

Patricia St. John

URME ÎN ZĂPADĂ

URME ÎN ZĂPADĂ

de

Patricia St. John

Traducere de Ioan Ștefan

CUVÎNT ÎNAINTE

Cînd eram copil pe la vîrsta de șapte ani, trăiam în Elveția. Locuiam într-o căsuță de lemn, ceva mai în sus de localitatea în care se desfășoară acțiunea acestei povestiri despre Aneta și Dani. Ca și cei doi copii și eu coboram cu schiurile în jos spre sat seara pe lumina lunii, iar în timpul verii ajutam la strînsul fînului. Și eu mergeam cu vacile sus la munte la pășunat și dormeam noaptea în stogul de fîn. În seara de Crăciun mergeam la biserica din sat și admiram bradul de Crăciun împodobit cu portocale și ursuleți din turtă dulce. Cînd eram bolnavă și eu am fost dusă la doctor în micuțul orașel din vecinătate. Ca proprietate o aveam pe „Albă ca Zăpada“, pisicuța mea, în timp ce frățiorul meu mai mic mergea la plimbare cu căruțul lăptarului, tras de un cîine mare bernardin.

Toate acestea însă s-au petrecut cu mulți ani în urmă și de atunci eu n-am mai fost în Elveția decît în trecere. Fără îndoială că de atunci condițiile de viață s-au schimbat mult și desigur, astăzi este de neconceput ca un copil să lipsească ani de zile de la școală. De asemenea și sistemul de igienă și sănătate publică s-a îmbunătățit simțitor. Cred că astăzi fiecare localitate își are propriul ei doctor!

Biserica și micuța școală însă se mai află pe același loc. Tălăngile ei mai răsună în vale pe toate izlazurile și în fiecare primăvară mirosul narciselor înflorite umple văile.

Eu sper că și acum copiii mai cîntă cîntările de Crăciun și se bucură tot așa de mult de ursuleții de turtă dulce, cum mă bucuram eu pe vremea copilăriei mele.

Intenționat n-am dat numele satului, fiindcă unele amănunte nu corespund realității. Așa de exemplu, nu există în apropiere nici o localitate la care să se poată ajunge numai prin trecătoare. Totuși am încercat să redau un tablou fidel al vieții după cum se desfășoară aici.

Dacă vei ajunge vreodată prin această regiune, atunci ia trenulețul electric de munte de la Montreux și călătorește pînă la o mică stațiune unde pajiștile se mărginesc cu calea ferată și unde coastele dealurilor sînt presărate de jur împrejur cu căsuțe din lemn. Pe partea dreaptă a căii ferate, panta coboară pînă la pîrîul spumegînd clocotitor, iar pe partea cealaltă a malului, muntele se înalță din nou. Și acolo sus, între o pantă înverzită și o stîncă ascuțită, se afla trecătoarea. Pe lîngă aceasta, cînd tu descoperi nu departe de gară, micuța clădire albă a școlii iar în spatele unei mici coline zărești vîrful turnului unei biserițe din lemn, atunci să știi: acesta este satul din care povestirea își are izvorul.

Autoarea

Era în seara Ajunului de Crăciun. Pe cărăruia abruptă de munte urcau trei siluete a căror umbră se profila pe zăpada albă la lumina lunii.

O femeie, îmbrăcată în haine lungi și largi, avînd peste umeri un șal negru, ținea de mînă un băiat de vreo șase ani, cu părul negru, care vorbea neconținut și cu voce tare.

Lîngă cei doi, cu ochii ridicați spre stele, pășea o fetiță de circa șapte anișori. Ea ținea mîinile încrucișate pe piept strîngînd tare un ursuleț din turtă dulce, de culoarea mierei de albine, cu ochii din zahăr alb.

Micuțul băiețaș, avusese și el mai înainte un ursuleț din turtă dulce, dar îl mîncase, rămînînd doar picioarele din spate.

Băiețașul aruncă o privire strengară spre fetiță...

– Al meu a fost mai mare ca al tău! explică el.

– Eu nu doresc să-l schimb! răspunse fetița liniștită fără să-și întoarcă capul. Ea privi cu gingășie spre ursulețul mi-

nunat din mîna ei. Ce plăcut mirosea și ce frumos strălucea la lumina lunii! Niciodată n-ar fi vrut să-l mănînce! Optzeci de copii din sat primiseră în seara aceea ursuleți din turtă dulce, însă al ei, cu siguranță era cel mai frumos dintre toți!

Da, ea voia să-l păstreze ca amintire. De fiecare dată, cînd avea să-l privească, îi va aminti de această seară de Ajun al Crăciunului; de cerul înstelat; de lumina caldă a bisericii, sărbătorească luminată; de bradul împodobit cu stelute argintii; de cîntări de iesle și de frumoasa și trista povestire a Crăciunului.

Aproape că-i venea să plîngă cînd se gîndea la hanul în care nu s-a găsit un loc pentru copilul Isus. Ea ar fi deschis larg ușa și ar fi primit cu bucurie pe călătorii oboșiți. Băiatul însă, se necăji din pricina tăcerii ei!

– Eu aproape că l-am terminat pe al meu, zise el îmbufnat.

– Lasă-mă să-l gust pe al tău, Aneta, căci tu nici măcar nu l-ai început.

Aneta însă dădu din cap, strîngînd și mai tare ursulețul la pieptul ei.

– Eu nu doresc să-l mănînc niciodată, spuse ea. Vreau să-l păstrez pentru totdeauna!

Între timp, cei trei au ajuns la o răscruce de drumuri. Pe acestea se distingeau urme de sanie. Drumul din dreapta ducea spre o grupă de căsuțe din lemn, cu ferestrele viu luminate. În spatele acestora erau niște grajduri și șoproane întunecoase. Aneta deja era aproape de casă.

Doamna Matter se opri puțin din mers:

– Vrei să mergi singură acasă, Aneta, sau dorești să te însoțim pînă la ușa casei tale? întrebă ea.

– O, nu! Merg mai bine singură, răspunse Aneta. Vă mulțumesc frumos că m-ați luat și pe mine! Noapte bună, doamna Matter, noapte bună, Luca! După care plecă grăbită ca nu cumva doamna Matter să se răzgîndească, insis-

tînd s-o însoțească pînă acasă, acum cînd ea dorea așa de mult să fie singură.

Abia aștepta să scape de pălăvrăgeala lui Luca! Cum ar fi putut cugeta contemplînd stelele, atîta vreme cît trebuia să răspundă politicoasă la întrebările doamnei Matter și a lui Luca?

Pînă acuma, Aneta n-a mai rămas niciodată singură noaptea; iar faptul că astăzi a fost plecată, fără părinți a fost o întâmplare. De fapt ar fi trebuit să meargă împreună cu părinții cu sania la biserică, așa cum aranjaseră cu săptămîni înainte; lucru care le producea o mare bucurie. Dar în dimineața plecării, mama s-a îmbolnăvit dintr-o dată, iar pe la amiază, tata plecase la oraș cu trenul, ca să aducă un medic. Acesta sosi cam pe la patru după-amiază, însă timpul era prea scurt pentru ca mama să se facă bine ca să poată merge la biserică cum sperase Aneta. Spre decepția ei, a trebuit să plece cu doamna Matter care locuia ceva mai sus de casa lor.

Curînd după ce Aneta a intrat în biserică unde era așa de frumos, a uitat de toate necazurile.

Încă mai persista farmecul acestei seri, cînd Aneta se afla singură în zăpadă, sub cerul înstelat. Nu-i venea să intre în casă de teama de a nu se destrăma acel farmec care încă o învăluia.

Ajunsă în capul treptelor care duc la balcon și în camera de zi, Aneta se opri să se uite în jur. Vizavi se afla grajdul; ea putea auzi cum animalele se mișcă trăgînd fînul din iesle ca să-l mănînce. Atunci îi veni o idee grozavă. Sări peste urmele de sanie și trase zăvorul de la ușa grajdului. Un miros plăcut de vacă, lapte și fîn, a învăluit-o.

Aneta se strecură pe lîngă o vacă brună și se urcă în iesle. Vaca rumea de zor. Aneta încolăci brațele în jurul gîtului ei și o lăsă să rumege în liniște. Cam așa trebuia să fi fost cînd Maria cu copilașul nou născut, stătea în grajd împreună cu animalele. Aneta privi în iesle. În închipuirea ei

vie, i se părea că cerescul Copilaș stătea pe fin, iar de jur împrejur, vacile stăteau liniștite și atente. Printr-o spărtură din acoperiș ea putea privi o stea strălucitoare, pe care o compara cu steaua de odinioară din Betleem ce conduse pe magi la locul unde se afla Copilașul Isus. Își putea închipui foarte bine, cum magii de la răsărit călăreau pe cămilele lor care se legănau, cum păstorii se strecurau înăuntru cu mieluşeii în brațe, încercînd să acopere copilul cu blănuri moi de oaie. O milă adîncă o cuprinse pe Aneta, cu gîndul la copilașul fără adăpost Căruia I se închiseseră toate uşile.

„In căsuța noastră de lemn ar fi fost loc destul!“ murmură ea. Totuși, aici cu adevărat este mai plăcut; finul este curat și moale, iar suflarea vacii este caldă și binefăcătoare. Totuși Dumnezeu a ales cel mai bun leagăn pentru Fiul Său.

Cine știe dacă Aneta nu ar fi stat să viseze în felul acesta o jumătate de noapte, dacă prin ușa întredeschisă n-ar fi pătruns dintr-o dată o rază de lumină, de la o lanternă. Odată cu apariția luminii, se auzi și zăpada scîrțîind sub pașii ce se apropiau. Tatăl ei a strigat-o. Aneta se dădu jos din iesle, se feri cu îndemînare de coada vacii și alergă cu brațele întinse la tatăl ei.

– Am vrut să fac și vacilor o vizită de Crăciun! rîse ea. M-ai căutat?

– Da, răspunse tatăl. Însă el nu rîdea.

Fața lui era palidă și gravă. O luă pe Aneta de mîină și urcă treptele.

– Trebuia să vii imediat acasă căci știai că mama este așa de bolnavă, spuse el. De o jumătate de oră întreabă mereu de tine.

Inima Anetei începu să bată cu putere. Oare cum a putut să uite de mama ei iubită? Se desprinsese din mîna tatălui și se grăbi să urce treptele de lemn, fiind conștientă de vinovăția ei.

Nici doctorul, nici moașa comunei n-au observat-o pe

Aneta pînă cînd ajunse aproape de patul bolnavei. Fiind o fetiță micuță și sprintenă, se putea mișca ca o umbră, fără zgomot. Mama însă o zări din timp și întinse cu greu brațele spre ea. Fără să scoată o vorbă, Aneta se apropie de mama ei și își ascunse fața între umerii ei. Începu să plîngă încet căci fața palidă a mamei o sperie de-a binelea; era aproape tot așa de albă ca și perna. Cît de rău îi părea acum, pentru că a întîrziat așa de mult să vină în casă!

– Aneta! șopti mama încet. Nu mai plînge! Eu am un cadou pentru tine.

Aneta se liniști imediat. Un cadou? Desigur era Crăciunul. Întotdeauna primea cîte un cadou de la mama ei. Acum ce ar putea să-i dea? Nerăbdătoare privi în jurul ei.

Mama se adresează moașei comunale spunînd: „puteți să i-l dați ei.“

Atunci moașa dădu pătura la o parte și scoase o legăturică pe care o dădu fetei.

– Este frățiorul tău! explică ea. Îl vom pune în leagăn lîngă foc și atunci ai voie să-l legeni. Pe mama trebuie s-o lăsăm să doarmă. Spune-i „noapte bună“.

– Frățiorul tău! repetă vocea stinsă a mamei. Îți aparține, Aneta. Îngrijește-l, crește-l bine și iubește-l în locul meu. Ți-l dăruiesc ție.

Vocea i s-a oprit în gît și a închis ochii. Aneta, buimăcită de cele auzite, o urmă supusă pe moașă. Se așeză pe un scăunel lîngă focul din bucătărie. În fața ei se afla leagănul cu darul de Crăciun.

Multă vreme stătu nemișcată și privi țință spre legăturica în care era frățiorul ei. Zăpada arunca o lumină ciudată pe pereți iar reflectarea bucăților de lemn ce ardeau, făcea un joc straniu pe tavanul odăii. În casă era o liniște deplină iar prin fereastră se putea vedea strălucind steaua de Crăciun; așa cădea și atunci lumina în staulul din Betleem, asupra Copilului născut și după cum Aneta stătea lîngă foc și veghea asupra frățiorului ei, tot așa și Maria stătea și veghea

asupra Fiului lui Dumnezeu.

Plină de venerație, Aneta mîngîiase pe frătiorul ei, apoi cu un suspin obosit își așeză capul pe pătură și dădu frîu liber gîndurilor.

Stele, turme de oi, copilași noi născuți, uși închise, magi și ursuleți din turtă dulce, toate de-a valma se înghesuiau în căpșorul ei. Obosită, în cele din urmă adormi.

Așa o găsi tatăl ei, cu o oră mai tîrziu dormind pașnic ca și frătiorul ei.

– Bietele făpturi fără mamă! se jeli el în timp ce se aplecă și o luă în brațe pe micuța lui fiică. Cum să vă cresc eu fără mamă?

Dumnezeu a chemat-o la El pe mama Anetei; ea putea sărbători Crăciunul împreună cu îngerii.

Așa s-a întâmplat că micuțul Daniel Brunner, abia la trei ore după naștere, avea drept mamă nu o femeie adultă ci pe Aneta, o fetiță de șapte ani, surioara lui.

De fapt, moașa comunei mai rămăsese un timp în familie pentru a îngriji de cel mic; când aceasta a plecat, tatăl a angajat o femeie din sat ca să-l îngrijească. Însă copilul aparținea Anetei, și nimeni nu-l numea altfel decât „micuțul Anetei“.

După ce a trecut marea durere prin pierderea mamei, Aneta scoase din adâncul inimii ei triste și singuratice, întreaga bogăție de dragoste pe care o revărsă asupra frățiorului ei. Ea îl hrănea cu biberonul și ore în șir stătea lângă leagănul lui ca, atunci când s-ar fi trezit și ar fi dorit-o pe ea, să poată fi acolo. În timpul nopții când copilul se trezea sau gemea prin somn, ea era aceea care mergea lângă el. În timpul mesei tot ea îl ducea pe balcon. În această atmosferă de dragoste fierbinte, micuțul creștea în așa fel, că în toate împrejurimile nu se găsea un băiețaș mai frumos și bine dezvoltat. Dormea și se trezea liniștit, râdea și mînca, dădea din piciorușe și adormea din nou. El nu producea nimănui nici o clipă de îngrijorare.

– S-a născut într-o zi bună! afirma femeia din sat care-l îngrijea.

– El s-a născut sub steaua Crăciunului! spuse Aneta cu seriozitate. Eu cred că totdeauna va fi bun și fericit!

Ce minunat creștea! Când soarele începu să topească grămezile de zăpadă, iar pe pajiștile gălbui răsăreau brîndușele, el avea deja nevoie de hăinuțe mai mari. Îndată ce vacile au fost mînate la pășune sus la munte, lui îi apăruseră primii dințișori. Aneta nu știa nimic despre aceasta. Cu

toate că îi produceau dureri, creșterea primilor dințișori, totuși copilul părea să fi uitat de aceasta. În loc să plîngă și să țipe, el băga cîte un deget în gură, rîdea și chicotea.

Cînd frunzele galbene ale stejarilor luminau ca niște făclii sub brazii întunecoși, iar primele furtuni ale toamnei bîntuiau deja peste munți, leagănul a devenit prea mic pentru Dani, care acum se putea tîrî pe jos. El dorea să cercezeze totul; de la sobă pînă la treptele balconului. Cîteva săptămîni la rînd Aneta a fost foarte agitată, căci de nenumărate ori a trebuit să-l salveze de la tot felul de pericole. În cele din urmă își dădu seama că nu mai poate sta multă vreme cu teama-n suflet, de aceea se hotărî să-i lege un picioruș de piciorul mesei. Așa că, el putea face expediții de descoperire numai de jur împrejurul mesei, și viața deveni mai liniștită.

Într-o seară, după ce-l duse pe Dani la culcare, Aneta coborî la bucătărie unde îl găsi pe tatăl ei stînd lîngă sobă cu capul sprijint în mîini.

El arăta bătrîn și obosit. De fapt aceasta se întîmpla adesea de cînd murise mama; însă astăzi arăta mai rău ca niciodată.

Aneta care-și dădea toată osteneala ca să umple golul pe care-l lăsase mama în urma ei, se urcă pe genunchii lui și își lipi obrăjorii de-ai tatălui ei, care erau bruni și osoși.

– Tăticule, ce-i cu tine? Astăzi arăți foarte obosit! Să-ți fierb o cafea? îl întrebă Aneta.

Tatăl o privi cercetător pe fiica lui. Era așa de micuță și de gîngășă! Arăta ca o zîină cu părul blond. Pe lîngă aceasta, era așa de cuminte și feminină. Nici el nu știa cum s-a întîmplat, dar de anul trecut s-a obișnuit să împartă cu ea greutățile sale și chiar să-i asculte sfaturile cu seriozitate. Așa că, el îi puse căpșorul pe umerul său și-i povesti totul:

– Va trebui să vindem o vacă, fetița mea, explică el trist. Trebuie să facem rost de mai mulți bani, căci altfel n-o să ai încălțăminte pentru iarnă.

Aneta își ridică capul și-l privi înspăimântată. Ei aveau numai șase vaci și țineau la fiecare, ca la un prieten personal. Pe oricare dintre ele ar fi vîndut-o, lor le-ar lipsi în mod teribil. Nu! Aneta trebuia să găsească o cale mai bună de a cîștiga bani!

– Uite, continuă tatăl, în alte familii este mama care să îngrijească de copii; eu însă trebuie să plătesc o femeie ca să-l îngrijească pe Dani. Aceasta costă scump, și totuși cineva trebuie să-l îngrijească pe bietul și micuțul de Dani!

Atunci Aneta se ridică drept în picioare și cu amîndouă mîinile își aruncă pe spate codițele. Ea vedea foarte clar drumul înaintea ei, iar acum trebuia să-l lămurească pe tata să-l vadă și el la fel. Așa că începu a-și spune cuvîntul. Clar și lămurit:

– Tată, nu mai este necesar să plătești pe d-na Hanser. Eu am acum opt ani și jumătate și pot tot așa de bine să-l îngrijesc pe Dani ca oricare altul. Mie nu trebuie să-mi plătești nici un ban. Atunci vom putea ține toate vacile. Gîndește-te, tăticule, cît de triste ar fi ele dacă ar trebui să plece de la noi! Eu cred cu adevărat că Bless va plînge.

– Dar, tu trebuie să mergi la școală! replică tatăl. Nu ar fi drept să te rețin acasă și afară de aceasta, este împotriva legii. Învățătorul va întreba: „De ce nu mergi la școală?” Și atunci va trebui să anunțe autoritățile. Ce se va întîmpla?

– Dar este mult mai important să îngrijesc de Dani, zise Aneta încreșindu-și fruntea. Dacă tu ai să-i explici învățătorului, cu siguranță va înțelege. El este un om cumsecade și încă un coleg de școală de al tău. Să încercăm numai, să vedem cum o să ne meargă. Știi tu tată, atunci eu îmi voi face lecțiile acasă în fiecare dimineață iar în acest timp Dani se poate juca. Aceasta va dura numai patru ani! Cînd Dani va avea cinci anișori, va putea să meargă la grădiniță; atunci îl iau cu mine pînă jos în sat și eu însumi voi merge la școală.

Tatăl încă o mai privea îngîndurat. Era adevărat: fetița se pricepea tot așa de bine ca și o femeie ca să îngrijească de băiețel, iar în gospodărie era nespus de îndemînică. Totuși, încă nu știa să facă mîncare și să îndeplinească ciorapi sau să facă treburi mai grele. În afară de aceasta, trebuia ca cineva să-i dea lecții pentru școală. Cîteva minute tatăl se gîndi tăcut, după care îi veni o idee salvatoare.

– Mă întreb dacă bunica ta ar putea veni la noi, spuse el. Ea este bătrînă și suferindă de reumatism, iar ochii i s-au slăbit. Ar putea însă să gătească și să cîrpească, iar seara să-ți ajute la lecții. Ea ți-ar ține de urît atît timp cît eu sînt la munte. Tu ești prea mică ca să rămîi singură toată ziua! Poate că învățătorul va păstra problema pentru sine, dacă îi spun că bunica se va ocupa de lecțiile tale. Poate că întreprinderea nu va fi prea mare de vreme ce bunica este aici, iar Dani se va face tot mai mare cu timpul.

Aneta sări sprintenă și aduse din dulap două coale de scris împreună cu cerneală și condei.

– Scrie-i bunicii și învățătorului tată, îl rugă ea. Eu voi duce mîine dimineață scrisorile la poștă, cînd mă duc să cumpăr pîine. Sper că vom primi răspuns cît mai curînd.

Aneta, avuse dreptate. Chiar în zilele următoare au primit răspuns la ambele scrisori. Primul răspuns veni direct prin sosirea bunicii, care veni cu trenul, însoțită de valiza ei de lemn, care pentru siguranță, era legat cu o frînghie. Și pentru că își anunțase sosirea, Aneta a mers la gară ca s-o aștepte.

Ea văzu cum micul tren electric se strecura urcînd printre fînețe; avea mare întîrziere. Bunica, infirmă cum era, coborîse cu greu din tren, și trenul se puse în mișcare. Aneta o întîmpinase cu bucurie. Apoi, bunica se rezemă greoi pe bastonul ei și întrebă cum se poate ajunge pînă sus pe munte? Aneta care nu știa nimic de reumatismul ei, propuse să meargă pe jos dar bunica spuse doar: „Prostii, fetițo“.

Pînă la urmă, le-a luat o căruță, care adusese brînză la gară iar acum se întorcea spre sat. Drumul era cu gropi iar roțile de lemn; catîrul avea un mers neregulat; de aceea nici nu era de mirare că bunica nu putea savura călătoria în felul cum o făcea nepoțica ei. Bătrînica strîngea doar din dinți și nu scotea o vorbă. Abia cînd se află în siguranță, pe o canapea în apropierea sobei, cu o pernă la spatele-i dureros, iar Aneta se grăbea să-i pregătească o cafea caldă, abia atunci scoase un oftat lung de ușurare.

De sub masă, Dani care acum se țira pe spate, ridică privirea spre bunica, își vîrî două degete în gură radiind de bucurie, privind pe bunica cum își pune ochelarii ca să-l poată vedea mai bine. Cîteva momente s-au examinat reciproc: bătrîinii ochi tulburi și cei albaștri de „nu-mă uita“, după care Dani începu să rîdă.

– Băiețelul își roade fundul pantalonilor, constată bunica în timp ce servea pîine cu unt și marmeladă de cireșe. Trebuie să învețe să se tîrască.

Pînă termină de mîncat, nu mai zise nimic. După ce-și scutură firimiturile de pe rochia ei neagră, se ridică și se rezemă greoi pe baston.

– Așa! zise ea. Deci, iată-mă aici. Voi face tot ce voi putea, ce nu voi putea face eu, vei face tu, Aneta. Învăță-l pe băiețel să stea corect și acum arată-mi bucătăria.

Din clipa aceea, bunica făcea tot ce putea, iar Aneta făcea restul. Totul mergea strună; numai Dani nu se sinchisea de părerea bunicii. El se tăra mai departe împrejurul mesei.

După cîteva zile, Aneta a trebuit să meargă la băcănie să cumpere o jumătate de metru de pîslă neagră. Din aceasta, bunica a pus petece noi și rotunde pe pantalonii lui Dani. Arăta puțin neobișnuit însă fundul pantalonilor nu se vede, căci mai tot timpul stătea jos.

Al doilea răspuns a venit prin persoana învățătorului satului, care într-o sîmbătă după amiază se osteni să urce

pînă sus ca să vorbească cu domnul Brunner. Acesta era tocmai la mulsul vacilor, cînd îl zări pe învățător prin fereastră grajdului. Brunner, se grăbi să iasă prin ușa din spate și se ascunse în podul cu fîn. El nu era un om de acțiune și se temea că nu va găsi cuvinte potrivite pentru a-l convinge pe învățător să-i accepte propunerea făcută în scris. Aneta, care în acel moment privi pe fereastră, văzu picioarele tatălui ei dispărînd sus pe scară, în timp ce învățătorul se apropia de casă. Astfel înțelese limpede că ea trebuie să facă față vizitei.

Deschise ușa, invită pe învățător să intre în casă și îi oferi scaunul cel mai bun. Învățătorul o simpatiza foarte mult pe Aneta; însă astăzi amîndoi erau oarecum sfioși unul față de celălalt. Bunica își împreună mîinile și se ridică ca un cal bătrîn de luptă care adulmecă încheștarea.

– Am venit să vorbesc cu tatăl tău, începu vorba învățătorul, tușind nervos. Este vorba de scrisoare voastră și de întreruperea școlii. Trebuie să spun că nu este drept pentru un copil la vîrsta ta. Aceasta este împotriva legilor țării noastre.

– Țara nu va auzi nimic despre Aneta, dacă dumneavoastră nu-i veți aduce la cunoștință, îl întrerupse bunica. Afară de aceasta, eu însumi îi voi da lecții fetei. Nu se cade ca un băiețel de vîrsta lui să rămînă fără supravegherea surorii lui!

– Dumneavoastră nu puteți avea grijă de el? propuse învățătorul politicos.

– Nu, cu adevărat nu! Ochii mei sînt așa de slabi că nu-l văd unde se duce iar brațele mă dor așa de tare din pricina reumatismului, că nu-l pot ridica atunci cînd cade. Și de altfel, el fuge așa de repede, iar eu sînt o femeie bătrînă de aproape 80 de ani! Dumneavoastră nu știți ce vorbiți!

Învățătorul dus pe gînduri, privi spre Dani care stătea cu fața în jos peste o grămadă de lemne și ronțăia niște surcele. Afară de petecul de pîslă și două piciorușe dolofane, nu

se putea vedea mult din el.

Bietul învățător se găsea într-o mare încurcătură! Poate vechiul lui coleg de școală să fie mai înțeleghător! Se îndreptă spre Aneta și o întrebă:

– Când se întoarce tatăl tău?

– Nu știu, răspunse Aneta. El este plecat și probabil că va mai trece o bună bucată de vreme pînă se va întoarce! Cu siguranță că nu merită să așteptați, domnule învățător! Aneta știa precis că tatăl se va arăta iarăși cînd pălăria învățătorului va dispărea după cotitura drumului.

Învățătorul stătea îngîndurat. Era un om bun care se interesa sincer de soarta Anetei. Dorea bucuros să-l scutească pe vechiul lui prieten de a intra în conflict cu legea, cu atît mai mult cu cît era de neapărată trebuință ca fetița să rămînă acasă. În sfîrșit, găsi o soluție: nu era deosebit de bună, dar era mai bună decît nimic!

– Să lăsăm totul așa cum este, însă cu o condiție: în fiecare sîmbătă după masă, cînd cobori în sat după cumpărături, să mă cauți acasă, iar eu te voi examina. Dacă voi vedea că faci progrese voi tăcea dar în cazul cînd voi constata că nu înveți nimic, atunci voi cere insistent să vii la școală ca și ceilalți copii.

El își da osteneala să pară cît mai sever iar Aneta îl privea radiind de bucurie. În ceea ce-l privea pe Dani, acesta părea că simte și el această biruință familială. Se ridică în sus dintr-o dată și scoase un chiot de bucurie. Învățătorul îi privi îndelung pe acești copilași așa de drăguț, orfani de mamă; le zîmbi plin de dragoste și își luă rămas bun de la ei. Abia dispăru din cîmpul vizual, că Aneta și fugi spre pod unde era tatăl ei, rugîndu-l să coboare pentru a-i împărtăși și lui bucuria generală.

Așa se făcea că Aneta în fiecare sîmbătă bătea la ușa frumoasei căsuțe albe în care locuia învățătorul. În spate purta o coșniță mare, iar în mînă o carte veche de școală. De fiecare dată învățătorul o primea cu mare bucurie. Iarna,

ei se așezau lângă soba caldă și serveau plăcintă cu mere, iar vara ieșeau pe balcon și mâncau cireșe sau beau sucuri dulci, după care începea examinarea.

Prima oră era aritmetica. Aneta nu se pricepea prea mult la acest obiect; și pentru că niciodată nu știa să răspundă, învățătorul, după câteva minute, găsea cu cale că este pierdere de timp ca să întrebe mai departe și trecea la istorie. Aici, Aneta nu mai trebuia să fie întrebată. Ea își împreuna miinele pe genunchi și povestea cum Wilhem Tell a luptat pentru eliberarea Elveției și cum curajosul lui băiețel a stat nemișcat în timp ce mărul de pe capul lui a reținut săgeata șuierătoare. Ea relata povestea despre prizonierul curajos din castelul Chillan care s-a plimbat așa de mult încât piatra de pavaj din celulă s-a ros de pașii lui. De asemeni, fetița, știa să povestească despre luptele de la Kanton. Povestea apoi legenda simpaticei Lucia care mînase vacile la pășune și cum a fost răpită de stăpînul castelului Gruyere. În celula sa de piatră din castel se topea de dor după pădurile, pășunile și munții locurilor natale, pînă cînd muri de durere.

După aceea repeta istoria martirilor Valdenzi, care din pricina credinței lor au fost prizoniți și cum mergeau la moarte în timp ce cîntau psalmii. Trupurile lor erau aruncate în prăpastie însă credința și dragostea lor au trăit mai departe în duhul lor, cînd au trecut la Dumnezeu.

În timpul acesta, Aneta, și învățătorul se priveau cu ochi sclipitori unul pe altul, căci amîndoi puneau mare preț pe curaj și îndrăzneală. În cele din urmă, treceau la istorisiri biblice. Aneta era pe cale de a cunoaște Biblia destul de bine, de cînd bunica ei îi povestea din ea în fiecare seară.

Deși de fiecare dată voia s-o mustre pentru lipsa ei de zel la aritmetică, uita să facă acest lucru cînd ajungeau cu povestirile pînă aici. În loc de muștrare el îi dădea noi cărți de citit și-i puneă pe furiș în coș tot felul de prăjituri. Apoi își luau rămas bun unul de la altul, foarte prietenos. El ră-

mînea în pragul ușii și o privea pînă ce ajungea la marginea pădurii. Acolo Aneta se întorcea să mai facă încă odată semn cu mîna.

Cu ani în urmă, acest învățător a iubit o fată ce locuia sus pe munte. Pentru ea, cumpărase el căsuța aceasta albă și a amenajat-o confortabil. Într-o zi însă, ea s-a dus să culeagă flori. O avalanșă de zăpadă întîrziată, veni pe neașteptate, a tras-o și a îngropat-o de vie. De atunci învățătorul a rămas singur. În visele lui însă, „ea” a rămas totdeauna cu el; ca o fetiță cu cozi aurii și ochi albaștri de gențiană ce stătea pe scăunel la picioarele lui. Această parte a visului său, acum devenea realitate în fiecare după-amiază de sîmbătă.

Era 24 decembrie. Trecuseră deja cinci ani. Pentru Dani era o zi plină de însemnătate, împlinirea vârstei de cinci ani și prima oară din viața lui, când, fiind socotit destul de mare, va putea merge la biserică împreună cu Aneta ca să vadă și el bradul de Crăciun.

În seara aceea stătea în pătuțul lui și sorbea cu poftă o supă de cartofi. Perișorul lui blond, aproape că ajungea peste marginea plapomei lui din pene, care era aproape tot așa de lungă cât de lată. Aneta stătea lângă el, avînd în mînă un ursuleț lucios de turtă dulce.

– Îmi pare rău Dani, explică ea lămurit, însă este imposibil să ții ursulețul în pat la tine. Mîine dimineață în loc de ursuleț, vei avea doar niște fărămituri. Uite, eu îl pun aici pe dulap; lumina lunii bate pe el, încît îl poți vedea bine.

Dani deschise gura ca să obiecteze, însă s-a răzgîndit; după care a umplut-o cu supă de cartofi. Nu era frumos din partea surorii lui ca să-i interzică de a ținea ursulețul în brațe toată noaptea! În definitiv erau o mulțime de alte lucruri pentru care el se putea bucura. Dani era totdeauna fericit; de cînd deschidea ochii dimineața și pînă seara cînd îi închidea la culcare. Astăzi fusese fericit în mod deosebit, pentru că a auzit clopotele și pentru că a văzut bradul de Crăciun strălucind, iar el a putut merge afară în zăpadă să privească strălucirea stelelor. Îi întinse Anetei vasul gol în care fusese supa și satisfăcut se furișă sub plapuma calduroasă întrebînd discret:

– Crezi tu Aneta că Moș Crăciun vine dacă pun un pantof pe polița ferestrei?

Aneta îl privi surprinsă. De unde îi veniră lui astfel de

gînduri? Nu-i povestise niciodată despre Moș Crăciun, căci ea însăși nu știa nimic decît din cărți. Prin părțile lor, nu era familiar acest obicei. Dani însă continuă:

– Se pare că el vine cu o sanie trasă de un ren și împarte cadouri copiilor cuminți băgîndu-le în pantof. Aneta, sînt eu un copil cuminte?

– Da, răspunse Aneta, și-l sărută, tu ești cuminte! Totuși, nu vei primi nici un cadou de la „Moș Crăciun“. El merge numai la copiii bogaților!

– Crezi că eu nu sînt un băiețel bogat?, zise Dani, ca și cum nu și-ar fi dorit nimic mai mult de la viață.

– Nu, răspunse Aneta. Noi sîntem săraci; tata trebuie să lucreze din greu, iar bunica și cu mine trebuie să-ți cîrpin mereu hainele pentru că nu putem cumpăra altele noi.

Dani rîse înfundat, apoi zise:

– Mie îmi este totuna că sîntem săraci! Îmi place și așa! Și acum, o poveste Aneta! Povestește-mi despre Crăciun, spune-mi despre Copilaș, despre vaci și despre steaua strălucitoare.

Aneta îi povestea, iar Dani o asculta deschizînd ochii tot mai mari.

– Mi-ar place mai mult să dorm în fîn, decît în han! spusese el după ce povestirea ajunsese la sfîrșit. Mi-ar place să dorm cu vaca Bless! Nu-i așa că ar fi amuzant?

Aneta dădu din cap:

– Nu, nu, aceasta nu ți-ar plăcea cel puțin în timpul iernii, mai ales fără plapumă. Ai fi nefericit tremurînd de frig și ți-ar fi dor după duna ta de pene călduroasă. A fost foarte urît din partea oamenilor că nu I-au oferit un loc, cu toate că, cu siguranță ar fi putut s-o facă.

Ceasul cu cuc din coridor bătu de nouă ori. Aneta sări în sus:

– Acum trebuie să dormi Dani, iar eu trebuie să cobor și să fac cafeaua pentru tata.

Ea îl îmbrățișă, îl acoperi bine, stinse lampa și-l lăsă sin-

gur. Dani însă nu adormi. El cugeta cu încordare în întuneric.

Nu era un copil lacom, însă i se păru din cale afară de naiv, să nu fie pregătit pentru cazul că „Moș Crăciun“ ar trece totuși și pe la el. Desigur, el era un copil sărac! Dar mai știi? Poate totuși va veni! În cele din urmă, n-ar face nimănui nici un rău dacă ar pune afară un pantofior, chiar dacă dimineța n-ar găsi nimic în el. Întrebarea era unde anume să-l pună? L-ar fi pus pe pervazul ferestrei însă nu putea deschide singur obloanele. În fața ușei de la intrare, l-ar fi văzut toți ai casei, care încă nu se culcaseră. Singurul loc era să-l pună la ușa bucătăriei pe fișia îngustă de zăpadă ce despărțea bucătăria de șura cu fîn. De fapt era cam îndoielnic dacă „Moș Crăciun“ ar fi putut zări pantoful acolo, însă se putea încerca.

Dani se furișă încet din pat, traversă dormitorul pe vârful picioarelor, ieși în coridor și coborî treptele. Mergea desculți, ca să nu fie auzit de nimeni. În mână ținea un pantofior roșu îmblănit cu piele de iepure. Tata a împușcat iepurele, iar Aneta a îmblănit pantofii. Dani avea încrederea că pantoful va atrage atenția lui „Moș Crăciun“, că doar el nu era la fel ca alți pantofi!

A fost un lucru obositor pînă ce zăvorul greu de lemn a fost dat la o parte de la ușa bucătăriei. Pentru aceasta, Dani a trebuit să se urce pe un scăunel. Pentru o clipă zări sclipirea zăpezii și a stelelor, după care el fu izbit de un val de aer rece, care îi tăie aproape răsuflarea. Aruncă pantoful în dreptul ușii și o închise cît putu de repede.

Cu sufletul ușurat și cu pași mărunți, Dani se întoarse în pătutul lui; se făcu covrig și-și băgă capul în pernă. Rugăciunea de seară o făcuse împreună cu Aneta însă acum îi mai rămăsese ceva de adăugat în mod special:

„Doamne Dumnezeule, șopti el, fă că Moș Crăciun cu sania lui trasă de un ren, să treacă și pe aici; și fă ca el să vadă pantoful meu și mai fă ca el să pună în pantof un mic

cadou, chiar dacă eu sînt un băiat sărac“.

Apoi ghemotocul care se numea Dani se întoarse pe o parte și visă, împreună cu alți mii de copii din toată lumea, pe bătrînul domn cu manta roșie, care aluneca pe zăpadă în sunetul clopoțelilor de la gîtul renului.

Dani se trezi foarte devreme, pentru că în ziua Crăciunului copiii se scoală dis-de-diminează. Primul lui gînd, se duse la pantofiorul roșu. Era așa de emoționat, că inima lui începu să-i bată cu putere. Privi repede peste muntele de plapomă cu pene de deasupra lui ca să vadă dacă Aneta s-a trezit cumva.

Aneta încă dormea liniștită, avînd părul ei bogat împrăștiat peste pernă. Să fie oare încă miezul nopții? Aproape că-i venea să creadă, dacă n-ar fi auzit zăngănitul găleților ce le pregătea tatăl lui în bucătărie, pentru mulsul vacilor.

Deci era dimineața Crăciunului, iar el trebuia să coboare cît mai repede jos, pentru că tatăl său deschizînd ușa, să nu descopere cadoul înaintea lui. Dani era întrucîtva convins că trebuia să fie un cadou. Peste noapte însă toate îndoielile s-au risipit.

Încet, pentru a nu o trezi pe Aneta, Dani se furișă din cameră și coborî jos unde tatăl său spăla gălețile de lapte. Acesta nu-l văzu pînă ce se simți apucat de două mînuțe puternice. Răvășit, cu obraji roșii, fiul stătea lîngă el privind-l nerăbdător.

– A fost Moș Crăciun pe aici? Dani gîndea că tata care s-a culcat tîrziu și s-a sculat devreme, auzise sunetul clopoțelilor și scîrîiitul saniei pe zăpadă!

– Moș Crăciun? Repetă tatăl uimit. Nu, de ce? N-a fost pe aici! Noi locuim prea departe!

Dani însă dădu din cap:

– Noi nu locuim prea departe! Renul său poate ajunge peste tot. Probabil că tu ai dormit și nu l-ai auzit! Deschide-mi te rog ușa, tăticule. Poate că totuși mi-a adus și mie un dar!

„De-aș fi știut mai devreme“ se gîndi tatăl, „i-aș fi putut pune o ciocolată înaintea ușii“.

Îi era teribil de neplăcut să-și decepționeze fiul! Oricum, ușa tot trebuia s-o deschidă pentru a duce în grajd gălețile de lapte. Dădu la o parte zăvorul, iar Dani se strecură primul ca o nevăstuică și îngenunchie în zăpadă lîngă pantofiorul lui.

Îndată scoase un strigăt de bucurie și se năpusti înapoi în bucătărie cu pantoful în brațe. Avusese loc o minune! Totuși Moș Crăciun a trecut pe aici și a lăsat un cadou. Dani nu primise niciodată un cadou în cei cinci ani de viață fericită.

În căptușeala de blană a pantofului, stătea ghemuită o pisicuță albă cu ochii albaștri și cu un punct negru pe nas. Era o pisicuță slabă, pe jumătate moartă de frig și foame. Fără căldura blănii de iepure, cu siguranță că ar fi murit de tot. Tatăl lui Dani, a uitat de gălețile de lapte și îngenunchie lîngă fiul său pe dușumeaua din bucătărie, apucîndu-se să învioreze bietul animal.

Mai întîi o înfășură într-o cîrpă moale și o sprijini de perețele cald al sobei. Apoi încălzi puțin lapte și i-l dădu în gură cu o linguriță. Era prea slăbită ca să poată bea singură. La început era furioasă și stropea laptele însă curînd după aceea își întinse limbuța micuță și roșie și mîncă singură, în timp ce cu ochișorii ei albaștri privea cu interes la lumea din jur. După acestea, fiind sătulă, se făcu ghem și începu să toarcă în tihnă.

Fiind așa de ocupați cu pisicuța, tatăl și fiul nu avură timp să mai schimbe nici un cuvînt între ei. Acum cînd lucrul se încheiase cu succes se așezară pe scaune și se priviră reciproc. Obrajii lui Dani se asemănau cu niște flori de mac iar ochii lui străluceau ca două stele.

– Am știut că va veni! șopti el. Niciodată însă nu m-am gîndit că-mi va aduce un dar așa de minunat. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viața mea! Cum să-i pun numele, tată?

– Poate că ar fi nimerit să-i pui numele: „Albă ca Zăpada“, pentru că este albă! zise tatăl privind-l cu dragoste pe fiul lui. Într- adevăr, era prea minunat!

Lăsa pisicuța în grija lui Dani și plecă spre grajd. În timp ce-și rezema capul de coastele vacii trăgînd de zor laptele din ugerul ei la lumina slabă a felinarului, căuta o explicație pentru această minune. Desigur că pisicuța se rătăcise pe aici, din cine știe ce grajd al vecinilor. Totuși găsi ciudat faptul că își găsisse culcuș chiar în pantoful lui Dani. Era într-adevăr ceva de mirare? Nu era natural ca în seara de Crăciun, Tatăl din ceruri cu gîndul la singurul Său Fiu să vrea să nu decepționeze un copil fără mamă? Oare nu din cauza Copilului din Betleem, El a îndreptat pașii pisicuței albe? Tatăl lui Dani a încetat de muls și a mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea arătată față de băiatul lui.

Scurt timp după aceasta, Aneta apără în bucătărie ca să pregătească micul dejun. Ea rămase surprinsă cînd îl văzu pe Dani în cămașa de noapte, cum se apleacă peste pisicuță. Voia să-i pună întrebări, însă Dani puse degetul la gură făcîndu-i semn să tacă, fiindu-i teamă să nu se trezească pisicuța. Merse apoi în vîrfurile picioarelor spre Aneta, o trase pe un scăunel și se sui pe genunchii ei, după care-i șopti la ureche întreaga poveste curioasă.

Aneta își putea explica totul fără multă vorbă, cu cei doisprezece ani ai ei nu mai credea în Moș Crăciun. Credea însă în îngerul Crăciunului! Aici, nu mai încăpea nici-o îndoială; o așa pisicuță albă ca zăpada trebuie să fi picat de-a dreptul din ceruri! Ea se așeză jos pe podea cu Dani în brațe, luînd și pisicuța în poală. Așa o găsi bunică cu vreo jumătate de oră mai tîrziu cînd deschise ușa, gîndind că va găsi pe masă o cafea aburindă pentru micul dejun.

Luca stătea sub plapuma lui groasă, dorindu-și ca timpul pînă la sculare să fie cît mai lung. Patul lui era așa de cald, iar aerul de afară usturător de rece. Suspînă îndelung și se vîrî și mai adînc sub plapumă.

– Luca!

Vocea mamei suna de-a dreptul mînioasă. Luca sări grăbit din pat. Era pentru a treia oară că mama îl striga, dar el s-a făcut că nu aude. Socotea că-i ajunge timpul să se scoale și să ajungă la timp la școală; doar pentru muls vacile acum nu mai avea vreme. În cele din urmă, dacă el nu putea, o făcea mama. În ultimul timp, se întîmpla așa de cele mai multe ori.

„Alți copii nu trebuie să mulgă vacile înainte de a pleca la școală“, murmură el în timp ce-și încheia nasturii de la haină. „Nu înțeleg de ce trebuie ca eu să lucrez mai mult ca alții pentru simplul fapt că sînt orfan de tată“!

El privi de-a dreptul încruntat cînd cobora scările spre bucătărie pentru a se năpusti asupra micului dejun.

Încă nu terminase de mîncat, cînd mama se întoarse din grajd.

– Luca! spuse ea aspru, de ce nu te scoli cînd te strig? Aceasta se întîmplă zi de zi! Tu nu-mi mai ești de nici un ajutor dimineața! Și sora ta se scoală la fel de dimineață să plece la lucru, fără să facă mofturi. Noi avem trei vaci și trebuie să fim bucuroși că le avem. Cum am putea s-o scoatem la capăt fără ele? Tu ești acum un băiat mare și voinic și este o mare rușine ca tu să mă lași numai pe mine să fac tot lucrul de dimineață!

Luca își încreți fruntea necăjit.

– Eu lucrez seara! replică el. Niciodată n-am timp destul ca să mă joc. Pînă la școală am de făcut cel mai lung drum dintre toți copiii. Acasă trebuie să-ți aduc lemne și să aduc nutrețul înăuntru, iar sîmbăta trebuie să fac curățenie în grajd.

Mamă- sa strîmbă din nas disprețuitor.

– De obicei, majoritatea lucrului îl fac eu pînă vii tu de la școală, ripostă ea. Eu știu bine că în timpul iernii tu nu ai așa de mult timp ca alți copii, dar mi-ar fi de un mare ajutor dacă ai mulge vacile în fiecare dimineață. Tu ești destul de mare ca pe viitor să iei asupra ta această muncă, de aceea doresc să te scoli la timp. Acum du-te, ca să nu ajungi prea tîrziu la școală!

Luca își luă pelerina de ploaie și cu un salut îmbufnat plecă. Apucă sâniuța și-și dădu drumul la vale, val-vîrtej, prin semiîntunericul dimineții reci de iarnă. În afară de șuieratul saniei ale cărei tălpi alunecau pe zăpadă, nimic altceva nu întrerupea acea liniște măreață ce se așternuse cu puțin înainte de răsăritul soarelui, cînd se părea că toată lumea își reținea răsufierea. În alte zile, măreția acestor clipe nu rămîne fără efect în sufletul lui, astăzi însă era prea iritat ca să le mai bage în seamă.

„Pur și simplu, nu este drept!“ murmură el. „Toți sînt împotriva mea! Nu sînt eu de vină dacă temele nu sînt bine făcute. Cîtă vreme sînt acasă tot timpul trebuie să fac treabă! Astăzi se predau lecții de citire și cu siguranță iarăși voi fi ultimul; iar lăudăroasa de Aneta Brunner, va fi prima. Pariez că ea nu trebuie să mulgă vacile înainte de a merge la școală...!“

Frîna disperat, însă era prea tîrziu. Preocupat cum era ca să-și ațîțe mînia, nu observă încotro merge. La răscrucea drumului, s-a izbit cu toată puterea de partea laterală a saniei Anetei, încît o aruncă pe sus, în zăpadă.

Era o pozna copilărească destul de grosolană; iar Luca, roșu la față și sincer mîhnit, sări de pe sanie s-o ajute pe

Aneta să iasă din zăpadă. Aneta însă, i-o luă înainte cu vorba. De fapt niciodată nu l-a prea simpatizat pe Luca, însă de data aceasta, era furioasă cu adevărat. Înfundată în zăpadă pînă peste șolduri, întoarse spre el ochii fulgerători.

– Nătărăule! zise ea, răsuflînd din greu, cu ochii aproape în lacrimi. Nu poți să fi atent pe unde mergi? Privește caietul meu, este ud și mototolit. Am să-i spun învățătorului că tu ești vinovat de toate astea!

– Ei, bine! strigă el. De ce trebuie să faci atîta gălăgie pentru asta; eu n-am făcut-o intenționat. Ar putea crede cineva că te-am omorît, și nu doar că ți-am mototolit caietul. Îmi este egal dacă tu n-o să primești o notă bună! Eu plec mai departe!

Zicînd acestea, sări pe sanie și o luă la vale. Ajunse la școală, chiar la timp. De fapt, cugetul îl muștra cu putere, însă el încercă să uite isprava făcută.

„Ea trebuia numai să iasă afară din zăpadă. Și așa nu mi-ar fi dat voie s-o ajut! Slavă Domnului că, măcar eu am ajuns la timp la școală. Pentru că săptămîna trecută am întârziat de două ori.“

De fapt, ca să ieși afară dintr-un troian de zăpadă, era cu totul alceva decît să te bagi în el. A fost așa de obositor și a durat așa de multă vreme pînă ce Aneta reuși să iasă din zăpadă și să-și adune lucrurile împrăștiate! Pînă la urmă nu și-a mai putut reține lacrimile. Plîngea de frig și spaimă; ca și din cauza genunchiului ce o durea grozav; dar mai ales, de mînie. Ajunse la școală cu un sfert de oră întârziere și se strecură în clasă; ochii îi erau roșii de plîns, nasul vînat, mîinile zgîriate, iar genunchiul sîngera! Toate acestea, împreună cu caietul și cărțile ude, ofereau într-adevăr un aspect jalnic.

– Aneta, zise învățătorul foarte speriat, ce ți s-a întîmplat?

Cîteva secunde, Aneta s-a luptat din greu împotriva ispitei de a trăda pe colegul ei. După ce însă a observat că

Luca stătea în bancă comod și sigur de sine, fu biruită.

– Luca este de vină! dădu ea drumul la gură. El m-a împins în șanț și a plecat apoi lăsându-mă singură. Aproape că nu puteam să ies din zăpadă! Ea își puse palmele pe ochi și izbucni în plîns. Era emoționată de-a binelea și...vai...așa de revoltată!

Toată clasa își reținu răsufierea, cu o justificată indignare, încît bietul Luca își aplecă capul în jos, plin de mîhnire.

Desigur că învățătorul îi trase o bătaie bună pentru această purtare așa de necavalerească, după care Aneta s-a mai înviorat și s-a simțit mai bine.

Ceva mai tîrziu s-au comunicat notele. Aneta avea notele cele mai bune și acum se simțea și mai bine.

Luca avea cele mai slabe note și ca pedeapsă a fost reținut după cursuri să-și repete temele; așa se face că iarăși a stat toată după-amiaza la școală, în timp ce ceilalți copii au plecat acasă. Încetul cu încetul, ura, mînia și nemulțumirea din inima lui spori pînă îi făcu impresia că plesnește.

În sfîrșit, era din nou liber, iar acum urca din nou dealul cu pași greoi, trăgînd sania după el.

Ce zi îngrozitoare a fost ziua de azi!

Mama lui era supărată pe el. Aneta l-a pîrît, învățătorul l-a bătut și pe deasupra mai era și ultimul la învățătură. Să fi existat oare pe lume vreun băiat căruia să-i fi mers mai rău ca lui?

Umbrele de pe coastele dealurilor în seara aceasta erau ciudat de albastre; aproape un albastru supranatural. Se asemena cu albastrul ceții de peste văi îndepărtate, sau cu albastrul de pe pieptul unui porumbel. Vîrfurile cele mai înalte ale munților erau încă luminate de soare, iar petice de nori atîrnau ca un voal de jur-împrejurul lor. Sublima tăcere a peisajului de munte își deschidea larg brațele, spre al îmbrățișa pe Luca. Natura și copiii sînt așa de apro-

piați unul de altul! Liniștea naturii poate face uneori mult mai mult bine decît orice cuvînt omenesc; mai ales cînd este vorba să aline o inimă tristă și agitată. Încetul cu încetul mînia din inima lui Luca începu să dispară luînd locul un suspin obosit; și fiindcă își închipuia că este numai el singur, își duse pumnii la ochi și începu ușor să plîngă.

Fără să-și dea seama ajunse la răscrucea drumurilor. Aici, dintr-o dată, descoperi că nu era singur. În zăpadă stătea un băiețel mic, care-l privea foarte mirat; un băiețel fericit, îmbujorat, cu ochi albaștri, al cărui păr blond se vedea sub căciulița de lînă. Fața îi radia de sănătate și bună dispoziție.

Era Dani care făcea un om de zăpadă. Tocmai îi pusese capul și urma să-i pună ochii. Era cel mai frumos om de zăpadă pe care Dani îl făcuse vreodată. Îndată ce era gata urma s-o aducă pe Aneta ca să-l admire.

– De ce plîngi tu, întrebă Dani.

– Nu plîng! replică Luca mînios.

– Ba da, tu plîngi! Eu știu de ce: pentru că învățătorul te-a bătut. Aneta ne-a povestit.

Nu stătea în caracterul lui Dani să fie așa crud la inimă, căci el era un băiețel prietenos; Luca însă s-a purtat urît față de Aneta și aceasta era în ochii lui Dani ceva de neiertat.

Luca, s-a aprins de mînie într-o clipă și lovi cu piciorul în omul de zăpadă a lui Dani. Acesta se făcu bucățele ceea ce îl făcu pe Dani să-și ridice vocea; de spaimă și deznădejde, izbucni într-un plîns zgomotos.

Aneta care era în grajd, veni într-o fugă, dîndu-și seama imediat de ce se întîmplă. Sări ca o leoaică și-l lovi pe Luca cu palma drept în față. Acesta ridică mîna s-o lovească înapoi, însă privirea domnului Brunner, care tocmai ieșea din casă cu gălețile de lapte în mînă, îl reținu de la lovitură.

– Tu, trăncănitoare! Tu, bebeluș care vii plîngînd la școală! strigă el.

- Zăpăcitule, bădăranule ordinar, ți-pă Aneta, după ce m-ai lăsat singură în șanțul de zăpadă, mai vii acum să strici și omul de zăpadă a bietului Dani? Doar el nu ți-a făcut nici un rău! De ce nu-l lași în pace? A fost foarte corect că ai primit bătaie! Vino, Dani, hai acasă!

Aneta plecă de acolo mînioasă, iar Dani o urmă. Cînd au ajuns la treptele casei, observă în depărtare peste vîrfurile munților un petic de cer roșu strălucitor. Atunci, dintr-o dată îi veni în minte un verset din Biblie pe care la învățat de la bunica: „Să nu apună soarele peste mînia voastră“. Încă nu era prea tîrziu! Luca încă nu se depărtase prea mult! Se mustra singură că n-a fost frumos din partea ei să-l trădeze. Aneta ezită. Totuși, nu! El a fost mult mai rău decît ea. Era cazul ca el să spună că-i pare rău. Dacă ea ar fi cerut iertare, i se părea că ea ar fi fost vinovată și desigur că n-a fost; o, nu, nici un pic!

Întră în casă și închise ușa.

Luca o porni încetișor mai departe la drum. Obrazul îi ardea și era mai furios ca înainte. După cîțiva pași, ridică totuși capul din pămînt. Atunci văzu ceva minunat: norii s-au adunat într-o pătură roșie și acopereau munții. Într-un singur loc însă, erau ca rupeți în două iar prin deschizătura formată, Luca putea privi la un pisc acoperit de zăpadă, strălucind într-o lumină aurie. Dădea impresia că acolo se află o cetate cerească învăluită în slavă dumnezeiască, vizibilă ca printr-o maramă și aceasta numai pentru o clipă.

Cu toate că el era obișnuit cu frumusețea apusurilor de soare din timpul iernii, Luca trebui să se oprească din mers și să respire adînc, în fața unei astfel de măreții. Față de sublima strălucire curată, dintr-o dată mînia lui îi apărură ca ceva meschin ce nu merită să te preocupe. Ce frumos ar fi dacă ar putea uita totul și începe din nou! Dacă s-ar fi întors într-o fugă ar fi putu să fie lîngă Aneta, înainte ca aceasta să fi intrat în casă...!

Dar nu! Aneta era o lăudăroasă înfumurată și probabil

că-l va privi cu dispreț. Și în cele din urmă pentru ce trebuia să-și ceară iertare de la o fată?

Fiindcă nici unul nu dorea să facă primul pas, cearta începută ce va dura multe zile de acum înainte, avea drept consecință producerea de multă durere și întristare ambelor părți. În timp ce Luca sta încă gânditor în mijlocul drumului, un nor acoperi totul iar cetatea cerească dispăru dinaintea lui.

Aneta, aniversa ziua nașterii în luna aprilie. Dani, care avea o mare plăcere de a face cadouri, își făcea diferite planuri încă cu cîteva săptămîni înainte. Un spectator obiectiv poate că ar fi considerat că darurile copilului nu valorau mare lucru. Totuși pentru Dani, ele erau minunate. El le păstra într-un loc tainic și anume: într-o ladă, rezervată lemnului pentru foc. Aneta știa că nu are voie să umble la această ladă și se purta ca și cum ar fi crezut că lada este plină numai cu lemne de foc.

Lada adăpostea o întreagă familie de conuri de brad, vopsite în cele mai diferite culori și așezate în formație. Conul de brad, tata, era roșu, conul de brad, mama, era verde, iar cele cinci conuri de brad, copiii, străluciau într-o culoare galbenă. mai era apoi un telefon splendid pe care Dani a desenat vaca peștișă Bless, păsînd pe o pajiște, înconjurată de gențiene albastre, care erau aproape de înălțimea ei. Tot acolo se afla o pietricică albă și o brățară împletită din părul luat din coada vacii. Cîteodată în lada cu surprize se mai găsea și o bucată de ciocolotă, după care Dani avea o mare slăbiciune; de aceea ea nu rămînea în ladă mai mult de două, trei zile.

Ziua cea mare era foarte aproape. Poimîine era ziua de naștere a Anetei. Căpșorul lui Dani era plin numai de acest eveniment. Îndată ce Aneta plecă la școală, el făcu cunoscut bunicii planurile lui cele mari. Bunica stătea pe balcon la soarele de primăvară și curăța frunzele de păpădie pentru supa de seară. Între timp veni micuțul Dani care se prinse cu mînușele sale de poala ei spunîndu-i:

– Bunicușo, eu vreau să mă duc acum sus pe coasta dea-

lului, acolo unde s-a topit zăpada, ca să culeg degetăruți și brîndușe pentru ziua de naștere a Anetei. Știi tu, eu vreau să le pun pe masa de aniversare împreună cu toate cadourile mele.

Bunica, căreia nu-i plăcea să-l piardă din vedere se uită la el șovăielnic.

– Tu ești prea mic pentru ca să urci singur pînă acolo sus. Coastele dealurilor sînt ude și tu ai putea aluneca pe undeva în vale.

– Pisicuța Albă ca Zăpada, vine cu mine, o asigură Dani cu seriozitate.

Bunica rîse ușor ca pentru sine.

– Asta nu-ți va folosi prea mult! răspunse ea.

Îndată bunica scoase un țipăt, căci fără veste pisicuța îi sări în poală. Începu să-și frece capul cu afecțiune de pieptul ei și torcea.

– Albă ca Zăpada a observat că vorbim de ea, o asigură Dani. Ea înțelege totul, și tocmai îți spune că vrea să aibă grijă de mine, acolo sus pe deal.

Dani luă pisicuța în brațe, o sărută pe bunica, și coborî treptele fredonînd vesel un cîntec. Trop, trop, se auzeau papucii lui cu tălpile țintuite, în timp ce vocea lui tare și limpede se ridica în sus. Bunica se osteni cît o țineau puterile, să-l urmărească cu privirea; apoi suspină și se îndreptă iarăși spre frunzele ei de pădăie.

Băiatul crescuse așa de mare și devenise independent. Curînd trebuia să meargă la grădiniță. Cu adevărat nu mai era un copilăș mic!

Dani urca la deal bine dispus, iar Albă ca Zăpada își alegea cu grijă calea în urma lui. Cu toate că era o pisicuță născută spre iarnă, ea detesta zăpada.

Era o zi frumoasă de primăvară iar munții începuseră să se îmbrace cu un decor nou. Zăpada începuse și ea să se topească. În vale, de-a lungul râului, pajiștele erau deja înverzite, iar vacile puteau să pască. În sus, pe panta munților,

unde zăpada părăsise terenul, se puteau vedea locuri cu iarbă gălbuie, în timp ce pîraiele se umflau cu apă spumoașă și rece ca ghița, că aproape dădeau peste mal.

Nu dură prea mult și Dani ajunse la zidurile din piatră care împrejmuiau izlazul. De partea cealaltă a zidului se arăta o rîpă stîncoasă; în această adîncitură, clocotea un pîriiaș ce curgea repede la vale. În timpul verii, stîncile erau de o frumusețe rară. De sus pînă jos, totul era acoperit cu clopoței, coada șoricelului și presărate cu gușa porumbelului. În acest anotimp însă, erau goale, de culoare brună. Albă ca Zăpada se urcă pe zid și-și scutură blana în bătaia soarelui. Apoi începu să se spele peste tot, ceea ce era de prisos; oricum tot albă ca zăpada rămînea.

În acest timp, Dani umbla din loc în loc. Toporași de un violet pal alternau cu ciuboșica cucului de un galben lucitor. Dani iubea mult aceste flori! Cel mai mult însă, îi plăcea degetăruțul. Aceste flori gingașe și grațioase, nici nu puteau să aștepte pînă ce zăpada se topea de tot. Ele pătrundeau cu tulpinele fragede prin marginile înghețate ale cîmpiilor ce erau încă acoperite de zăpadă, scoțînd afară niște clopoței cu franjuri de culoare violet deschis, ce atîrnau în jos.

Lui Dani îi plăcea tot ce era frumos, și în această pajiște cu flori el era așa de fericit, cum numai un copil poate fi. Soarele își trimitea spre el razele sale, iar florile îi zîmbeau. Dani își imagina povestiri cu pitici micuți ce locuiau în peșterile de sub zăpadă. El le vedea bărbile lor albe și scufiile roșii, și era convins că puneau la cale tot felul de năzbîtii! Dacă nu era nimeni ca să-i vadă, uneori ieșeau la iveală și se legănau în vînt pe clopoțelii degetăruților. Doar Aneta i-a povestit lui toate acestea! Din acest motiv, de fiecare dată el se apropia pe vîrfurile picioarelor de cîte un nou grup de degetăruți, și-și fixa ochii pe capetele aplecate ale florilor. Tot din acest motiv nu auzi nici pașii ce se apropiau de el, pînă nu ajunseră aproape de tot. Atunci Dani privi

dintr-odată și se sperie grozav.

În spatele lui stătea Luca, cu fața posomorîță și o expresie triumfătoare în ochi. El n-a uitat palma ce i-a tras-o Aneta, cînd Dani a strigat după ajutor. Din ziua aceea, el a tot plănuit să se răzbune. cînd a descoperit sus pe pajiște statura singură a lui Dani, s-a dus neîntîrziat la el în acel loc. Desigur nu voia să-i facă vreun rău, băiatul fiind așa de mic. I-ar fi făcut însă plăcere să-l chinuiască, să-l necăjească, plătindu-i cu aceeași monedă împlinirea rușinoasă de data trecută. În orice caz putea să-i ia florile.

– Pentru cine culegi tu florile acestea?

– Pentru Aneta, răspunse Dani cu curaj, cu toate că simțea că lui Luca nu-i făcea plăcere acest răspuns. Aneta însă i-a recomandat că, de fiecare dată, trebuie să spună adevărul, chiar și atunci cînd ar avea de suferit.

Luca rîse batjocoritor.

– Eu o urăsc pe Aneta, îl lămurii el. Ea este arogantă și lăudăroasă! La școală însă este o prostănacă. Copiii de la grădiniță pot să socotească mai bine decît ea. Nu-i mai deșteaptă decît vacile ei! Dă-mi mie florile, că ea nu trebuie să le primească!

Dani era așa de mirat de această discuție, că deveni roșu ca focul. Florile le ascunse la spate. Cum putea cineva s-o urască pe Aneta? Aneta era așa de bună și frumoasă, așa de îndemînică și modestă! Dani care nu cunoștea ce este gelozia, nu putea pricepe așa ceva!

– Nu ți le pot da, răspunse el, strîngînd și mai tare buchetul de flori. Ele sînt ale mele!

– Eu ți le iau, îl amenință Luca. Tu ești numai un mucos, cum vrei să te aperi împotriva mea? Eu pot să fac ce vreau cu tine! Nu ești decît un denunțator prostuț și vreau să-ți răsplătesc că m-ai pîrît.

Luca smulse cu brutalitate buchetul de flori din mîna lui Dani și-l aruncă la pămînt, călcîndu-l în picioare. Dani, privi la degetărușii și șofranul zdrobit pe jos și izbucni într-un

plîns puternic. Cu cîtă dragoste a căutat el aceste flori, iar acum totul este în zadar! Apoi se repezi asupra lui Luca și-l lovi mînios cu pumnîșorii lui mici.

– Am să-i spun lui tata! strigă el. Acuma mă duc acasă și-i spun. Apoi el va veni la tine acasă să te bată. Tu ești un băiat rău și necultivat.

Acest lucru, Luca voia să-l ocolească bucuros. Ca cei mai mulți bădărani și el era un laș ce se temea de tatăl lui Dani. Acesta era înalt și puternic ca un uriaș; iar cine i-ar fi produs durere fiului său, nu trebuia să se aștepte la nimic bun din partea lui. Luca îl ținu strîns pe Dani de încheietura mîinii ca să nu mai poată lovi cu pumnii și privi în jurul lui ca să găsească ceva ce l-ar sili pe micuț să tacă. Atunci privirea lui i se opri pe „Albă ca Zăpada” și planul lui Luca era hotărît. Îl împinse pe Dani de lîngă el și se îndreptă cu repeziciune spre zid. Dani era bucuros că totuși Luca i-a dat drumul. Își șterse lacrimile din ochi și începu cît mai repede cu putință să culeagă alte flori. Ce-i păsa lui de Luca?! Masa de aniversare a nașterii Anetei trebuia să fie frumoasă și în culori cît mai vii!

Dintr-o dată glasul lui Luca răsună peste pajiști. Dani privi îndată și aproape că-i veni rău. Ce văzu el? Luca care stătea pe micul zid, o apucase de după ceafă pe Albă ca Zăpada și cu brațul întins o ținea peste prăpastia întunecoasă cu rîulețul plin cu apă rece ca gheața.

– Dacă nu vii îndată la mine și nu-mi promiți că nu spui nimic tatălui tău, amenință Luca, atunci las ca pisicuța ta să cadă în rîu!

Dani începu să fugă orbește; se împiedică de zăpadă și pîlcuri de iarbă. Picioarele îi tremurau, că abia putea înainta. Gîndul la Albă ca Zăpada, că putea să dispară neajutorată în apele involburate, îl umplu de o așa groază, încît i se uscă și gura ne mai putînd să strige. El știa un singur lucru: trebuia să smulgă pisicuța din mîna lui Luca și să n-o mai lase singură niciodată.

Cu tot modul lui respingător de a se purta, Luca nu se gîndea nici pe departe să lase pisicuța să cadă. Totuși, pisicuța nu era obișnuită să fie ținută de după ceafă. Începu să se zbată și să dea din picioare, iar cînd observă că nu i se dă drumul nici așa, de frică își ieși din fire și făcu ce nu făcuse niciodată pînă atunci: își ridică lăbuțele din față și îl zgîrie pe Luca cu ghiarele-i ascuțite.

Luca cînd zări apropierea lui Dani, dădu drumul pisicuței. Albă ca Zăpada, căzu ca o piatră în adînc, chiar în momentul cînd Dani palid ca moartea și cu fața încremenită, ajunse lîngă zid.

Dani scoase un țipăt strident, ca al unui mic animal speriat de moarte. El se cățără pe zid înainte ca Luca să aibă măcar timp să-l apuce și să-l tragă înapoi.

Ceea ce a urmat s-a petrecut în cîteva secunde. Albă ca Zăpada, nu căzuse jos în zăpadă. Rămăsese agățată de marginea unei stînci suspendate și se ținea mieunînd jalnic. Un copil mai mare ar fi putut s-o scoată fără nici un pericol. Însă Dani avea abia cinci ani. Stîncă era umedă, și Dani alunecă chiar în momentul cînd să pună mîna pe pisicuță. Un nou strigăt, care avea să-l urmărească pe Luca ani de zile, și Dani dispăru peste marginea prăpastiei.

De n-ar fi fost Luca înebunit de spaimă s-ar fi plecat peste zid și l-ar fi privit pe Dani jos în prăpastie. Însă nici nu-i trecea prin minte că Dani ar mai fi putut fi în viață. Iar pentru ca să privească numai corpul neînsuflețit al copilului, dus de ape spre cascadă era mai mult decît ar fi putut el suporta. Consternat se prăbuși în iarbă și își acoperi fața cu brațul. Dacă l-ar fi văzut Aneta în această clipă ar fi recunoscut ea însăși că Luca era deja pedepsit.

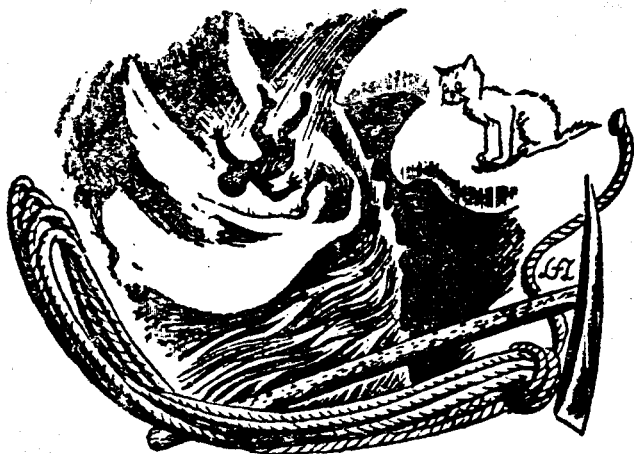
„Dani s-a înecat!“ gemu el, de cîteva ori în șir. „Eu l-am omorît! Ce mai pot face eu acum?“

Încet, încet, în sufletul lui se ivi un gînd laș. Sări în sus și privi disperat în jurul lui. În curînd vor veni să-l caute pe Dani, găsindu-l și pe el acolo. Oricum, vor vedea că el este

ucigaşul. Pînă la această oră nu ştia nimeni că el ar avea vreo legătură cu accidentul. Dacă s-ar grăbi să meargă acasă şi s-ar purta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, n-ar fi cazul ca cineva să ştie vreodată. Trebuia să fugă!

Ca o căprioară hăituită o luă la sănătoasa spre pădurea de brazi care-l putea proteja. Inima îi bătea cu putere în piept, iar tîmplele îi zvîcneau. Încă nu îndrăznea să meargă acasă, ci ocoli satul pe cărări singuratice. În cazul că l-ar fi întîlnit cineva îşi va da seama că el vine din cu totul altă direcţie. Din cînd în cînd i se părea că aude paşi în urma lui. Cînd se întorcea să vadă, constata că nu era nimeni.

În cele din urmă ajunsese la casa părintească şi se opri din mers. Era imposibil să intre în casă. Nu putea să apară în faţa mamei sale cu o taină atît de oribilă ascunsă în inima lui. Precis că-i va citi în ochi; în mod sigur el nu mai arăta la fel ca mai înainte. Acum era un ucigaş! Poate că ceva mai tîrziu va prinde curaj să dea ochii cu ea, însă nu acum. Dinţii îi clănţăneau! Ea îl va întreba ce s-a întîmplat? Trebuia neapărat să se ascundă! Dar unde? Atunci zări scara ce ducea în podul grajdului. Se urcă pe ea, se aruncă în paie plîngînd în hohote de şi se rupea inima să-l asculte.

Bunica terminase de curățit frunzele de pădărie. Se ridică cu greu sprijinindu-se în bastonașul ei și intră în casă unde se așează pe un fotoliu. Era foarte obosită! Curînd aplecă capul pe piept și adormi.

Bunica era tot mai suferindă și arăta din ce în ce mai rău. Pe lîngă toate acestea, se simțea peste măsură de obosită. Fiindcă iubea din toată inima pe cei doi nepoți, ea voia să lucreze pînă ce cădea de oboseală. Cu degetele deformate, ea continua să se ocupe de bucătărie, iar cu ochii ei slabi, care o dureau, să cîrpească hăinuțele copiilor. Aneta n-avea nici cea mai mică idee cît de rău se simțea bunica, căci avea abia 12 ani, iar ea nu se plîngea niciodată de nimic. Cine iubește din inimă și cele mai grele poveri i se par ușoare.

Astăzi somnul bunicii dură mai mult ca de obicei. Aneta

coborîse în sat ca să facă cumpărături, tatăl era dus la pădure ca să așeze lemnele în stive. Bunica avea de gînd să repare ciorapii albi de sărbătoare a lui Dani și să pună petice la coatele hăinuței albastre de in. Însă era mult prea obosită pentru aceasta. Își împreună mîinele noduroase și zbîrcite în poală și adormi din nou. Nici chiar cucul ce ieși din căsuța lui și bătu ora trei, nu reuși s-o trezească din somn.

Era aproape ora patru cînd bunica deschise ochii și privi la ceas. Scoase o exclamație de uimire. Dani plecase la unu și jumătate și încă nu se întorsese! Unde o fi stînd atîta vreme?

– Dani, strigă ea tare, crezînd că poate s-a ascuns pe undeva. Era posibil ca în momentul următor să iasă din cineștie ce dulap cu rîsul lui drăgălaș. De data aceasta însă, bunica, nu primi nici un răspuns.

Merse șchiopătînd pînă la balcon și își făcu mîna streășină la ochi. Spera să-l poată zări pe Dani cum vine tropăind spre casă! Ei, și cum avea să-l certe pentru că vine așa de tîrziu!

Cineva făcu colțul după grajd, însă nu era Dani. Era Aneta cu coșul împletit pe spate în care avea o pîine lungă de culoare brună, lucitoare. Îi făcu cu mîna bunicii și urcă treptele în fugă.

– Aneta, pune coșul jos și du-te de-l caută pe frățiorul tău. Este plecat de aproape două ore și jumătate să culeagă flori și încă nu s-a întors! zise bunica îngrijorată.

Trosc! și coșul fu la pămînt. În mintea ei, găsea că bunica face prea mare caz din cauza lui Dani. Ce i s-ar fi putut întîmpla în timp ce hoinărea prin pajiști? Oricine l-ar fi întîlnit l-ar fi cunoscut.

– Desigur, s-o fi dus în pădure la tata, răspunse ea. Îndată am să mă duc la el; mai întîi însă, vreau să-mi fac o felie de pîine cu unt, căci îmi este așa de foame!

Aneta își tăie o felie de pîine, destul de groasă și o unse

cu unt și marmeladă. Între timp bunica iar se duse pe balcon și privea de-a lungul drumului. În timp ce Aneta încă mânca, pe scară se auziră pașii greoi ai tatălui său, care intră îndată în bucătărie.

– Unde este Dani? Nu este la tine? strigă bunica. Nu l-ați văzut undeva pe Dani?

– Dani? repetă tatăl uimit. El nu a venit în calea mea! Când a plecat de acasă, mamă?

Bunica încetă de a-și mai ascunde neliniștea și zise aproape strigînd, frîngîndu-și mîinele:

– A plecat de două ore și jumătate! A luat și pisicuța cu el! Acolo sus pe pajiști voia să culeagă flori și șofran. Trebuie că s-a întîmplat ceva!

Tatăl și Aneta schimbă o privire îngrijorată căci drumul de la pădure ce ducea spre casă trecea prin pajiștea de șofran și totuși tatăl la întoarcere spre casă nu văzu nici urmă de-a lui Dani. Aneta își vîrî mînuța ei într-a tatălui, zicînd:

– Poate că s-a dus în pădure să te caute pe tine! Hai să mergem noi să-l găsim! Albă ca Zăpada cu siguranță că stă pe undeva pe sus, ca noi să putem vedea în ce direcție a luat-o Dani! Pisicuței nu-i plac plimbările lungi!

Ei urcară împreună spre munte. Mergeau tăcuți căci tatăl nu dorea să-și facă cunoscute gîndurile. În munți, primăvara prezintă pericole; Pîraiele umflate, alunecări de zăpadă, avalanșele, pot să pună în primejdie pe drumețul singuratic, iar Dani era încă așa de mic!

Bunica intră iar în casă și începu să se roage lui Dumnezeu. Cu cît vederea ochilor trupești slăbea, cu atît mai bine vedea lucrurile cu cei interiori. În timp ce se ruga, avea în imagine tablouri clare cu privire la copil. I se părea că înaintea lui se înalță o pădure întunecoasă străbătută de ape adînci și zgomotoase; o pădure cu drumuri întrerupte de lavine și bolovani. Pe un astfel de drum mergea Dani cu brațul plin de flori de șofran. Alături de el pășea un înger

cu aripi albe, iar la umbra acestor aripi se afla apărare, căldură și siguranță.

„Îngerii lor în ceruri, văd pururea fața Tatălui Meu...“, șopti bunica. Iar când se ridică de la rugăciune se simți foarte liniștită după care se apucă îndată să pregătească cina.

Pe pajiște nu era nici urmă de-a lui Dani. La marginea pădurii de brad, cei doi au căutat cruciș și curmeziș strigînd după el, însă, în afară de propriul lor ecou, nu le răspunse nimeni. Treptat soarele cobora pe vîrfurile munților, iar umbrele de pe pajiști se lungeau.

Dintr-o dată Aneta zise:

– Tăticule, mă întreb dacă nu cumva Dani s-o fi dus la Luca. În ultimele zile, i-am văzut stînd de vorbă împreună. Vreau să fug pînă jos la casa lor de lemn, ca să-l întreb.

În acel moment, o și luă din loc, sărind peste gropi și pîlcuri de iarbă și în cîteva minute ajunse la căsuța doamnei Matter. Gîfiind, Aneta se opri și strigă tare:

– Doamne Matter! Luca! Unde sînteți? Nu l-ați văzut undeva pe Dani?

Pe lîngă casă era liniște, însă, fiindcă ușa era deschisă, locuitorii ei nu păreau să fie prea departe. Aneta tocmai voia să meargă în grajd. Când zări statura lată a doamnei Matter, venind gîfiind pe cărare, Aneta îi ieși în cale.

– Doamna Matter! strigă ea cu însuflețire, nu știți unde este Dani al nostru? De vreo trei ceasuri a plecat de acasă și noi nu l-am mai văzut. Credeți că ar putea să fie cu Luca? Unde este Luca?

– Tot ce-i posibil, răspunse doamna Matter. Eu tocmai acum am fost pe la voi ca să întreb dacă știți ceva despre Luca, băiețandru' meu leneș! Trebuia să fie de multă vreme acasă. Vacile mugesc ca să fie mulse. Mă tem că iarăși va trebui să fac treaba singură dacă el n-a venit cîtă vreme eu am fost plecată! Vino să ne uităm!

Ele merseră spre grajd și dădură la o parte ușa grea de lemn. Vaca brun-roșcată lovea cu coada în jurul ei și bătea

din picioare. Despre Luca nici urmă. Doamne Matter îl mai chemă odată cu o voce supărată, după care se întoarce să închidă ușa; în acel moment, Aneta o prinse de umăr, punându-și la gură degetul arătător:

– Auziți? Sopti ea. Se aude un zgomot sus în paie! Cu răsuflarea întretăiată, ascultară împreună. Din grămada de paie de de-asupra lor, se auzea fără îndoială, un plîns înăbușit.

Aneta sări urcînd pe scară ca o pisică sălbatică, iar doamna Matter o urmă cu greutate. Amîndouă bănuiau că s-a întîmplat ceva rău. Aneta însă se gîndea numai la Dani, în timp ce doamna Matter se gîndea la Luca.

– Luca, bietul meu copil! strigă ea. Ce s-a întîmplat? Ce te doare?

– Dani! pufăi Aneta, apucîndu-l pe Luca de braț și scuturîndu-l. Unde este Dani? Ce i-ai făcut? Dă-l încoace imediat!

Luca se adînci și mai mult în paie zvîrcolindu-se în neli-niștea lui. Își ieșise cu totul din fire!

– Eu... nu... știu... unde... este...! strigă el. Nu este vina mea!

– Ce nu este vina ta? țipă Aneta către el, scuturîndu-l și mai zdravăn. Unde este Dani? Tu știi și nu vrei să spui. Doamn Matter, faceți cumva ca el să spună adevărul!

Doamna Matter o dădu la o parte pe Aneta și îngenunchie lîngă Luca. Fața ei era palidă ca moartea, căci bănuia că s-a întîmplat ceva cu Dani, și că Luca știa de aceasta. Ea îi ridică fața din paie și i-o întoarce spre ea.

– Luca, porunci ea, încercînd să vorbească calm, spune-mi imediat unde este Dani?

Luca o privi disperat și înțelese că era imposibil să ocolească întrebarea.

– El este mort! zîcni Luca, vîrîndu-și din nou fața în paie și plîngînd în hohote.

Aneta auzi bine, însă cîteva momente nu fu în stare să se

miște din loc. În lumina amurgului fața ei părea cenușie, încît doamna Matter se temea să nu leșine îndată, și încercă s-o sprijinească cu brațul. Aneta însă, sări la o parte, apoi vorbi cu vocea răgușită, ce părea că nu-i aparține ei.

– Tu trebuie să vii să ne arăți unde este. Atunci tatăl meu, va putea cel puțin să-l aducă acasă. Iar mai tîrziu, adăugă cu jumătate de voce, mai tîrziu te omor.

Doamna Matter se făcu că nu aude ultimele cuvinte, însă primele i se pără rezonabile.

Ea îl apucă pe băiat de braț, îl ridică în picioare și-l tîrî în jos pe scară. Ajunsă jos, îl zori încă odată:

– Vino Luca, trebuie să ne arăți unde este Dani, și aceasta imediat, că altfel vine domnul Brunner cu poliția ca să te facă să umbli.

Această amenințare îl trezi puțin la realitate și în felul acesta porni la drum cît mai repede. Plîngea în hohote neîncetat și afirma cu tărie că el este nevinovat. Doamna Matter plîngea de asemeni cu suspine, în timp ce Aneta nu era în stare să verse nici-o lacrimă. Lacrimile ei erau înghețate de mîhnire și mînie reținută.

După scurt timp ajunseră la zid, iar Luca arătă în jos spre prăpastia întunecoasă:

– Acolo jos este el înecat în pîrîu! gemu el, după care se trînti jos și-și băgă fața în iarbă. În acest moment apăru și domnul Brunner la marginea pădurii, grăbindu-se spre grup.

El nu-l luă în seamă pe Luca. Aruncă o privire spre fiicăsa și a doua spre stînci. Din această privire fugară el văzu ceva ce nici unul din ceilalți nu observară: o pisicuță albă, tremurîndă, stătea ghemuită pe o ieșitură de stîncă. Acum el știa ce avea de făcut, și doar spuse:

– Trebuie să aduc o funie! Coborî în grabă coasta dealului, fugind ca un om care este urmărit de un animal sălbatic.

Bunica care stătea la ușă, citi de asemenea pe trăsăturile

feței lui, ceea ce trebuia să știe deocamdată.

Fără să scoată vreun cuvînt, ea îl văzu cum își ia frînghia și dispăru. Era spre lăsatul nopții!

– În prăpastie! strigă el către bunica, depărtîndu-se. Atunci bunica, puse apă la încălzit, scoase toate așternuturile de pat, pentru a fi la îndemînă, umplu cu apă caldă un vas metalic mare cu care încălzi patul pentru orice nevoie. După toate acestea, se așeză, își împreună mîinile și închise ochii. Din nou îl văzu pe Dani înaintea ei; însă de data aceasta era cuprins de apele reci din prăpastie; totuși, aripile albe ale îngerilor se opuneau curenților de apă, iar Dani era purtat pe brațele lor puternice. – „El va porunci îngerilor Săi să te păzească...” murmură bunica! Apoi urcă treptele spre dormitor ca să încălzească camera lui Dani.

Tatăl ajunsese destul de repede pe deal; însă celor ce-l așteptau, li se părură că au trecut ore în șir. Nimeni nu scoase nici un cuvînt în timp ce el fixa frînghia de trunchiul unui copac, apoi legă de trupul lui celălalt capăt. După aceea se cățăără pe stîncă lunecoasă și-și dădu drumul pe marginea stîncii. Astfel atîrnînd peste prăpastie, aruncă o privire spre apele învolburate, ce-l luară pe fiul său. Ce văzu el însă, îi trezi în inimă un val de speranță cît și un strigăt ieșit de pe buze!

Bunica văzuse bine! Îngerii veghiase asupra lui Dani în timpul prăbușirii lui, așa că nu ajunsese chiar pînă la apă. El căzuse pe o platformă și acolo zăcea întins pe spate cu un picior îndoit sub el. Aștepta plîngînd cu suspine ca cineva să vină să-l scoată afară. Timpul i s-a părut scurt, căci Dani a dormit o bucată de vreme, și nu-și dădea seama de cît timp zăcea acolo. Amintirea clară începu iarăși abia de unde tatăl său plutea deasupra lui ca o pasăre maiestooasă, iar apoi îngenunchie lîngă el.

– Tată! murmură Dani cu glas tremurînd, unde este Albă ca Zăpada?

– Exact deasupra ta! O luăm cu noi cînd ne vom urca,

răsupunse tatăl.

– Tată, piciorul meu mă doare foarte tare! Nu-l pot mișca de loc. Vrei să mă duci acasă în brațe?

– Bineînțeles. De aceea am și venit. Vreau să te duc acasă imediat! zise tatăl, în timp ce-l lua în brațe pe fiul său.

– Dar, tăticule, poți tu să ne duci pe amîndoi, pe mine și Albă ca Zăpada? Cred că tu n-ai să lași pisicuța acolo, nu-i așa? spuse Dani cu un glas slab și îngrijorat. Eu cred că este timpul să primească porția ei de lapte, cu siguranță că îi este sete!

– Pe Albă ca Zăpada, am s-o vîr în buzunarul meu, promise tatăl, ridicînd tot mai sus băiețașul care gemea de durere. Cu toate acestea, Dani își fixă privirea pe fața tatălui și fu așa de curajos, cum numai la vîrsta de cinci ani poți să fii. Întoarcerea sus pe pajiște, nu se putea efectua cățărîndu-se cu copilul în brațe, de aceea tatăl trebui să caute un drum de-a lungul rîului, pînă acolo unde peretele stîncii era mai puțin abrupt.

În acest timp Dani căzu într-un fel de amorțeală, părăind că nu mai știe nimic despre sine pînă ce tatăl îl așează jos în iarbă lîngă Aneta.

Atunci Dani deschise ochii și-l întrebă:

– Tăticule, e Albă ca Zăpada în buzunarul tău?

– Acum mă duc s-o aduc! răspunse tatăl. Se legă bine cu frînghia, alunecă încă o dată pînă la marginea prăpastiei, apucă pisicuța și o aduse lui Dani. Acesta întinse brațele, iar Albă ca Zăpada se lipi de pieptul lui și începu să toarcă. Abia atunci, pentru prima dată în acea seară, Aneta emoționată izbucni în lacrimi.

Ea îl așează pe frățiorul ei pe haina doamnei Matter, iar domnul Brunner luă în brațe pe Dani și cei doi se îndreptau cu grijă, spre casă. În urma lor Aneta mergea cu pisicuța în brațe. Un mic și trist convoi! Totuși inimile lor erau pline de mulțumire. Dani era în viață și putea vorbi. Pentru moment aceasta era mulțumitor.

Nimeni însă, nici măcar mama lui, nu se gîndea la Luca care mai stătea încă ghemuit lîngă zid. Cînd acesta își ridică capul și observă că era lăsat singur singurel în noapte, atunci se simți uitat și părăsit de toată lumea. Se ridică în picioare, și prin întuneric se furișă spre casă. Tremurînd, se sui în pat; singur și nefericit cum niciodată n-a mai fost un băiat pe pămînt.

Dani stătea culcat în pătuțul lui, învelit cu păaturi calde, cu impresia că el era o personalitate deosebit de importantă, putînd să pretindă tot ce-i trecea prin minte. Și pentru că așa ceva nu s-a mai întîmplat pînă în ziua de azi el folosea din plin acest prilej.

Tatăl stătea la picioarele patului și îi povestea tot felul de întîmplări hazlii pe care el le asculta cu mare plăcere. Aneta se ghemui pe marginea patului cu o ciocolată în mînă, iar bunica stătea de partea cealaltă pe un scăunel, cu un borcan de gem de cireșe ce-l ținea în poală. De fiecare dată, cînd Dani o ruga, ea îi dădea în gură cîte o linguriță cu gem. Dacă nu l-ar fi durut piciorul așa de tare, lui Dani i s-ar fi părut că este în rai. Gemul de cireșe însă, compensa durerea.

Cel puțin pentru a zecea oară, Dani întrebă:

– Tăticule, ești sigur de tot că Albă ca Zăpada n-a suferit nici o vătămare?

– Foarte sigur! răspunse tatăl. Ea a și băut o ceașcă de lapte, după care a fugit pe trepte afară cu coada ridicată. Numai pisicuțele sănătoase se poartă așa. Dani, în timp ce-și deschise gura ca o păsărică ca să primească și mai mult

gem de cireșe, continuă:

– Tăticule, Luca a fost cel care a aruncat-o peste zid pe Albă ca Zăpada. Așa-i că nu a fost frumos din partea lui?

– Da, foarte barbar a fost. El își va primi pedeapsa pentru asta. Însă domnul Brunner era așa de fericit că-și are fiul în viață încît nu se mai gîndea la Luca. Aneta în schimb era tot timpul cu gîndul la el. „Nu mă grăbesc“, își zicea ea. „Odată însă am să-i fac ceva teribil. Niciodată cît voi trăi nu-l voi ierta.

– Aneta, vreau acum ciocolata mea, după aceea vreau să dorm. Tu să rămîi lîngă mine căci mă doare piciorul așa de tare, spuse Dani.

– Da, scumpule, răspunse Aneta dîndu-i ciocolata. Eu voi rămîne lîngă tine pînă vei adormi.

Tata și bunica îl sărutară și-i lăsară singuri pe copii. Aneta lipi capul lui Dani de pieptul ei.

– Cîntă! o rugă băiatul, cîntă... „Acum sînt obosit și mă duc la culcare“. Aceasta era rugăciunea de seară a lui Dani pe care bunica l-a învățat. O rugăciune în care se cerea ocrotire și iertare. Aneta i-a cîntat adesea. Astăzi însă, îi dispăcea. Ea nu putea cînta despre iertare, atîta timp cît inima ei era plină de ură față de Luca, iar gîndurile ei nu erau decît la răzbunare.

– Cîntarea aceasta nu! îl rugă ea. Vreau să-ți cînt alta despre flori și primăvară.

Dani însă se îmbufnă. În seara aceasta ea trebuia să facă ce voia el!

– Mie nu-mi place cîntecul despre primăvară! eu vreau să-mi cînți „Acum sînt obosit și mă duc la culcare“, se plînsese Dani.

– Ei bine, oftă Aneta. Atunci hai să ți-l cînt:

Eu sînt obosit și la odihnă mă duc.

Închide-mi ochii în al meu pătuc.

Lasă ca privirea din ochiul Tău,

Să fie asupra patului meu.

Dacă azi am lucrat nedrept fără să vreau
Nu-mi ține în seamă, bunule Dumnezeu.
Harul Tău și sîngele lui Isus,
Să spele tot răul de mine adus.

Aneta cîntă rar și cu voce tristă. Nici nu ajunsese la sfîrșit cînd Dani adormise deja. Un rest de ciocolată se preligea din colțul gurii murdărind perna. Aneta își adînci fața în plapumă și izbucni în plîns. Era foarte obosită, iar plînsul îi aducea ușurare după atîta spaimă prin care trecuse. Aceste lacrimi însă, nu le vărsa dintr-o bucurie sinceră. Cum ar fi putut fi fericită din toată inima, atîta vreme cît purta ura în sufletul ei?

În cele din urmă, se ridică cu un suspin și coborî în bucătărie. Tatăl era la vaci, Niciodată în viața lor n-au fost mulse așa de tîrziu. De indignare băteau din picioare și mugeau. Bunica pregătea ceva de mîncare, căci nici ea, nici tatăl n-au mai băgat nimic în gură de la prînz. Nimeni nu avea timp să se mai gîndească la altceva decît la Dani.

– El doarme! spuse Aneta, apoi se așeză să privească fix la focul din sobă.

– Doctorul, în curînd va fi aici. Atunci trebuie să-l trezim, bietul de el! Să-l lăsăm să doarmă cît poate dormi, zise bunica cu gingășie.

După o scurtă tăcere, Aneta spuse direct:

– Bunică, Luca trebuie să fie pedepsit, care-i va fi pedeapsa? Nu mă pot gîndi la nimic ce ar fi destul de aspru!

Bunica nu răspunse imediat. În cele din urmă ea spuse:

– Te-ai gîndit tu Aneta, că o faptă rea înfăptuită, își aduce cu sine pedeapsa fără ca cineva să mai adauge ceva?

Nu, la așa ceva Aneta nu se gîndise!

– Gîndește-te numai la frica lui Luca cînd îl văzu pe Dani prăbușindu-se în prăpastie. Gîndește-te la jalea lui și remușcările de conștiință din seara aceasta, și mai gîndește-te cît de rușine îi este, și ce frică are că lumea va auzi tot ce-a făcut el! Apoi întreabă-te dacă el nu este destul de

pedepsit, iar noi n-ar trebui să-i iertăm fapta și să-l ajutăm să facă un nou început?

Aneta nu dădu mare atenție cuvintelor bunicii, reținând doar propoziția: „Gîndește-te ce frică are că lumea va auzi ce-a făcut.“ Aceasta îi sări în ochi! Va avea ea grijă ca lumea să afle. Oriunde va merge în sat, sau la școală, peste tot va povesti ce-a făcut Luca. Oricine trebuie să-l urască!

Gîndurile ei fură întrerupte de o bătaie grăbită în ușă, și sora lui Luca năvăli grăbită înăuntru. Ea se întorsese de la serviciul ei, tocmai cînd micul convoi îndurerat cobora dealul. Atunci dăduse fuga la poștă ca să telefoneze doctorului care locuia la opt km. depărtare.

– Doctorul Gubler nu poate veni! zise ea gîfîind. A plecat în alt sat la o bolnavă și nu se întoarce înainte de miezul nopții. Mi s-a spus, ca dvs. să-l duceți pe Dani mîine, dimineață cu căruța la spital. Acolo doctorul poate să-l consulte.

– Mulțumesc, Maria. A fost drăguț din partea ta că te-ai interesat pentru noi, spuse bunica, și se întoarse înapoi în bucătărie. Maria însă din curiozitate rămase pe loc.

– Spune-mi Aneta, de fapt cum s-a întîmplat nenorocirea? De ce mama mea a fost așa de tăcută și abătută?

– S-a întîmplat sus pe deal! răspunse Aneta scurt. Luca a aruncat pisicuța lui Dani peste stîncă, iar Dani a vrut s-o salveze. Luca nici măcar n-a încercat să-l oprească pe Dani. Nu m-ar mira dacă nu chiar el l-ar fi împins! Eu cred că Dani și-a rupt piciorul. El a stat ore întregi pe stîncă, iar Luca n-a spus nimănui nimic.

Maria, de groază, se făcu palidă de tot. Ea n-a fost niciodată prea atașată de fratele ei mai mic. Dacă ar fi fost, poate că ar fi devenit un băiat mai cumsecade. Copiii care nu sînt iubiți, rareori devin iubitori.

– Ar trebui să fie aspru pedepsit! strigă Maria furioasă. Eu însumi mă voi îngriji de aceasta! Cu aceasta ieși repede din casă. Aneta zîmbi satisfăcută. Îi convenea de minune

ca să ațîțe împotriva lui Luca, chiar și pe cei din propria lui familie. Ea simțea că răzbunarea a început.

După o masă destul de tăcută, Aneta se retrase în camera ei de sus, destul de epuizată și cu inima întristată. Aprinse lumînarea și cu ochii umezi de lacrimi îl privi pe frățiorul ei. Dani dormea cu brațele larg deschise. Părul lui umed era dat la o parte de pe frunte, iar expresia pașnică obișnuită nu se mai putea vedea pe fața lui. Își încrețea fruntea prin somn și din cînd în cînd își mișca neliniștit capul și murmură cuvinte neînțelese.

Aneta se sui în patul ei de lîngă geam și cu toate că era obosită nu putu adormi. Se simțea curios de singură. Atunci spre bucuria ei se auziră pași înceți pe trepte și bunica intră în camera ei. Niciodată ea nu venea sus în dormitor, pentru că urcarea treptelor îi supunea piciorul ei bolnav la prea mare oboseală.

– Bunico! Strigă Aneta, întinzînd brațele și izbucnind în plîns.

Multă vreme bunica nu scoase nici un cuvînt. Ea stătea pe margina patului și o mîngîia pe Aneta. În cele din urmă începu:

– Ascultă, fetițo! Cînd Dani era mic de tot, noi l-am dus la biserică și prin credință l-am predat în grija Mîntuitorului. De atunci, zilnic l-am rugat pe Domnul Isus să-l țină în brațele Lui. Brațul Lui ocrotitor a fost permanent asupra lui. Și chiar dacă ar fi murit, gîndește-te că el ar fi mers de-a dreptul în cer. De aceea noi să ne ștergem lacrimile și să ne încredem și pe mai departe în Tatăl din ceruri care are grijă de Dani și care îi dorește tot ce este mai bine pentru el.

– Atunci de ce a îngăduit Dumnezeu ca Luca să-i producă așa mare durere? obiectă Aneta. Bunico, eu îl urăsc așa de mult pe Luca, încît îmi vine să-l ucid, nu alta!

– Atunci tu nu te poți ruga pentru Dani, răspunse liniștită bunica. Dumnezeu este dragoste și atunci cînd noi ne rugăm, ne apropiem mult de tot de dragostea Lui; atunci ura

noastră trebuie să se topească exact așa cum se topește zăpada cînd vine primăvara și soarele strălucește peste ea. Lasă-l pe Luca în grija lui Dumnezeu. El răsplătește și binele și răul, totu-i descoperit înaintea lui, El îl iubește tot așa de mult pe Luca ca și pe Dani al nostru.

Bunica o sărută pe Aneta și plecă. Aceasta cugetă la cuvintele ei, însă ultima afirmare n-o putea accepta. Era doar imposibil ca Dumnezeu să-l iubească tot așa de mult pe bătăranul, respingătorul și prostul de Luca, ca și pe drăgălașul de Dani! Prima poate însă era adevărată. Aneta știa acest lucru și aceasta o neliniștea. Întrădevăr, ea nu se putea ruga pentru Dani, și în același timp să plănuiască cum să-i facă rău lui Luca. Pur și simplu, acestea nu se potriveau. Ea voia să se roage pentru Dani, însă atunci ura ar fi trecut, și aceasta nu și-ar fi dorit-o; în nici un caz nu, pînă nu și-a satisfăcut dorul de răzbunare.

Așa că, între timp, bunica putea să se îngrijească de rugăciune, iar ea, Aneta, să se odihnească în gîndurile ei de răzbunare! Chiar cînd ajunse la această hotărîre, Dani se ridică în capul oaselor și pe jumătate adormit începu să plîngă speriat:

– Albă ca Zăpada, unde este Albă ca Zăpada? A căzut în rîu!

Aneta se duse repede la el.

– Nu, nu! îl liniști ea. Albă ca Zăpada este aici! Ea luă pisicuța ce torcea la piciorul patului și o puse în brațele lui Dani. Dani se lăsă pe pernă și adormi pe dată cu pisicuța pe piept.

Aneta rămase în picioare lîngă frățiorul ei pînă ce respirația lui deveni regulată și liniștită. Atunci se sui în patul ei și adormi adînc.

Luca stătea pe întuneric în patul lui. Capul îi era greu de durere, iar ochii nu voiau să se închidă, căci de fiecare dată când pleoapele dădeau să se lipească îl vedea pe Dani în fața lui cum se prăbușește pe marginea stîncii. Nu era însă o stîncă obișnuită, ci una întunecoasă adîncă fără fund.

Din cînd în cînd îl biruia somnul, dar tot de atîtea ori se trezea cu un strigăt de spaimă, cu inima bătîndu-i cu putere, căci visele lui erau mai groaznice decît gîndurile în stare de veghe. De-ar veni cineva la el! Era infiorător să fi așa de singur! Îi era dor de mama. Știa că ea se află în casă, căci o auzea cum trebăluia în bucătăria ce se afla dedesubtul camerei lui. El însă nu îndrăznea s-o cheme. Cu siguranță că ea era foarte supărată pe el! Poate că nici nu voia să vină la el! Poate că la strigătul lui, ar putea răspunde sora lui. Cel puțin pe ea ar fi dorit s-o vadă. El nu-și închipuia nici măcar ce ar vrea să-i spună!

Luca începu a se gîndi la ziua următoare. Desigur că trebuia să meargă la școală, iar Aneta o fi povestit deja la toți. Și așa nu era prea simpatizat – el era respingător, capricios și prost – acum însă, toți îl vor urî. Nimeni nu va

mai vrea să stea cu el în bancă, nici să mai vorbească cu el, nimeni n-o să mai meargă cu el în drum spre școală.

Atunci auzi pași pe trepte și îndată mama intră în camera lui. Luca se ridică în sus, ridică mâinile spre ea și începu iar să plîngă. Dar ea se așează doar la capătul patului și-l privi posomorîtă. Inima ei era plină de milă față de el, și nu dorea nimic mai cu ardoare decît să-l poată mîngîia. Oare ce va face familia Brunner în cazul că Dani era grav rănit? O s-o dea în judecată? Și plata doctorului? Cu ce avea să plătească toate acestea? Așa că biata doamna Matter, nu îndrăzni să apară prea compătimitoare. Nu trebuia să se audă despre ea că a ținut parte fiului ei. În afară de acestea, socotea că e datoria ei să-l pedepsească în vreun fel.

De-ar fi fost o femeie înțelegătoare ar fi observat că nu mai era nevoie de încă o pedeapsă din partea ei. Ea ar fi putut prevedea săptămînile nesfîrșite de frică și singurătate autocritică spre care se îndrepta Luca, și ar fi recunoscut că era de datoria ei să-l mîngîie și să-l ajute să răzbească cît se poate mai bine.

– Tu ești un băiat rău, Luca! spuse ea încet. Eu nu știu cu adevărat ce se va întîmpla. Dacă acest Dani este grav rănit, atunci noi ajungem la sapă de lemn. Va trebui să plătim o sumă de bani și aceste cheltuieli nu le putem face în nici un caz. Nu m-aș mira dacă poliția ar veni pe capul nostru! Tu ai pus la cale ceva îngrozitor și eu nădăjduiesc că îți este rușine de-a binelea.

Luca se rușină așa de mult, încît nu dădu nici un răspuns. De obicei el nu rămînea dator cu răspunsurile, așa că mama lui rămase foarte surprinsă. Așa de scump la vorbă ca acum, Luca nu mai fusese niciodată. De aceea vocea doamnei Matter răsună mult mai blîndă, cînd zise:

– Acum, hai să sperăm că totul va fi bine! Mîine va trebui să mergi la familia Brunner să le spui cît de rău îți pare de cele întîmplate. Poate că te vor ierta!

Ea aştepta un răspuns, însă nu primi nici unul. Atunci nici ea nu mai zise nimic şi părăsi camera foarte îngrijorată. Curînd însă se întoarce cu un castron cu supă fierbinte. Ar fi fost necinstit ca să-l mîngîie pe fiul ei, însă ca să-i dea ceva de mîncare, desigur că putea s-o facă.

Luca luă castronul în mînă şi încercă să mănînce. La a treia sorbitură însă, se înecă, şi înapoie castronul mamei lui. Îşi vîrî faţa în perină şi izbucni din nou într-un plîns sfişietor. Mama lui nu spuse nimic, căci nici nu ştia ce să zică. Îl mîngîie gingaş peste creştet, iar cînd plînsul cu suspine se mai linişti, ieşi din cameră pe furiş şi-l lăsa să doarmă.

A doua zi cînd Luca se trezi din somn, nu mai ştia ce se întîmplase, nici motivul pentru care îl durea capul, iar ochii îl usturau. Curînd însă, amintirile îi năvăliră dintr-o dată, şi îşi dădu seama că astăzi trebuia să mai meargă şi la şcoală. Acolo se va întîlni cu colegii lui. Dani ar fi putut muri în timpul nopţii şi ei vor şti cu toţii că el este vinovat de moartea lui!

Nu, el nu putea merge astăzi la şcoală. Trebuia să se țină ascuns toată ziua. Aceasta ar fi prea greu. El va merge pînă în pădurea de brad iar tîrziu după amiază se va întoarce spre casă. Nimeni nu trebuia să observe ceva. Mama sa va crede că el a fost la şcoală, nimeni nu va veni să întrebe despre el; căci locuia mult prea departe de sat, sus în munte, şi mai ales, cui îi păsa de el? Desigur, în cele din urmă se va descoperi şiretlicul lui. Deocamdată însă, este vorba de ziua de azi! Mîine poate se va simţi altfel, sau poate lui Dani îi va merge mai bine. Ce se va întîmpla după aceea, era egal, astăzi însă voia să fugă şi să se ascundă.

Se sculă şi coborî în bucătărie unde o găsi pe Maria. Tocmai terminase de servit micul dejun şi se pregătea să meargă la tren. Cînd Luca intră în bucătărie ea dădu din cap uitîndu-se în altă parte. El însă nici nu se uită la ea. Tăcut traversă bucătăria şi se duse în grajd să-i ajute mamei la mulsul vacilor. Ea îl privi îngrijorată însă Luca nu zise ni-

mic. După ce isprăvi treaba servi micul dejun în tăcere. Apoi se ridică, o sărută pe mama și fără să scoată vreo vorbă plecă. Privirea ei îl urmări pînă la cotitura drumului, îi făcu semn cu mîna, iar el îi răspunse la fel. Însă abia dispăru din ochii ei, și Luca stătu pe loc așteptînd pînă fu sigur că mama lui a intrat în casă, apoi se întoarse și o luă la fugă sus spre pădure, așa de repede cît îl țineau picioarele.

Cînd ajunse în pădurea de brazi, liniștită și răcoroasă, gîfîia de-a binelea. Aici se afla în siguranță, căci era încă dimineața devreme. Se așeză jos la marginea drumului și începu să se gîndească.

Se afla într-o pădure minunată! Copacii ascultau de vocea primăverii revenind la viață plină de sevă, împrăștiind peste tot miros de rășină care se prelingea pe trunchiurile brune. De pe suprafața pămîntului pe unde soarele pătrundea făcînd pete luminoase, se ridica un abur plăcut mirositor. Pădurea era plină de pace. Dintr-o dată, Luca se simți mai încrezător, de parcă o rază de soare ce pătrundea printre ramuri, s-ar fi rătăcit în inima lui.

N-avea nici cea mai mică idee ce-ar fi putut face toată ziua. Nici de mîncare n-avea nimic la el, căci masa de prînz îl aștepta în sala de mese a școlii. Acum însă, sentimentul ciudat de încredere îl făcea somnoros; și pentru că petrecuse o noapte zbuciumată se întinse pe pămîntul moale din pădure. Fiind apărat de privirile nedorite printr-un desîș de mure, el căzu într-un somn adînc.

Vîntul cald de primăvară îi trecu prin păr, iar uneori îl săruta cîte o rază de soare. Veverițe harnice zburdau printre crengi aruncîndu-se după conuri de brad. Prin apropiere sălta peste pietre un pîrîiaș vesel. Luca însă dormea. Așa dormi pînă ce soarele ajunse deasupra capului său, iar elevii, jos în sat, se așezau la mesele lor lungi. În pădure însă nu se găsea așa ceva! Luca se ridică și pribegi mai departe în sus spre munți. Se gîndea că poate vreun țăran binevoitor de la vreo casă de sus din munți, să-i dea și lui un

pahar cu lapte. În timpul mersului își vârî mîinile în buzunar. Atunci dădu de briceagul lui, pe care îl scoase afară.

Ajungînd la marginea de sus a pădurii, în fața lui apărură brazi falnici și fagi precum și povîrnișuri abrupte acoperite de iarbă. Mugurii de stejar erau umflați, aproape să se desfacă, iar ici și colo cîte o frunzuliță mătăsoasă străpunsese deja învelișul protector. În curînd se vor deschide toate, iar frunzișul proaspăt va proiecta spre cerul albastru-închis o dantelărie fină.

Luca se așează pe un trunchi de copac răsturnat. Ridică de jos o bucată de lemn și ca de atîtea alte ori, începu s-o cioplească. De cele mai multe ori el făcea acest lucru neplanificat. Astăzi însă se simțea așa de liber! Ce-ar fi să încerce să sculpteze o capră neagră? Așa că, cuprins de indiferență lovea intermitent cu briceagul în bucata de lemn.

Încetul cu încetul însă, lemnul începu să capete o formă în mîinile sale, ceea ce îi produse o ciudată emoție. Această îl făcu să uite amărăciunea ce-l chinuia. În mintea lui, vedea animalul în toate formele, iar degetele executau ceea ce vedea el. Întîi apăru un cap cu coarne, frumoase ușor îndoite și un nas cîrn vioi. Apoi o ureche ascuțită ce auzise sunetul cornului de vînătoare, patru picioare suple și un corp în poziție de fugă.

Luca care ținea sculptura în mînă, o îndepărtă de ochi la lungimea brațului, pentru a o examina. Nu era perfectă, însă dovedea o asemănare neîndoielnică cu o capră neagră.

El însuși n-avea habar cît de bine reușise lucrarea; și totuși pentru prima dată de la acea întîmplare îngrozitoare, se simțea aproape fericit. El găsi ceva la care se pricepea să facă! El putea sculpta! Acum nu-i mai păsa dacă va trebui să fie singur. Chiar dacă ceilalți copii n-ar fi voit să-l aibă lîngă ei, el se putea retrage într-un colț liniștit în pădure, iar acolo să nascocoască lucruri frumoase și să sculpteze. În timpul lucrului, putea să uite trecutul; și după aceasta tînjea el cel mai mult! Căci, orice s-ar fi întîmplat mai de-

parte, el putea fugi la lucru și să uite totul.

Se urcă în sus pe coastă și privi în jos spre pădure. Soarele cobora spre munți ca să apună. Jos în vale, el putea să distingă puncte mici, negre ce se răspîndeau în direcții diferite. Aceste puncte mișcătoare, erau colegii lui care veneau de la școală. Cam după un sfert de oră, și el putea să pornească spre casă.

Fiindcă nu putea merge acasă înainte de vreme, Luca mai hoinări un timp prin pădurea de brazi. Soarele lumina acum cealaltă parte a văii, iar pădurea era răcoroasă și plină cu tot felul de zgomote. Luca ținea mîna în buzunar și cu degetele ținea strîns sculptura lui. Ce sentiment fericit! În schimb gîndul la ce ar putea auzi acasă, era de-a dreptul apăsător! Dani putea deja să fi murit. Luca însă, alungă aceste gînduri; nu putea să le nutrească în veci. Probabil că Dani era numai grav rănit. Din nou îl văzu în fața ochilor pe băiețelul cu fața albă, speriată, cum îl privește! Numai de-ar putea face ceva ca iarăși să fie totul bine! Însă nu-i trecu prin minte nici o idee.

Cînd ajunse acasă, Luca își luă o înfățișare destul de neplăcută, cu care intră în cameră. Mama îl examinează îngrijorată. Ea așteaptă puțin să vadă dacă nu cumva el va începe să vorbească primul. În cele din urmă însă, nu-și mai putu reține curiozitatea și-l întrebă:

– Ei, cum te-ai simțit la școală?

– Mulțumesc, bine!

– Eu am fost la familia Brunner să mă interesez de starea sănătății lui Dani, continuă ea. Domnul Brunner și Aneta s-au dus cu el la doctor. Se vor întoarce de-abia seara tîrziu acasă! Bunica a fost foarte prietenoasă, Luca. Ei sînt oameni buni și eu cred că te vor ierta, iar situația se va încheia mult mai simplu decît ai meritat tu.

Luca nu răspunse nimic. Bunica poate să-l ierte însă Aneta n-o va face niciodată. Aceasta o știa el. După o pauză, mama întrebă:

- A știut învățătorul ce s-a întâmplat?
- Da!
- A zis ceva?
- Nu!

Mama rămase nedumerită. Toată ziua a apăsător gîndul la ceea ce Luca avea să întîmpine la școală. Acum se părea deci că nu s-a întîmplat nimic deosebit. Din contră, Luca privea mai degrabă lumea ceva mai încrezător decît o făcu-se dimineață.

- Mă duc să mulg vacile, mamă! spuse el, și porni spre grajd cu un suspin de ușurare. Grajdul era un loc de refugiu, unde putea scăpa de întrebările mamei sale. Cel puțin vacile n-aveau despre el o părere mai rea ca înainte. Îndată se apucă de treabă, după care duse găleata la gură și bău o cantitate de lapte destul de mare; acesta era cald și spumos, și-i făcu bine.

În seara aceea, avea de gînd să păstreze o porție de pîine de la cină, iar mîine voia să se întoarcă din nou în pădure pentru a petrece o nouă zi în liniște și siguranță. Fiecare zi voia s-o țină așa, pînă va fi descoperit. Aceasta putea dura multă vreme, căci doar el locuia așa de departe!

Luca lungi cît mai mult mulsul vacilor, apoi se întoarse în casă cu gălețile pline cu lapte. Ajunse la ușă în același moment cu sora lui care urcase dealul în fugă și acum gîfîia înfierbîntată.

- Leneșule ordinar! strigă ea către Luca, în loc de salutare. Așa! vrei să chiulești de la școală? Unde a hoinărit toată ziua, mamă? Trebuia să-l silești să meargă la școală!

Mama se întoarse spre ea, revoltată.

- Ce prostii vorbești tu, Maria? De la sine înțeles că el a fost la școală azi. Abia acum a sosit acasă! Lasă-l în pace pe bietul copil și vezi-ți de treburile tale!

- Asta mai lipsea! strigă Maria. Dacă abia acum a venit acasă, aș dori din toată inima să știu de unde a venit. Cînd veneam de la gară, m-am întîlnit cu învățătorul lui; el pli-

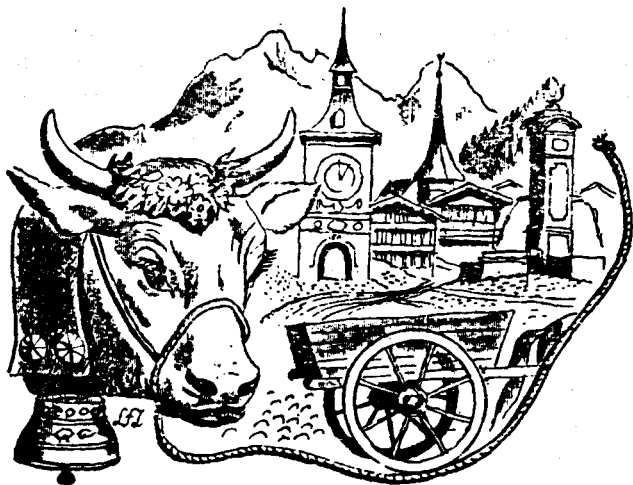
vea în grădină printre zarzavaturi când m-a văzut și m-a întrebat peste gard: „Ce este cu Luca? De ce n-a venit la școală? Este bolnav?“ Atunci i-am răspuns „El este destul de bine! Mîine va veni, chiar dacă va trebui să-l aduc tîrîndu-l de urechi“. Așa, acum ai auzit Luca! Dumnezeu știe pe unde ai hoinărit tu astăzi! Oricum, mîine te duc eu însumi la școală.

– Bine, Luca! cum ai putut tu să mă minți în halul acesta? strigă mama ieșită din fire. Tu ești într-adevăr un băiat rău! Nu mai știu ce să fac cu tine! E mai bine că însuși învățătorul să te pedepsească!

Și pentru că era așa de mîhnită din cauza înșelăciunii lui Luca își acoperi fața cu șorțul și izbucni în plîns.

Luca se rezemă de sobă într-o tăcere grea și amară. Toți și toate erau împotriva lui! Pierdu și singura posibilitate de evadare. Mîine trebuia să meargă la școală, iar Aneta va fi acolo. Dacă ar fi fost azi la școală, el n-ar fi întîlnit-o.

Apucă o bucată de lemn și începu să lovescă în el cu bri-ceagul. Din cînd în cînd, pipăia cu degetele după capra neagră din buzunarul lui.

Dani stătea culcat în căruță pe o pătură, avînd sub el un pat făcut din fîn. Visa uitîndu-se spre cer unde pluteau nou-rași mici de vată care arătau ca niște oițe somnoroase pe o pajiște albastră. Ar fi privit bucuros peste marginea căruței, însă din păcate aceasta era imposibil, pentru că el nu se putea ridica. Așa că, se mulțumea să privească cerul, iar Aneta să-i descrie peisajele și întîmplările călătoriei. Pe Dani îl durea tare piciorul, de aceea se supăra ușor. De fiecare dată cînd îl zdruncina căruța, el țipa de durere. Aneta însă îl liniștea cu conversațiile ei, căci era foarte plăcut să te știi o persoană așa de importantă.

– Acum sîntem sus în sat, Dani, spuse Aneta. Noi trecem acum pe lîngă biserică. Chiar acum Emil măturătorul de stradă scoate vacile din cimitir. Se vede că un nesocotit la minte a lăsat poarta deschisă!

– Vacile voiau să intre în biserică?

– Nu, ele voiau să sară peste zid, dar n-au reușit și trec peste morminte. Acuma sîntem la grădiniță, Dani, iar acolo este educatoarea care-și mătură treptele. Se vede că este

ziua ei de curățenie, căci a dat drumul tuturor copiilor mici... O, de ar avea și învățătorul vostru zi de curățenie! Iată educatoarea se îndreaptă către noi. Ne-a văzut, și desigur vrea să afle cum te simți tu. Iar acolo, sînt doamna Blaser și doamna Imsteg. Ele spală rufe la fîntînă. Acuma au lăsat de spălat și vin și ele spre noi.

Aneta avea dreptate. Toți voiau să afle cum îi merge lui Dani. Într-un sătuleț mic unde arareori se întîmplă ceva nou, veștile se împrăstie repede; se vorbește mult asupra lor și se păstrează multă vreme în amintire. Soția dirigintelui de la oficiul poștal aflate o parte din poveste cînd telefonase Maria, iar soția șefului de gară aflate tot de la Maria cînd aceasta aștepta trenul de dimineață. Acum dar, tot satul știa de cele întîmplate și dorea să afle și mai multe amănunte.

Așadar, doamna Blaser și doamna Imsteg lăsară cămăși-le bărbaților lor să plutească ca niște baloane lîngă fîntîna satului, doamna Studer, proprietara prăvăliei din sat apăru de după tejghea și împreună cu doi clienți se grăbiră să iasă afară; educatoarea lăsă găleata jos și împreună cu toate femeile înconjuraseră căruța. Fiecare dintre ei se ridica pe vîrfurile picioarelor ca să-l privească pe Dani, cum sta culcat pe patul lui din fîn. Dani care era un pic mai palid ca de obicei, arăta bine dispus și foarte bucuros să-i vadă pe toți.

– Ah, micuța comoară, strigă educatoarea ridicîndu-și mîinile spre cer. Povestește-ne totul, Aneta!

Cu toate că ele auziseră odată povestea pe care fiecare din ei au spus-o vecinului, totuși erau dispuse s-o mai audă încă odată. Așa că Aneta povesti totul, iar femeile cumsecade dădură din cap una după alta, plescîind din limbă. Indignarea lor față de nefericitul Luca era fără margini.

– Vai ce băiat crud! strigă educatoarea. Am să-i avertizez pe cei mici să nu aibă nimic de-a face cu el.

– Eu am să-i interzic lui Petre al meu să se mai joace cu el! spuse soția dirigintelui poștal. El are o inimă crudă!

Aceasta se vede din ochii lui. Îmi pare rău de mamă-sa.

Ea zîmbea gîndindu-se cu mîndrie la fiul ei care era vesel și cu pistrui pe față socotit ca unul din cei mai iubiți copii din sat.

Cu timpul, tatăl lui Dani deveni nerăbdător și pocni din biciușcă strigînd că nu mai poate lăsa pe doctor să aștepte multă vreme. Femeile se dădură la o parte, iar căruța porni mai departe pe drumul pietruit. În urma ei cercul de femei se închise din nou și în plină stradă începură să stea la taifas.

Călătoria continua încet. Calului nu-i păsa cîtuși de puțin de așteptarea doctorului, iar Aneta avea timp suficient să-i descrie lui Dani peisajul. În stînga lor dealul urca abrupt, iar la dreapta un zid de piatră scund mîrginea drumul, în spatele căruia povîrnișul cădea de-a dreptul înspre rîu.

– Pîrîul este foarte umflat! observă Aneta. Vremea frumoasă a făcut ca zăpada să se topească așa de repede. Apa deja ajunge peste rădăcinile brazilor. Acolo este un copac răsturnat, arată ca un pod peste rîu. O veveriță micuță stă înaintea lui și stă nehotărîtă să treacă dincolo sau nu!

– Unde? Strigă Dani. În curiozitatea lui, se uită pe sine și încercă să se ridice. Însă, căzu înapoi cu un strigăt de durere.

– Tu nu poți s-o vezi! îl avertiză Aneta. Veverița și așa a fugit înapoi în pădure. Iată că trecem pe lîngă gară, Dani. Acolo sînt cinci vaci care probabil așteaptă să fie încărcate la tren!

Curînd după aceasta, cei trei călători lăsară în urma lor căderea de apă furtunoasă și cotiră pe o stradă mai largă. Pe ambele părți a străzii erau plantați sorbi. Trecură pe lîngă o fabrică de cherestea, de unde venea un miros puternic de rumeguș. Mai departe întîlniră o pajiște plină de flori de șofran. Cînd apărură din nou case în raza vizuală, Aneta îi făcu cunosut lui Dani că se apropie de oraș.

– Povestește-mi despre magazine, o rugă Dani emoționat. În scurta lui viață, fusese abia o singură dată la oraș și i se păru că este cel mai minunat loc de pe pământ.

În fond nu era nici o grandoare în acest oraș. Magazinele stăteau înghesuie unele lângă altele pe o singură stradă îngustă. Însă erau foarte frumoase. Bunăoară era brutăria a cărei vitrină era umplută cu prăjituri frumoase de fructe și munți întregi de turtă dulce în toate formele posibile. Apoi magazinele de îmbrăcăminte cu vitrinele lor cu costume naționale în culori vii. Cea mai frumoasă însă, era prăvălia cu obiecte sculptate. Erau rînduri întregi de ceasuri cu cuc sculptate și omuleți bătrîni ce aveau gura deschisă larg, iar între dinții lor de lemn puteau să spargă nuci. Aneta avuse-se de descris o mulțime de lucruri minunate, încît își pierduse răsuflarea, pînă cînd în cele din urmă căruța opri în fața spitalului.

Ca și orașul, spitalul era mic și modest, însă în ochii lui Aneta și a lui Dani era uimitor de mare. Aproape toți pacienții se aflau afară pe balcoanele însozite. Ușa de la intrare stătea larg deschisă. Tatăl sări din căruță, legă hățurile de gardul grădinii și merse înăuntru. Cîteva minute mai tîrziu apărură iarăși însoțit de doi bărbați cu o targă. Aceștia îl duseră pe Dani în sala de așteptare unde l-au așezat pe o bancă. Tatăl se așeză pe un capăt al băncii, iar Aneta pe celălalt capăt. Ciudata liniște a locului și mirosul specific de spital îi impesonară pe toți și-i făceau tăcuți. Dani se amuza examinînd pe surorile medicale ce treceau pe lângă el. Ele erau înbrăcate în halate lungi iar pe cap aveau bonete mici. Dani găsea că ele arătau exact așa ca îngerii din Biblia ilustrată a bunicii.

Ei au trebuit să aștepte mult timp. Tatăl și Aneta își lăsară capetele pe piept și moțăiau, Dani însă adormi adînc.

El fu trezit de doctorul care se năpusti asupra celor trei și părea a fi foarte grăbit. Era un om mai în vîrstă, cu o barbă mare neagră și o voce răgușită. Lui Aneta nu-i plăcu

deloc.

După aceasta, totul decurse foarte rapid. Dani fu așezat pe un căruț cu roate, pentru a-i face o radiografie la picior, ceea ce lui i se părea interesant. Voia să afle dacă va putea obține radiografia pentru el, ca apoi s-o atârne pe perete în camera de zi. Apoi, fu dus iarăși într-un cabinet și doctorul trase de picior încolo și înapoi pînă ce Dani strigă de durere. În clipa aceasta fură aduse și radiografiile, însă ele nu aveau nici o asemănare cu piciorul lui Dani.

Doctorul însă păru a fi mulțumit. El le examină amănunțit și dădu prevăzător din cap, apoi se întoarse spre tata lui Dani:

– Băiatul trebuie să rămînă în spital. Are o fractură complicată la picior.

Tatăl Anetei însă, se împotrivi categoric. El n-avea intenția de-al lăsa pe băiețașul lui în grija acestui bărbat cu barbă neagră și cu mîini nu prea ușoare.

– Noi îl vom îngriji acasă pe Dani, hotărî el. Aceasta este posibil, nu-i așa? Doctorul dădu din umeri:

– Este posibil! replică el. Ar fi însă mai bine să rămînă aici. Eu nu pot să mă duc pînă la dvs. acasă. Va trebui deci să-l aduceți pe băiat aici.

– Nu mă deranjează cu nimic aducerea lui aici, spuse tatăl îndărătnic, la care Aneta își vîrî mîna ei mică în mîna tatălui. Aceasta însemna că este de aceeași părere. Și ea voia neapărat să-l aibă pe Dani acasă lîngă ea.

Doctorul ridică din nou din umeri, apoi Dani fu luat încă odată cu toată graba de către o soră, însă de data aceasta nu se întoarse în prima jumătate de oră.

În sfîrșit, cînd fu adus înăuntru, arăta somnoros și cam iritat și nu-și mai putea aduce aminte de nimic, afară doar de un miros ciudat. Aneta descoperi că el era îmbrăcat într-un bandaj de ipsos, de la șold pînă la genunchi. Ea îl făcu atent pe Dani despre aceasta, iar el privi la picior cu mirare.

– De ce trebuie să port pantalonii aceștia albi și tari? Întrebă el în cele din urmă. Fără să aștepte un răspuns, se pronunță că nu-i place de doctorul cu barbă neagră și mare, și că dorește să se întoarcă acasă.

Nici Aneta nu-l simpatiza, și cu toții doreau să se întoarcă acasă. Aneta pentru că îi era foame, Dani pentru că era obosit, și tata fiindcă se gîndea la vaci. De aceea cînd doctorul veni iarăși pentru a-i face o a doua radiografie, n-a mai găsit nici o urmă din familia lor.

În depărtare, un cal sprinten grăbea spre casă trăgînd în urma lui o căruță cu trei călători obosiți.

„Ce oameni, murmură doctorul. Se vede că au crezut că eu nu voi mai reveni. Acum va trebui să-mi pierd prețiosul meu timp, tîrîndu-mi bătrînele picioare cine știe în ce colțișor îndepărtat, ca să vizitez copilul! Nici n-au întrebat măcar cînd trebuie să vină din nou!“ Adevărul era că ei, uitaseră de-a binelea să întrebe despre aceasta. Tatăl își aminti doar în momentul cînd dezlega hățurile calului de la gard, ca să plece spre casă.

– Aneta, spuse el, noi nici n-am întrebat cîtă vreme va trebui Dani să țină bandajul de ipsos.

– Nu face nimic, răspunse Aneta, și așa săptămîna viitoare trebuie să cobori la oraș cu brînză. Atunci poți trece pe acolo să întrebi. În orice caz, pînă atunci trebuie să-l țină. Un coleg de-al meu de școală a avut odată la braț un bandaj de ipsos, și a trebuit să-l poarte șase săptămîni.

– Tu ai dreptate! zise tatăl liniștit. Atunci nu mai este cazul să întreb acum. Și așa este destul de tîrziu, iar pe doctor nu l-am mai văzut.

El se urcă în căruță și strigă: hăis, di! Calul, îndreptă nările în direcția bună, spre casă, și o luă din loc într-un trap sprinten.

Ajunseră acasă la ora cinci. Dani fu așezat pe sofa în sufragerie, ca să nu doarmă singur.

Aneta se culcă jos pe o saltea să-i fie de ajutor în cazul

cînd peste noapte ar avea trebuință de ceva.

Săptămîni de-a rîndul Dani rămase în sufragerie cu piciorul țeapăn sprijinit între perne. Toată gospodăria a rămas în grija Anetei. Și fiindcă tot timpul l-a dedicat sarcinei de a fi slujitoare lui Dani, o vreme nici nu a putut merge la școală. Ea îi povesti toate poveștile pe care le știa și se juca cu el cît era ziuica de lungă. Pentru a le stimula pofta de mîncare, bunica le pregătea mîncările cele mai alese pentru apetitul slab al bietului Dani. Cu toate că sta pe sofa, era tot așa de vesel și bine dispus ca mai înainte cînd amîndouă picioarele îi erau întregi. Cînd Aneta era ocupată cu ceva treburi, el stătea pe un șezlong la soare și cînta ca o ciocîrlie.

Într-adevăr, Dani avea totul pentru a fi fericit. Pentru aceasta nu se îngrijea numai familia lui, ci, de asemenea lua parte și satul. Gîngașa mamă a lui Dani, crescuse aici și toți au iubit-o. Cînd aceasta muri, toată afecțiunea trecuse asupra copiilor ei, în deosebi asupra lui Dani. El avea ochi de „nu-mă-uita“ și un glas ca de păsărică. Într-adevăr era așa de drăgălaș, cum în general numai un băiețel isteț de cinci ani poate fi. Cu toate că Dani primea totdeauna dragostea și dezmierdările ca ceva de la sine înțeles, totuși nici acum nu deveni un copil răsfățat. El era bucuros și emoționat de toate vizitele și cadourile pe care le primea iar despre pierderea libertății sale de mișcare, abia că-și dădea seama.

Unii din prietenii lui pierdură ore în șir ca să-i caute flori de munte încît măsuta de lîngă canapea arăta aproape ca o grădină alpină. Pentru că Dani se bucura de copii, bunica suportă bine dispusă toată gălăgia și mulțimea pantofilor murdari. În afara orelor de școală, balconul deveni curînd un fel de loc prielnic de joacă.

Afară de aceștia, mai era și învățătorul care-i trimitea cărți cu poze interesante, iar gospodarul de frunte a satului îi trimitea ouă de găină cu pete brune. Ce să mai zicem de-

spre brutarul care-i cocea băiețași aurii din aluat cu drojdie, cu ochi de stafide și nasturi din fructe zaharisite. Pe toate acestea Dani voia să le despacheteze el însuși de fiecare dată. Niciodată nu se putea ști ce putea ieși la iveală. Clipind repede din ochi, le puneă în pălăria Anetei. Totul era numai pentru el; despre aceasta nu exista nici o îndoială.

Cel mai interesant lucru însă, îl născoci poștașul. Familia Brunner, avea rareori corespondență, așa că, venirea poștașului era un eveniment. Acesta însuși, om cumsecade se hotărî ca odată pe săptămînă să-i scrie lui Dani cîte o vedere, cu care se ostenea să urce dealul ca să i-o înmîneze personal. Și fiindcă în fiecare săptămînă el alegea tot o altă zi, așteptarea era permanentă și încordată.

Poștașul niciodată nu era grăbit. De fiecare dată el avea grijă ca vederea să fie cît mai la fundul genții. În felul acesta savura din toată inima strigătele de bucurie ale lui Dani, căci el aștepta descifrarea numeluisău de pe cărțile poștale.

Și dacă poșta aducea vederea mai șifonată, aceasta nu supăra pe nimeni, căci nimeni nu întreba de ce era așa.

După cum oamenii din sat se adunau în jurul lui Dani și făceau totul pentru a-l mîngîia, tot așa, în aceeași măsură se înstrăinau tot mai mult de Luca și făceau totul ca el să simtă disprețul lor.

Cîteva zile la rînd, Luca fu realmente chinuit. Învățătorul a ținut la școală o cuvîntare despre el, prezentîndu-l ca un exemplu respingător al unui laș. Copiii îl alungau de la locul de joacă aruncînd cu pietre după el. Curînd însă, încetară cu toții să se mai ocupe de el.

Cu caracterul lui dificil și firea lui greoaie, Luca nu fusese nicodată iubit; cu toate acestea el mersese la joacă cu droaia de copii. Acum însă, trebuia să se împace cu o teribilă singurătate, monotonă și continuă. Nimeni nu mai voia să se joace cu el! La ora de sport cînd toți alergau în grup, totdeauna lui îi venea rîndul la urmă. În clasă era o

singură bancă cu un loc: în mod automat acesta îi căzu lui, în timp ce toți ceilalți copii stăteau câte doi în bancă.

Chiar și cei mai mici copii îl ocoleau, căci mamele lor îi avertizase: „El este un rău, și ar putea să vă facă ceva îngrozitor ca lui Dani Brunner“. De aici înainte cei mici vedeau în el un „mîncător de oameni“ și fugeau îndată ce dădeau cu ochii de el.

În prăvălia satului i se înmîna marfa peste teighea fără a i se spune vreun cuvînt. Lăptarul nu stătea niciodată de vorbă cu el, iar nevasta brutarului nu-i puneă în mînă niciodată vreo bomboană cum făcea cu ceilalți copii. Nu că ar fi vorbit cineva cu el neprietenos, ci pur și simplu nimeni nu-l băga în seamă. Iar bietul Luca care era rușinos nu îndrăznea să facă vreo încercare de-a învinge lipsa generală de popularitate, ci se cufunda tot mai mult în propria-i lume mică și izolată. Singur mergea la școală, și singur venea spre casă, singur își făcea târguieile, iar la terenul de joacă de cele mai multe ori se distra tot singur. Acum nu mai era vorba de copii că ar fi vrut să continue de a nu se mai juca cu el, căci copiii iartă și uită repede, ci, la mijloc era timiditatea lui care-l reținea de a se întovărăși cu ei. El citea mereu pe fețele lor repulsia și dușmănia față de el, și își închiuia mereu că ei se gîndeau numai la Dani. Cu timpul a început să se teamă de oricine; de la bătrînul lăptar pînă la cel mai mic copil de școală; se temea de disprețul și antipatia lor.

Luca însuși se gîndea neconținut la Dani. Gîndul acesta îl urmărea și-l chinuia, arzînd de nerăbdare s-o întrebe pe Aneta, ce a zis doctorul. Aneta însă, din acea zi nenorocită, nu i-a mai aruncat nici o privire și nici n-a mai vorbit cu el. Așa că, n-a avut curajul să i se adreseze.

Acasă devenise mai tăcut, dar și mai harnic ca de obicei. El a descoperit dintr-o dată, că numai munca încordată îl ajută să biruiască singurătatea. De aceea, în loc să se dea mai departe vechilor obiceiuri de lenevire el se ocupa

cu multă energie de lucru în grajd și la câmp. Mamă sa îl lăuda cu glas tare, iar soră sa Maria deveni mai prietenoasă; ea însăși era o fată foarte harnică care se necăjea mereu din cauza leneviei fratelui ei.

Într-un singur loc, și numai acolo, era Luca fericit: și anume, în pădure. Aici copacii îl îmbrățișau prietenos, iar lumea care-l disprețuia, era departe. Acolo se refugia Luca în fiecare minut liber. Rezemat de trunchiul unui copac, sau de un bloc de stîncă, el lucra la figurinele lui. Satisfăcut de ceea ce realiza, el uita de toate grijile ce-l frământau.

Liniștea și frumusețea pădurii, din timpul începutului de vară, îl mîngîia și-i înălța sufletul. Pe jos pădurea avea un covor de mușchi pe care erau împrăștiate pîlcuri întregi de stelute de ochii șoricelului. Măruntele conuri de brad care începeau a se rumeni, străluceau la lumină, iar frunzele fagilor fragede și transparente, nu erau în stare să rețină lumina. Cînd Luca lucra stînd la umbra lor, putea să simtă soarele pe părul și mîinile lui.

Sus de tot la marginea pădurii, se afla o mică cabană din lemn în care trăia un om bătrîn, singur singurel. El se retrăsese acolo, cu mulți ani în urmă. Singura lui tovarășie era o capră, o pisică și cîteva găini. Era un bătrîn ciudat! Toți cei din sat se temeau de el. Rareori cînd cobora în sat după cumpărături, copiii fugeau de el intrînd în case. Îl numeau: „Bătrînul de pe munte“. Unii ziceau că e un zgîrie-brînză, alții, că se ascunde de poliție, iar alții ziceau că e nebun și răutăcios. Oricum ar fi fost, nimeni nu fusese în casă la el, și nimeni nu trecea pe acolo după ce se însera.

Într-o după-amiază liberă, Luca hoinări mult mai sus ca de obicei și găsind un loc potrivit, se adînci în lucrul lui. Tocmai cioplea să facă o veveriță care ține o nucă între lăbuțe, cînd dintr-o dată auzi în spatele lui o respirație greoaie. Cînd se întoarse, putu să-l privească pe bătrînul de pe munte drept în față.

Ce-i drept arăta înspăimîntător! O uriașă barbă sură îi

acoperea pieptul pe jumătate, iar nasul său brun încovoiat îi dădea înfățișarea unei bătrîne păsări răpitoare. În timp ce Luca îl privea înspăimîntat, el observă că ochii bătrînului priveau luminos, prietenos și compătimitor; de aceea nici Luca nu o luă la fugă. Bătrînul poate fi ciudat, sau răutacios, cel puțin însă, el nu știa nimic din trecutul lui Luca!

Așa că el, îl salută cît se poate de respectuos, și aștepta să vadă ce o să se întîmple mai departe.

Bătrînul întinse mîna, ceea se asemana cu o labă brună și apucă micuța veveriță cioplită. O examinează un timp îndelungat pe toate părțile, apoi remarcă cu voce joasă, liniștită:

– Bine realizată, pentru un copil! Cine te-a învățat?

– Nimeni! Eu am învățat singur!

– Atunci tu însuși îți ești un bun maestru, și meriți să ai unelte adevărate. În ceea ce lucrezi tu există viață. Cu puțină îndrumare, curînd ai putea să începi să-ți cîștigi pîinea cu sculpatul în lemn.

– Eu n-am unelte, și n-am nici bani ca să-mi cumpăr!

În loc de răspuns, bătrînul îi făcu semn să-l urmeze. Luca, căruia i se părea ca un vis, se ridică și-l urmă prin pădurea adormită. Ei urcară tăcuți muntele, pînă ce ajunseră la mica căsuță a bătrînului care se sprijinea de coasta abruptă.

Nu avea alte dependențe, afară de un șopru de lemn în care dormeau găinile. Bătrînul desigur, împărțea bucătăria cu capra și pisica pestriță. Dormitorul servea drept pod de fîn, căci bătrînul dormea pe provizia de iarnă a caprei. Bucătăria și camera de locuit, erau ciudate și sărăcăcios mobilate: o sobă, o găleată și scăunelul de muls, o iese, o masă cu un singur scaun și o presă de brînză.

Pe pereți, care nu erau accesibili caprei, se întindeau etajere pe care stăteau o sumedenie de figuri sculptate din lemn; unele grațioase, altele amuzante, toate însă erau lucrarea unui singur maestru. Urși, vaci, capre negre, capre

de casă, veverițe, câini bernardini, toate stăteau aici pașnice, unele lângă altele. Printre sculpturi, erau bărbați scunzi, femei, pitici, spiriduși, copii dansînd; aici mai erau cutii pe al căror capac erau sculptate flori, alături farfurii cu ghirlande de flori pe margine.

Cea mai frumoasă dintre toate i se păru însă lui Luca arca lui Noe din care se revărsa o mulțime de animale mici. El nu-și putea lua ochii de la ele.

– O pasiune de a mea, explică bătrînul. Ele îmi oferă tovarășie în serile de iarnă. Acum, ascultă băiete: dacă tu vrei să mă vizitezi din cînd în cînd, pot să-ți arăt cum se mînuiesc aceste unelte.

Luca privi nerăbdător spre el. Fața lui radia de bucurie. În momentul acesta, nu mai avea nici un fel de asemănare cu „respingătorul Luca“.

– N-ai spus dvs. mai înainte că aș putea în curînd să-mi cîștig pîinea cu sculptatul?

– Cu timpul, da! confirmă bătrînul. Eu am un cunoscut care vinde sculpturi pe un preț bun. El vinde multe din micile mele figuri. La unele însă țin așa de mult, încît aș dori să le păstrez mai bine pentru mine. Desigur că în curînd, el va putea vinde cele mai bune exemplare ale tale, căci cu sculele mele, îndată vei putea lucra mai bine decît cu bri-ceagul tău.

Luca, nu-și mai lua ochii de la bătrîn. Inima lui jubila de recunoștință. În sfîrșit, se găsea un om care se interesa de el. Aici era cineva de care nu trebuia să se sperie și care gîndea bine despre el. Emoționat și plin de bucurie, apucă mîna bătrînului și exclamă:

– O, vă mulțumesc! Ce drăguț din partea dumneavoastră!

– Este în regulă, spuse bătrînul. Eu sînt singur și n-am prieteni, așa că putem sculpta împreună!

– Și eu, tot singur sînt și nu am prieteni, spuse Luca.

Cînd Luca se întoarse spre casă îi fierbea mintea de idei.

Însă un gând le stăpînea pe toate celelalte: el voia să sculpteze pentru Dani, o corabie a lui Noe. Cînd totul ar fi gata, voia să meargă la casa familiei Brunner ca să-i înmîneze lui Dani opera lui, ca o ofertă de pace între ei. Cu siguranță că nimeni n-ar fi putut să-i facă un dar mai frumos! Și după aceea? Poate că după aceea i se va permite să intre cît de puțin în relații de prietenie cu Dani. La acest simplu gând, inima îi bătea cu putere.

Aproape două ceasuri, Luca fu pe deplin fericit. Fericirea dură tot drumul prin pădure pînă la locul unde copacii pădurii se răriră iar el văzu satul la picioarele lui. „Ah, mîine diminează trebuie să merg iar la școală!“ Mîine va fi iarăși intimidat și singuratic. Astăzi însă, a petrecut ziua cu un prieten!

De acum înainte, de trei ori pe săptămînă, imediat după terminarea cursurilor școlare, Luca alerga prin pădurea liniștită de brazi, spre a se așeza pe pragul căsuței bătrînului, ca să lucreze la corabia lui Noe. Era ceva grandios să mînuiești aceste instrumente cu lamele lor ascuțite. Ce deosebire mare față de vechiul lui briceag!

Bătrînul era uimit de îndemînarea băiatului. Familia corabiei lui Noe creștea și se înmulțea. Înaintea fiecărei vizite, Luca își imagina cum să sculpteze un nou animal.

În acest timp, se întîmplă ceva emoționant. Un inspector vizită școala și anunță un concurs de lucru manual: lucruri împletite, croșetate, cusături de mînă pentru fete, iar pentru băieți sculpturi în lemn. Mulți băieți în timpul lor liber ciopleau la bucăți de lemn, iar unii din ei erau deja destul de îndemînatici.

Mergînd singur spre casă ca totdeauna, Luca își zise în sinea lui: „Nimeni nu poate sculpta așa de bine ca mine. Cu siguranță că voi cîștiga premiul! Apoi vor vedea că eu totuși pot face ceva, cu toate că la școală sînt un prost și nimeni nu vrea să se joace cu mine.“

În ziua aceea era așa de bine dispus la gândul acesta încît

începu să fredoneze un cântec pentru sine. El voia să sculpteze un cal, un cal cu coama și coada fluturînd în vînt, și nările umflate în timpul galopului său. Bătrînul sculptase un astfel de cal, iar Luca îl admira foarte mult. Arca lui Noe, avea să fie gata în curînd, iar el putea deci să sculpteze calul. Așa că, trebuia de îndată să se ducă la bătrîn și să-i ducă vestea cea bună.

Prietenul său, împărtăși cu el această bucurie și era convins de succesul lui.

– Dar de ce un cal? întrebă el. Tu ai putea prezenta arca lui Noe! Pentru un băiat de vîrsta ta, este foarte bine lucrută!

Luca clătină negativ din cap.

– Aceasta este un cadou, spuse el hotărît.

– Un cadou? Pentru cine? Unui frățior?

– Pentru un băiețuș mic, care a suferit un accident și nu mai poate merge.

– Ah! Așa! Dar cum s-a întîmplat?

– A căzut în prăpastie.

– Bietul de el! Cum de-a căzut?

Luca nu răspunse imediat, însă pentru faptul că acel bătrîn a fost prietenos cu el, simți îndemnul să-i spună adevărul. Privi în sus și bîlbîi:

– La aceasta eu sînt vinovat. Am lăsat pisica lui să cadă în prăpastie, iar el a vrut s-o scoată de acolo.

Abia că-i scăpase aceste vorbe de pe buze, că și-ar fi dorit mai bine să-și muște limba. Acum bătrînul îl va urî și-l va alunga, așa cum făcuseră ceilalți oameni!

Dar n-a făcut aceasta, ci îl întrebă blînd:

– Acesta este motivul pentru care tu n-ai prieteni?

– Da!

– Și tu încerci cu această jucărie să dregi răul pe care i l-ai făcut copilului?

– Da!

– Atunci tu faci un lucru bun! Ce-i drept este o muncă

grea ca să recîştigi dragostea cuiva, însă nu-ţi pierde curajul. Cine este statornic, acela găseşte mai multă satisfacţie în a dăruia dragostea, decît a o primi!

– Nu înţeleg prea bine, murmură Luca.

– Vreau să spun că dacă tu îţi oferi timpul din dragostea inimii tale ca tu să faci ceva pentru prieteni, – ce-i drept poţi să fii dezamăgit, – dar dacă continui, vei găsi fericirea în dăruirea dragostei chiar dacă vei fi iubit sau nu. Poate ţi se pare ciudat că-ţi spun aceste lucruri, eu care trăiesc aici numai pentru mine căci n-am pe cine să iubesc, însă eu cred că acesta este adevărul.

În seara aceea arca lui Noe fu terminată. Cu obrazii arzînd şi inima zvîcnindu-i în piept, Luca îşi făcu drum spre casa familiei Brunner.

Cînd dădu cu ochii de casa la care dorea să meargă, de frică, Luca se ascunse dintr-o dată după trunchiul unui copac. Oare ce vor spune ei? Cum trebuia să înceapă vorba? Dacă l-ar putea vedea pe Dani singur, ar fi mai uşor. Aneta însă, cu excepţia orelor cînd era la şcoală, se găsea permanent lîngă el.

Ei trebuiau să-l ierte dacă vedeau corabia lui Noe! Ah, de l-ar putea ierta! Cît de mult dorea el ca toată viaţa lui să lupte din răspuţeri pentru a îndrepta lucrurile! Tîrît încoace şi încolo între speranţă şi teamă, Luca ieşi de după trunchiul copacului şi se îndreptă spre casa lui Dani.

Patul lui Dani fusese dus în casă. Pe balcon stătea Aneta singură şi cîrpea o mîneacă de la haina tatălui ei. Luca înghiţi în sec urcînd treptele, şi-i înmîină arca lui Noe.

– Este pentru Dani, şopti el răguşit. Celelalte cuvinte se opriră în gît. Aţinti ochii în duşumea şi aşteptă.

Aneta cu faţa palidă de mînie, luă arca lui Noe:

– Tu mai îndrăzneşti să vii pînă aici? se răsti ea. Îndrăzneşti să-i aduci un cadou lui Dani? Pleacă şi să nu te mai arăţi pe la noi!

Cu aceasta, aruncă arca lui Noe cu toată puterea, în gră-

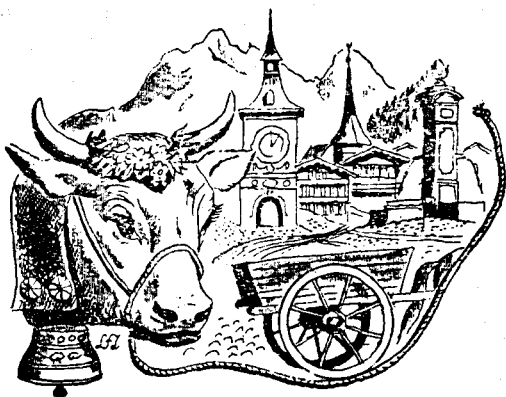
mada cu lemne de sub balcon. Toate animalele zăceau acum împrăștiate printre bucățile de lemn tăiate.

Luca o privi ținută pentru o clipă, apoi se întoarse și coborî treptele cu pași greoi. Deci toată truda lui, a fost zadarnică! Niciodată nu i se va ierta! A pierdut timpul în zadar!

Totuși în inima lui încolți o rază de lumină. Cuvintele bătrînului reveniră din nou cu tărie: „Este mai multă fericire în a da dragostea, decît în a o primi!“ Aceasta putea să fie adevărat!

De fapt nu cîștigase nimic, dar cel puțin fusese fericit atîta timp cît a sculptat la arca lui Noe, imaginîndu-și bucuria lui Dani pentru ea. Dacă el ar continua să depună dragoste în munca sa, oare nu se va găsi cineva într-o bună zi să-i răsplătească această dragoste, și să-l iubească pentru aceasta?

El nu era sigur..., în orice caz însă, nu voia să dispareze întru totul.

Piciorul lui Dani nu voia să se vindece. În mai multe rînduri doctorul s-a ostenit să vină la el acasă și de fiecare dată avea o față îngrijorată. Tîrziu, cînd narcisele începeau să răsară prin pajiști, iar țăranii se gîndeau să scoată vacile la pășunea alpină, Dani fu dus din nou la spital unde i se scoase ipsosul. În această zi, doctorul îi făcu cunoscut tatălui, că era așa cum bănuia de multă vreme: Dani nu va mai putea merge niciodată decît șchiopătînd. Piciorul care fusese rupt era vizibil mai scurt decît celălalt.

Domnul Brunner, destul de mîhnit se duse la tîmplarul satului și comandă o pereche de cîrje mici. Apoi merse la cizmar cu cîteva perechi de pantofi de-a lui Dani și-l rugă să-i înalțe talpa la un pantof cu 4 cm. mai mult ca la celălalt. Atît tîmplarul, cît și cizmarul au fost încremeniți de cele auzite. Însă pentru a-i face o bucurie lui Dani, tîmplarul sculptă pe mînerile cîrjilor niște capete drăgălașe de urs, iar cizmarul, după ce-i termină pantofii îi umplu cu bomboane. În ambele cazuri ostenelele meșteșugarilor fură pline de succes. Dani considera cîrjele lui, ca un fel de jucărie nouă și era nerăbdător să le facă proba.

Cîteva zile la rînd el ȝopăi ca o lăcustă agitată de colo pînă colo prin fața casei.

Într-o zi auzi pe tatăl său zicînd că se duce cu vacile la pășunea alpină. Atunci Dani, izbucni într-un plîns violent. Dintr-o dată el deveni conștient că nici măcar cîrjile cu capete de urs, nici pantofii surpriză nu-l puteau ajuta să ia parte la procesiunea alpină.

Dani nu plîngea des, însă cînd se întîmpla să plîngă o făcea cu adevărat. Aneta, bunica, tatăl, toți veniră în mare grabă lîngă grămada de lemne tăiate, unde Dani stătea rezemat, dînd „reprezentăția“. În același timp cu toții au început să-l mîngîie și să-l sărute. Albă ca Zăpada, căreia nu-i plăcea agitația își încovoie spinarea.

În sfîrșit, cînd familia înțelese cauza suferinței lui, le veni în minte planul ce putea aduce mîngîierea. Astfel au hotărît ca Dani să fie transportat cu un mic căruț cu loitre, în piața satului. Acolo putea să vadă cum se adună vacile iar după aceea și el putea să fie dus în urma lor pînă la pășunea alpină. Acolo avea să rămînă peste noapte iar ziua următoare să se întoarcă acasă. Aneta avea să-l însoțească, în timp ce bunica și Albă ca Zăpada, urmau să păzească casa.

Atunci cînd în văile munților iarba crește pe pajiști și începe să devină verde, cirezile de vaci sînt duse sus la pășunea alpină pentru tot timpul verii. De cele mai multe ori se angajează un păzitor alpin ca să aibă grijă de animale în alte cazuri însă, chiar ȝăranul însoțește vacile sale, urmat de soție și copii. În orice caz, în ziua procesiunii alpine, toate vacile (fără excepție) sînt adunate în piața satului, iar copiii însoțesc animalele pe munte și petrec ziua acolo sus.

Zorile luminoase și senine a măreței zile, se ivi. Dani se trezi devreme cu sentimentul înălțător că aștepta ceva minunat, și încercă să cînte ca tirolezii (schimbînd brusc falsețul cu vocea din piept). Apoi o trase în pat pe Albă ca Zăpada, ca să-i povestească ceva. Pe pisicuță însă, n-o intere-

sa de loc, ci ea se zbătea și se întoarse pînă ce scăpă, apoi ridică coada în vînt și se duse să prindă șoareci.

O oră mai târziu, Dani se găsea în căruțul lui cu loitre, iar Aneta îl conduse jos în sat. Asta însemna că trebuia să țină căruțul cu toată puterea acționînd ca frînă, căci drumul era în pantă. De ambele părți a drumului era un cîmp plin de narcise mirositoare, care formau un splendid covor. Unele erau albe ca zăpada iar cele ce abia se desfăceau erau de un alb-gălbui. Ici și colo, pe întinderile albe, covorul era întrerupt de grupe de bulbuci de un galben lucitor. Parfumul era așa de puternic, încît Dani deveni somnoros înainte chiar de a ajunge la primele case ale satului. Însă cu mult timp înainte de a sosi în piață, el se trezi de-a binelea din cauza zornăitului tălăngilor de la gîtul vacilor, de mugetul animalelor speriate, de strigătele bărbaților și de țipetele ascuțite ale copiilor entuziasmați. Cînd cotiră după fîntîna din colț și coborîră treptele, în fața ochilor lor, se ivi un tablou plin de învălmășeală.

Piața mișuna de vaci și viței ce stăteau înghesuie unele lîngă altele. Unele vaci erau brune, altele cu pete albe, iar altele purtau tălăngi sunătoare. Pe ici și colo cîte o vacă ieșea din rînduri și o lua la sănătoasa. În fața brutăriei, un grup de oameni strigau la un tăuraș ce părea hotărît să împungă cu coarnele în vitrina prăvăliei. Pretutindeni erau cete de copii, căci aceasta era o zi de sărbătoare și școala rămase închisă.

Sosirea lui Dani stîrni senzație, căci cu excepția călătoriei la spital, aceasta era prima lui apariție în sat și toți voiau să-l vadă și să-l salute. Toți copiii doreau să-i împingă căruțul; și cînd te gîndești la toate vacile, la mulțimea de oameni și la drumurile cu gropi, era aproape o minune, că nu se răsturnase căruțul lui. Toate femeile voiau să-l mîngîie, însă Dani voia să vadă cirezile de vaci. În curînd pricepu că alintările îi răpeau șansa de-a vedea multe lucruri, de aceea întindea mîna energic și dădea pe toți la o parte.

Țîmpul se scurse și cirezile de vaci trebuiau puse în mișcare. Țăranii au scos din cireadă vacile conducătoare, iar celelalte se înghesuiau după ele; căci fiecare cireadă, avea o vacă conducătoare, care purta la gît o talangă mai mare decît aveau celelalte vaci. Pe ea o urmează toate vacile fără împotrivire.

Domnul Brunner, apucă vaca conducătoare de funia de la gît, iar puținele lui vaci, își croiră drum prin mulțime cît se poate de bine. Vaca conducătoare a lui Brunner, era o vacă robustă, bălțată, ce răspundea la numele de Trine. În urma ei mergea un vițeluș cu botul roz-roșcat și picioare rigide. El se numea Xaver.

Domnul Brunner se duse la căruțul lui Dani, ținînd vaca de funie, și-i spuse: „Aneta, căruța cu catîrul vă așteaptă în spatele atelierului de cizmărie. Suie-l pe Dani în ea, și lasă acolo căruțul. Eu mă duc înainte, căci voi mă veți ajunge curînd din urmă.”

El se depărtă, adună cireada și urcă treptele de lîngă biserică. Nu dură multă vreme, pînă ce catîrul ajunse din urmă cireada. El credea că este în drum spre casă, de aceea se grăbea. Aneta ținea hățurile și pocnea cu biciul, iar Dani sta în spatele ei cu cîrjele în brațe, căci le luase cu el ca să le arate în sat.

Niciodată nu va uita Dani această călătorie la munte. Acea dimineață fu răcoroasă și senină. Cerul era de un albastru strălucitor, iar vîntul adia ușor peste cîmpiile pline de narcise. Sus la munte, liniștea profundă fu întreruptă de clinchetul de clopoței, în timp ce vacile mergeau cu pas apăsător alunecînd din cînd în cînd, călcînd pe țepii umezi a coniferilor. Aici, vițelul Trinei, obosi și rămase în urma celorlalți. Atunci Dani, se întinse peste marginea căruței, îl prinse de zgarda de la gît trăgîndu-l după căruță.

Tatăl îi privi și zîmbi.

– Este obosit, micuțul, spuse el. Ar fi mai bine dacă l-ai lua cu tine în căruță, Dani!

Tatăl luă vițelul în brațe, căci îi înțepenisera piciorușele, și-l puse în căruță lângă Dani. Acesta îi încolăci gâtul lui moale cu brațele și fremăta de bucurie. Era un vițeluș admirabil, cu ochii blânzi, urechile nemișcate și bucliușoare gălbui peste frunte. În felul acesta, cei din căruță priveau înainte, absorbind miresmele plăcute ale pădurii.

Dani privi înapoi spre vârfurile munților acoperiți de zăpadă ce înconjurau valea și îi părea că se află în cer. Și pentru ca fericirea lui să fie deplină, Aneta îi întinse o franze-luță crocantă și o bucată de brânză. Dani se așeză pe coate și începu să ronțăie la un capăt al franzelei iar vițelul își scoase limba și lîngea și el celălalt capăt.

Aneta lăsă catîrul să se descurce singur, iar ea se cățăără pe povîrnișuri în sus și ca să-i facă o surpriză bunicii, culese un buchet de floricele care creșteau numai acolo sus pe munte.

Erau deditei cu flori mari păroase, suflate pe dinafară cu albastru și albe în interior; apoi flori mari de gențiană în formă de clopot și altele mărunte în formă de stea, ambele de un albastru de nedescris. Uneori îi trecea prin minte lui Dani că ar fi minunat să urce și el și să coboare pe coastă culegînd flori împreună cu Aneta. La aceasta însă nu ținea neapărat. Avea multe alte lucruri care-l făceau fericit. De n-ar fi fost șchiop, n-ar fi primit cîrjele cu capete de urs și să stea în căruță cu vițelușul în brațe!

Poteca o luă brusc la dreapta. De aici se putea vedea cabana de munte. Ea se găsea așezată în mijlocul unei pajiști pline cu flori galbene de bulbuci. Muntele din spatele ei se înălța abrupt.

Astfel de cabane de munte au ceva îmbietor, ca și cînd ar aștepta numai să le deschizi ușa și geamurile și să locuiești în ele. La vederea cabanei vacile o porniră mai repede, iar tălăngile lor leneșe făcură un clinchet vioi în cîntecul sosirii.

În fața cabanei se vărsa într-un jgheab de lemn un jet de apă. Animalele însetate își vîrîră boturile în apă, savurînd

îndelung cu sorbituri apa rece. Dani, împreună cu vițelul coborîră din căruță și de asemenea băură din apa cristalină. Apoi, atît oamenii cît și animalele se înghesuiră spre ușa de la intrare și priviră cum domnul Brunner deschide ușa și intră.

După ce toată iarna cabana stătu îngropată în zăpadă, acum arăta cam umedă și rece. Domnul Brunner a avut grijă ca pe lîngă alimente să ia și lemne de foc. Curînd în sobă ardea un foc vesel în timp ce Aneta deschise obloanele ca soarele să intre peste tot.

Aneta porni repede la lucru cu mătura și cîrpa de praf, iar Dani țopăia în urma ei ca un iepuraș distrat. Tatăl se urcă pe scară în pod și aduse un braț de fîn mucegăit, pentru așternut la vaci. Curînd sosi și timpul pentru muls vacile, iar ele veniră singure, fără întîrziere. Între timp Aneta pregăti cina. Ea și cu tatăl se așezară la masă pe cîte un scăunel iar Dani luă loc pe pătura catîrului, din pricina poziției piciorului său. Desigur pe un scăunel ar fi stat incomod.

Cina consta din pîine, cîrnați afumați și cafea fierbinte, pe care o sorbiră din căni mari de lemn. Toți erau tăcuți; în parte pentru că erau obosiți și de altă parte, pentru că soarele strălucea atît de puternic încît afară și înăuntru, totul părea inundat în raze de aur.

După ce înghiți și ultima îmbucătură, Dani se ridică cu greu de jos și întinse brațele către tatăl său.

– Vrei să mergi imediat la culcare, Dani?

– Nu, eu vreau ca tu să mă duci pe vîrf, muntelui!

Tatăl rămase fără glas. Să te urci sus pe vîrf, însemna o cățărare ostenitoare de cel puțin o jumătate de oră, peste niște pante abrupte, iar Dani nu era prea ușor! Tatălui însă, îi era imposibil să-i refuze ceva fiului său șchiop, așa că nu-i rămase altceva de făcut, decît să izbucnească într-un hohot de rîs de propria-i nechibzuință și s-o ia la drum cu Dani pe umeri.

Acesta lovea cu tălpile pantofilor în pieptul său, în timp ce Aneta se ținea de brațul lui.

Coasta muntelui era acoperită cu o mulțime de flori rare, iar Aneta alerga în lung și în lat ca să culeagă cîteva. Tatăl, dimpotrivă pășea greoi mai departe gîfîind prea tare ca să mai poată scoată vreo vorbă. Abia cînd ajunseră în vîrf, îl dădu jos pe Dani. Se așezară cu toții pe iarbă și căzură pradă frumuseții acestei seri.

Oriunde își îndreptau privirea, vedeau vîrfuri albe de munți acoperiți de zăpadă ce se înălțau ca dintr-o mare purpurie. Soarele era pe asfințite. Pe văi se lăsase deja amurgul. Vîrfurile munților mai primeau ultimele raze de soare. În timp ce cei trei spectatori admirau priveliștea, soarele coborî și mai adînc, pînă ce numai cele mai înalte piscuri luceau într-un roșu aprins.

Apoi, lumina dispăru complet și în cele din urmă nu se putea vedea altceva decît munții de un albastru glacial. Cîrînd va răsări luna, învăluind piscurile cu lumina ei vie sclipitoare. Dani suspină adînc, pe deplin satisfăcut.

Anetei, care-i displăcea momentul cînd ultima licărire de lumină dispărea de pe munți, se ridică în picioare și oftă adînc. Amurgul trezea în ea un sentiment de tristețe și singurătate, de parcă ar fi pierdut ceva foarte frumos și pentru totdeauna. Acest sentiment îl simțise și în noaptea cînd se trezi pe întuneric și află că mama ei a murit.

Era frumos să te întorci din nou la cabană, să stai în fața bucăților de lemn înroșit și să privești lumina focului pîlpîind, scurtînd astfel noaptea. Ușa de la staul fiind deschisă, vițelul ieși și se culcă pe dușumea lîngă Dani cu picioarele băgate sub el.

– Eu vreau să dorm cu vițelul, spuse Dani.

– Nu, se opuse Aneta, ai putea să te umpli de purici.

– Dacă Xaver ar fi avut purici, atunci desigur că m-am umplut în căruță! protestă Dani. Te rog tată, eu vreau așa de mult să dorm cu Xaver! Iar tatăl care se întreba cîte din

propunerile ridicate de fiul său să le mai aprobe și asta găsi că se poate accepta. Umplu un sac cu paie, pe care Dani se întinse, după care fu acoperit cu pătura de lână. Alături de el, foarte încântat se culcă Xaver. Aneta, care nu fu deloc de acord cu dorința lui Dani, se culcă în singurul pat ce se afla în casă, iar tatăl se resemnă să se culce în podul cu fîn.

Afară, luna care se urca tot mai sus, învăluia cu lumina ei blîndă piscurile munților.

Luca nu luă parte la expedierea vitelor la pășunea alpină. Puținele vaci a familiei Matter, se alăturau totdeauna altor cirezi. Așa se făcea că pînă la cositul fînului Luca avea zilnic timp să-l viziteze pe bătrînul din pădure.

Sculptatul calului era pe terminate. Crease un obiect așa de minunat, ca cea mai bună sculptură de care a îndrăznit să se apuce cineva. Ce viu arăta animalul cu coama fluturînd în vînt, și copitele grațioase care părea că abia atingeau masa. Nu în zadar Luca privea cu atenție fiecare cal din vecinătate, pentru că el voia să cunoască cum funcționează fiecare mușchi.

Nu se grăbea de loc, căci concursul avea să aibă loc abia după vacanța de adunatul fînului. Elevii, ce-i drept, bănuiau de pe acuma și presupuneau cam cine ar cîștiga concursul.

Majoritatea băieților îl presupuneau pe Michael, fiul lăptarului. El sculpta la doi urși ce se cățărau pe un stîlp. Își dăduse toată osteneala, și într-adevăr, ieșise o lucrare destul de reușită, numai că, urșii semănau tot așa de bine cu cîinii, sau oricare alte animale. Cel puțin așa le considera

Luca în timp ce le examina în tăcere, în timp ce alți copii își exprimau admirația cu glas tare.

La calul său, își zicea el, era altfel. Era un cal și nimic altceva decît un cal. Nici pe departe, nimănui nu-i trecea prin minte, că el putea cîștiga premiul, căci nimeni afară de învățător, nu știa că el va lua parte la concurs. Luca era prea timid ca să împărtășească și colegilor lui acest fapt. Prea se temea de mutrele lor batjocoritoare, și de lipsa lor de interes. Dar cînd se uita la urșii sculptați de Mihael știa precis că va fi cîștigătorul. Nici un singur obiect sculptat, nu se apropia nici pe departe de al lui. În ochii minții lui, se și vedea pășind în față pentru a-și primi premiul, în timp ce multe, multe perechi de ochi vor rămînea atinși asupra lui. După aceea, cu toții vor voi să contempleze calul mai îndeaproape, după care, cu toții îl vor simpatiza din nou. Acest gînd făcea să i se roșească obraji.

Lucrările fetelor erau mai disputate. Elisabeta, fetița băcanului a croșetat o dantelă minunată – de la vîrsta de 6 ani se îndeletnicea cu astfel de lucru de mîină. Mama Anei, era croitoreasă de damă, și fiica ei de mică era familiarizată cu croitoria. Aneta de partea ei, era îndemînică în a tricota. Pe vremea cînd încă nu mergea la școală, bunica o învățase să îndeplinească cu andrelele. De multe ori bunica și Aneta tricotau împreună veghindu-l pe Dani. În felul acesta o ajuta cu vorba și cu fapta, îndată ce era nevoie.

Aneta avea să ia parte la concurs cu un pulover de culoare albastru închis, care era lucrat pentru Dani. De jur împrejurul decolteului, erau brodate flori alpine. Acesta trebuia să fie un pulover pentru îmbrăcat în zile de sărbătoare sau în vizită la oraș. De fapt, încă nu era gata, însă arăta foarte promițător. Cînd îl scotea în pauză la școală ca să lucreze la el, toți îl admirau.

– Cu siguranță că tu vei primi premiul, Aneta, erau de părere prietenele ei. Doar este mai greu să îndeplinești un astfel de model, decît să croșetezi dantelă ca Elisabeta!

Toți spun așa!

Aneta deci, nutrea speranțe mari. Doar ea își dorea așa de mult ca să câștige premiul. Aceasta ar fi o mică compensație pentru notele ei foarte slabe la aritmetică. Cît de fericiți și mîndri ar fi bunica, tatăl și Dani!

Ce-i drept, Aneta în comparație cu Luca, avea foarte puțin timp. Afară de orele de școală, ea era mereu ocupată cu gospodăria. Pe lîngă aceasta, acum mai începea și vacanța adunatului finului. Atunci toți copiii de dimineată pînă seara, erau pe fînețe cot la cot cu adulții.

La cositul finului, era obiceiul ca fiecare să se ajute reciproc, în mod prietenesc. Un vecin de-a lui Brunner, care avea feciori mai mari, trimise pe unul din ei la munte să-l înlocuiască pe acesta la păscutul vacilor, așa că el putu să coboare să-și strîngă finul. Cînd era gata cu acesta, cosea iarba doamnei Matter care era văduvă, iar Luca nu era desul de mare să poată ascuți coasa.

Pe coastele abrupte ale dealurilor, nu se puteau folosi cositoare mecanice, ci numai coase mari de mînă, care așezau în brazde iarba de pe fînețe. În fiecare din aceste brazde, erau o grămadă de flori: „nu-mă-uita“, de un albastru ca cerul, măcriș roșu, amag de culoare albastru-violet, calce galbenă, toate amestecate laolaltă.

Aneta și tatăl ei lucrau foarte obositor căci ei posedau o serie întreagă de parcele de fînețuri, toate pe coastă și nu-și permiteau să angajeze muncitori cu ziua. Așa că, se sculau pe răcoare, înainte de răsăritul soarelui, cînd cocoșii mai cîntau în sat, iar roua atîrna greu pe petalele florilor. Mai tîrziu li se asociau și bunica cu Dani, care, bine înțeles că nu lucrau nimic. Bunica nu putea să țină în mîna în același timp și furca și cîrja. În schimb, Dani sărea printre brazde, sau se îngropa în grămezi de fîn; cînd era obosit, se așeza la umbră și dormea.

Doamna Matter se întrebă îngrijorată dacă, și în vara aceasta, vecinul îi va cosi fînețele. Ea însă, nu trebui să-și

mai facă griji multă vreme. Într-o dimineață frumoasă, cînd se trezi din somn, îl văzu pe fereastră pe domnul Brunner; era dezbrăcat pînă la brîu și plin de putere stătea pe fînaț și ascuțea coasa.

– Repede, Luca! strigă ea. Domnul Brunner a sosit deja și cosește. Fugi afară și începe a împrăstia iarba.

Zăpăcit de somn, Luca se tîrî pînă pe fînață. Acolo îl salută pe domnul Brunner, fără să-și ridice ochii din pămînt. Îi era teribil de neplăcut să lucreze împreună cu omul față de care se făcuse vinovat. Așa că se ținu cît putu mai departe de el. Nici domnul Brunner nu simțea vreo dorință să stea de vorbă cu el. Să cosești fînața unui vecin, el socotea că este drept. Să pălăvrăgești însă cu băiatul care l-a făcut olog pe propriul său fiu, acesta era cu totul altă treabă.

La timpul prînzului, Aneta veni și-i aduse de mîncare tatălui ei. Cînd Luca o zări venind, o șterse din loc. Însăși Aneta nu întoarse nici măcar capul după el.

Domnului Brunner îi trebuiră trei zile ca să cosească iarba familiei Matter. A treia zi, era în același timp și sfîrșitul vacanței. Luca cît și mama și sora lui, munciseră din răspu-teri ca să adune fîn cît mai mult posibil, mai înainte ca el să trebuiască să meargă iar la școală. În ziua aceea erau toți trei la cîmp, cînd Aneta, ca de obicei, veni cu mîncarea la tatăl ei. Se grăbea, căci în dimineața următoare trebuiau predate lucrările de încheiere a concursului, iar ea mai avea de făcut ultimele împunsături la puloverul ei.

„Oare eu voi cîștiga premiul?“ se întreba Aneta pentru a suta oară. „Eu aș dori așa de mult acest lucru chiar dacă n-o să primesc nimic. Dani va arăta foarte frumos în puloverul lui nou!“

La întoarcerea spre casă Aneta trebuia să treacă prin dreptul casei doamnei Matter. Era o zi cu zăpușeală și Aneta era foarte însetată. Ușa de la micul balcon, ce conducea spre bucătărie, era deschisă și îmbietoare.

„Vreau să intru repede, să beau puțină apă“ se gîndi

Aneta, și urcă în fugă treptele. Acest fapt nu era ceva deosebit. Înainte de accidentul cu Dani, Aneta intra și ieșea din casa familiei Matter, aproape ca acasă. Când însă Aneta ajunsese la balcon surprinsă de cele ce văzuse ochii ei, încremeni și amuți.

Pe o măsuță erau așchii de lemn și câteva scule de cioplit. În mijlocul acestora, stătea o figură mică; un cal în plin mers, cu coama în vînt și cu mădulare bine reliefate.

Aneta privi ca vrăjită figura încîntătoare. Aceasta nu putea fi decît contribuția lui Luca la concurs; fățarnicul n-a suflat nici o vorbă că ia și el parte, sau că știe să cioplească în lemn!

Căluțul era o mică capodoperă. Chiar și ochii geloși ai Anetei observau acest lucru. Dacă Luca l-ar aduce la școală, fără îndoială că trebuia să cîștige premiul; nimeni nu putea concura cu el!

Dacă Luca cîștigă premiul, atunci toți îi vor putea admira lucrarea. Atunci chiar și colegii lui îl vor îndrăgi. Poate că vor începe să uite că el a fost acela care l-a făcut pe Dani să rămînă schiop.

Și dacă Luca avea să cîștige premiul atunci va fi fericit. El va putea să pășească în față cu fruntea sus ca să-l ia în primire. Să-l vadă fericit pe Luca, acest fapt, pur și simplu, ea nu-l putea suporta. De ce să fie el fericit? El nu merită să fie fericit. Dacă ar merge după ea, pe toată viața lui trebuia să rămînă nefericit. cu adevărat ea a sosit aici chiar la momentul potrivit.

Măsuța stătea la aceeași înălțime cu balustrada balconului. O adiere de vînt mișcă așchiile de lemn. O rafală de vînt mai puternică, putea să răstoarne figurina ușoară. Nimeni n-ar fi bănuیت verodată cine ar fi dărimat căluțul și l-ar fi zdrobit acolo jos.

Aneta își întinse mîna, și-n clipa următoare se auzi cum figurina s-a lovit de piatră. Coborî treptele în grabă și strivi căluțul în picioare. Doar oricine putea să aibă stîngăcia de

a călca pe ceva ce-ar fi căzut peste balustradă, nu-i așa?

În timp ce Aneta pleca spre casă, căluțul zăcea jos făcut țândări.

Acum însă, toată strălucirea din acea zi minunată de vară, părea să fi dispărut. Lumea nu mai era deloc așa de frumoasă ca mai înainte. Aneta se miră de unde vine aceasta, căci în fața soarelui nu se așezase nici cel mai mic nor.

În timp ce Aneta se apropia de casă, Dani o zări și scoase un țipăt ascuțit de bun venit. În lipsa ei, el dădu peste ceva nemaipomenit de emoționant. Dacă ar fi fost un copil sănătos, imediat i-ar fi fugit în cale; dar așa, el înainta schiopătînd cît putea de repede, făcînd salturi cu cîrjile lui.

– Neto! Neto! strigă el, în timp ce ochii îi străluciau, se vede că au fost piticii în grămada de lemne tăiate. Eu mă jucam cu lemnele, cînd am găsit acolo o căsuță, un elefant micuț cu o trompă lungă, iar apoi un iepuraș cu urechi lungi și vaci și capre, și tigri, și o girafă cu un gît așa-a-a-a de lung! O, Aneta, vino și tu să vezi. Ele sînt așa de frumoase! Nu-i așa că numai piticii puteau să fi fost?

– Nu știu! răspunse Aneta, în timp ce din glasul ei se desprindea mîhnirea.

Dani o privi foarte mirat. Ea nu părea nicidecum să fie bucuroasă de descoperirea lui. Și totuși, era aproape cel mai frumos lucru pe care l-a trăit din dimineața de Crăciun cînd găsisse pe Albă ca Zăpada în pantoful lui.

Ea ar fi trebuit să se bucure, cînd a văzut figurile! Nici nu putea ști doar, cît de minunate erau ele! Cu toate că gîfîia de-a binelea, Dani mergea astăzi mult mai repede ca de obicei, pînă ajunsese la ea.

El o trase pe Aneta spre grămada de lemne și dispăru în spatele acesteia. După puțin timp, apăru cu o tavă plină, pe care așezase întreaga familie de animale. Dani privi nerăbdător spre Aneta. Spre marea lui dezamăgire, ea nu dădu nici un fel de semn, nici de bucurie nici de mirare.

– Le-o fi pierdut vreun copil, zise ea indispusă. În orice

caz, eu nu văd de ce faci atîta vîlvă din asta. Nu sînt de loc minunate, și în afară de aceasta tu ești destul de mare ca să nu mai crezi în pitici!

Zicînd acestea, Aneta se întoarce și urcă treptele, disprețuindu-se pe sine pînă în adîncul sufletului. Prin purtarea urîtă față de Dani, îi stricase toată bucuria lui. cum de-a putut să vorbească cu el în felul acesta? Ce se întîmplase cu ea?

În adîncul inimii ei, Aneta știa foarte bine ce se întîmplase. Ea făcuse o faptă josnică, care apăsa acum cu greutate pe conștiința ei. Toată bucuria și fericirea dispărură din viața ei.

De această povară nu va mai putea scăpa niciodată. Fapta săvîrșită, n-o mai putea șterge cu buretele. Urcă în grabă spre camera ei și izbucnind într-un plîns sfișietor, se aruncă pe pat.

Cu toate că era obosit de la cîmp, Luca se grăbi spre casă cu inima ușurată. Lucrase din greu toată ziua, însă știa că acasă îl așteaptă căluțul lui. Mîine îl va lua la școală, ca toți să vadă cît de bine știe el să sculpteze!

Urcă în grabă scările. Pe balcon însă rămase înmărmurit. Căluțul dispăruse; doar uneltele și așchiile de lemn se mai găseau pe măsuță. S-ar fi putut ca mama care venise mai devreme acasă să-l fi luat înăuntru? Se năpusti în casă, strigînd:

– Mamă, mamă, unde ai pus căluțul meu?

Mama care era ocupată la bucătărie, îl privi mirată.

– Eu nu l-am văzut! Poate chiar tu l-ai pus în altă parte!

Luca spuse îngrijorat:

– Dar eu nici nu l-am atins! Știu numai că l-am lăsat pe masă. O, mamă, ajută-mă te rog să-l caut!

Și mama lui Luca ținea ca fiul ei să cîștige premiul; de aceea se apucă îndată împreună cu el să-l caute: pe sub

masă, pe sub scaun, peste tot. Atunci doamnei Matter îi trecu prin minte un gând, și zise:

– Poate a căzut peste balustradă, du-te jos și te uită!

Luca coborî de îndată. N-a trebuit să caute prea mult. Repede observă pe jos țândările împrăștiate, din trupul calului. El le luă în mână și le aduse mamei sale. Strigătul ei de consternare, o făcu și pe Maria să vină alături de ei. Toți trei priveau țintă la sărmanele țândări de lemn.

În cele din urmă Maria zise:

– Desigur că a fost pisica! Îmi pare rău pentru tine, Luca, tu n-ai altceva ca să prezinți?

Mama nu reuși să zică decît: „Luca“! Vocea ei însă spunea mult mai mult!

Însuși Luca nu mai găsi cuvinte. Merse tăcut în casă și privi la ceasul de pe perete.

– Eu mă duc la munte, zise el cu o voce ce-și da silința să nu tremure. Nu voi veni la cină.

Ieși în grabă din casă și alergă peste fînețele cosite, cu multele lor grămezi de fîn. Mama, privi îngrijorată în urma lui, pînă dispăru în pădure. Se întoarse apoi în bucătărie, unde-i scăpară cîteva lacrimi în oala cu supă.

„Toate îi merg pe dos acestui băiat,“ se tîngui ea. „Oare să-i reușească ceva în viață?“

Luca mergea cu pași iuți prin pădure fără a mai observa frumusețea ei. Veverițele săreau tot așa de sprintene din creangă în creangă însă el nu le mai da nici o atenție. Nu se putea gîndi la nimic altceva, decît la premiul lui ratat și la amara lui dezamăgire. Acuma va fi un altul care va primi cîntea care i se cuvenea lui, iar el va rămînea și mai departe disprețuit. Niciodată nu i se va mai ivi un astfel de prilej, ca să arate cît de bine știe el să cioplească în lemn.

Ajunse la un luminiș din pădure. De aici putea privi în depărtare în spatele munților ce înconjurau valea, un șir de piscuri albe. „Dacă aș putea, mi-aș dori să fiu departe, departe de aici“ suspină el. „Aș vrea să plec undeva unde ni-

meni nu mă cunoaște și nici să nu știe ce am făcut. Acolo să încep o viață nouă. De-aș putea trăi în altă vale, n-ar mai trebui să mă tem de toți; așa cum mi se întâmplă aici“!

Privirile îi rămaseră fixate pe un defileu care conducea spre un oraș situat în altă vale. Acolo lucra Maria. Priveliștea acestei trecători îl captiva întotdeauna. Această trecătoare, i se părea lui Luca ca o stradă ce conducea spre o altă lume, departe de tot și care îi devenise familiară. El fusese deja pe drumul acela de două ori, iar acum privea cum ultimele raze de soare cădeau peste el. În ochii lui Luca, acea trecătoare era ca o ieșire din închisoare, pe care dorea să apuce într-o zi, mergînd într-o țară luminată de soare unde își va găsi eliberarea de toate necazurile lui.

Îndată ce ieși din pădure, Luca zări pe bătrînul pustnic, cu mult înainte ca acesta să-l observe. El stătea în fața colibeii lui cu barba sprijinită în mîini și ochii ațintiți spre munți. Abia cînd băiatul ajunsese aproape de el, își dădu seama de prezența lui.

– Ah, zise el cu glasul blînd și răgușit, tu ești iarăși aici? Ei, na, cum merge cu sculpatul? Cînd ai să primești premiul?

– Eu n-am să-l mai primesc, replică Luca apatic. Calul meu a fost făcut bucăți. Eu cred că pisica l-a aruncat peste balustradă, ca apoi cineva să calce peste el.

– Îmi pare foarte rău pentru aceasta, zise bătrînul liniștit. Însă cu siguranță vom găsi noi altceva care ai putea să prezinți. Cum stai cu capra neagră? doar aceasta a fost de asemeni o lucrare bine reușită!

Luca lovea mînios cu încălțămîntea lui într-o piatră.

Aia am făcut-o eu fără scule potrivite! suspină el. Toți vor crede că este lucrarea mea cea mai bună! Nu, dacă nu pot prezenta calul, atunci nu mai prezint nimic.

– Dar ție-ți pasă ceva de ceea ce vor crede ei?

– Da!

– De ce?

Luca privi țință în pământ. Ce are el să răspundă la aceasta? Totuși, bătrînul era singurul prieten pe care îl avea, deci, era mult mai bine să-i spună adevărul.

– Pentru mine face foarte mult, pentru că toți mă urăsc crezînd că sînt prost și rău. Dacă aș fi cîștigat premiul, și ar fi văzut că eu pot să cioplesc mai bine decît oricare alt băiat din valea aceasta, atunci cu siguranță că vor începe să mă simpatizeze.

– Sau poate că nu, spuse bătrînul liniștit. Dacă iscusința o întrebuițezi în sculpturile tale proprii, atunci aceasta niciodată nu va stîrni dragostea. Admirația și invidia da, însă dragoste, niciodată. Dacă aceasta este ce tu ai rîvnit, atunci ți-ai pierdut doar timpul!

Luca privea mereu în pământ. Dintr-o dată își ridică ochii și-l privi pe bătrîn drept în față. Ochii lui erau plini de lacrimi.

– Mai bine nu prezint nimic; n-are nici un rost, murmură el. Pare a nu mai fi alt drum ca să încep de la capăt, ei nu mă vor putea suferi niciodată. Pur și simplu, eu nu pot să schimb lucrurile.

– Dacă tu vrei să fii simpatizat, continuă bătrînul netulburat, atunci trebuie să devii în așa fel, ca ei să te poată iubi. Tu trebuie să-ți dai toată silința să-i iubești și să le faci bine. Această schimbare nu se va putea face dintr-o dată. Poate că vor trece ani, dar tu trebuie să rezisti.

Luca, îl privi întrebător pe bătrîn, însă nu spuse nimic. Acest bătrîn curios ce părea a ști așa de multe despre dragoste, de ce se izola stînd așa de departe de concetățenii lui?

Bătrînul păru să-i fi ghicit gîndurile. Poate că încruntatul frunții și privirea întrebătoare a ochilor să-l fi trădat?

– Te întrebi cum de-mi permit să vorbesc despre dragoste și facere de bine, nu-i așa? spuse bătrînul. Ai dreptate să te întrebi. este o poveste lungă ...!

– Dar, afirmă Luca, eu nu pricep prea bine cum puteți

să-i iubiți pe oameni și să le faceți bine, atîta timp cît dumneavoastră locuiți aici sus de unul singur, fără să vorbiți cu nimeni altcineva decît cu mine?!

Bătrînul tăcu o vreme, în timp ce privirea lui rătăcea peste piscurile îndepărtate ale munților, scăldate în lumina aurie a apusului de soare, apoi spuse:

– Am să-ți spun povestea! Gîndește-te însă; ea este o taină! Eu n-am povestit-o nimănui pînă acum. Tu ai avut încredere în mine și te-ai destăinuit, de aceea și eu vreau să am încredere în tine.

Luca se înroși. Aceste cuvinte erau bune pentru el. Prin aceasta, chiar premiul pierdut și întreaga dezamăgire aveau o valoare mai mică. Era mai important să pozezi încrederea unui om, decît să cîștigi un premiu.

– Vreau să încep cu începutul, zise bătrînul. „Eu eram singur la părinți și nu era nimic pe lume ce tatăl meu n-ar fi fost gata să-mi dea. Dacă vreun copil a fost vreodată răsfațat, atunci eu am fost acela.

Cu toată firea mea egoistă, eram un băiat inteligent. Cînd am devenit adult am primit un post bun la o bancă, unde am reușit foarte curînd să avansez. Apoi m-am îndrăgostit de o fată cu care m-am și căsătorit. Dumnezeu ne-a dăruit doi băieți și în primii ani ai vieții noastre de căsnicie am fost un bun soț și tată.

După un timp însă, am intrat în relații cu tot felul de prieteni răi. Ei mă măguleau și mă invitau la ei, unde mă învățau jocuri de noroc pe bani, pe care ei le jucau cu plăcere. La început îi admiram, iar curînd după aceea am început să mă asemăn cu ei. Încetul cu încetul, cheltuiam tot mai mulți bani la jocurile de noroc și pe băutură.

Nu trebuie să-ți spun mult despre anii aceia. Acasă eram tot mai puțin, iar adesea se întîmpla să mă întorc beat. Copilașii mei începură să se teamă de mine și să se îngrozească. Soția mea mă ruga fierbinte să mă schimb și se ruga lui Dumnezeu pentru mine, eu însă nu mă puteam lăsa de obi-

ceiurile mele. Patima beției mă ținea strâns în ghiarele ei, iar eu nu cunoșteam nici o putere care ar fi fost destul de tare să mă elibereze.

Banii pentru întreținerea gospodăriei se împrăștiaseră, iar oamenii începură a discuta despre mine. Directorul băncii m-a avertizat în două rînduri, însă, cînd m-au ridicat beat de pe stradă pentru a treia oară, atunci m-a concediat. În ziua aceea m-am dus acasă treaz, și i-am mărturisit nevastei că mi-am pierdut slujba. Atunci ea spuse: „atunci trebuie să mă duc eu la lucru, nu putem lăsa copiii să moară de foame“.

Eu am căutat de lucru în mai multe părți, însă povestea mea era așa de cunoscută, încît nimeni nu voia să mă angajeze. Am încercat să cîștig bani la masa de joc, dar n-am avut noroc. Am pierdut și puținul ce-l mai posedam.

Soția mea mergea la lucru zi de zi și pe lîngă aceasta trebuia să aibă grijă și de copii. Ea însă nu cîștiga îndeajuns ca s-o scoatem la capăt cu toate. Într-o zi îmi spuse că noi avem datorii și nu le putem plăti.

Eu trebuia neapărat să am bani cu care să plătesc datoriile, și să-mi cumpăr alcool. Nu degeaba lucrasem la bancă ca angajat șef într-un post de încredere. cunoșteam perfect instituția, ca pe buzunarele mele; așa că, am hotărît să comit o spargere.

Planul meu bine conceput cum era, reuși; însă nu fusem destul de iscusit. Mi s-a dat de urmă și am fost dat în judecată; și fiindcă a fost un furt mare iar eu n-am avut cu ce plăti, am fost condamnat la o pedeapsă cu închisoare.

Soția mea era deja bolnavă de cîteva săptămîni și des-nădăjduită cum era, nu mînca mai nimic, ca să le ajungă copiilor. De trei ori a venit să mă viziteze la închisoare. Era palidă și slăbită; arăta ca o umbră. Mai tîrziu mi-a scris fiul cel mai mare că mamă-sa era prea slăbită ca să mă mai poată vizita. Cîteva săptămîni mai tîrziu, un polițist mă conduse la patul ei de boală ca să-mi iau rămas bun de la

ea. Era pe moarte. Se spune că a murit de tuberculoză. Eu zic că a murit de durere, căci eu am omorât-o.

Douăzeci și patru de ore am stat lângă ea; mîna ei, o țineam într-a mea. ea îmi vorbea despre dragostea și bunătatea lui Dumnezeu și despre iertarea păcatelor. Am stat lângă ea pînă a murit, apoi polițistul m-a dus înapoi la închisoare.

Asupra lunilor următoare, n-aș ști să spun prea multe; eram ca buimăcit și m-am prăbușit în deznădejde. Îmi mai rămăsese doar o mîngîiere: toată viața am cioplit cu plăcere, iar acum mi s-a permis cînd aveam ore libere, în camera de așteptare, să-mi folosesc uneltele de sculptat în lemn. Cu încetul am devenit tot mai îndemînat, așa că, un paznic cumsecade mi-a dus figurinele la oraș și le-a vîndut pentru mine. Prin aceasta am cîștigat ceva bani pe care i-am economisit cu grijă. Într-o zi trebuia să-mi reiau iarăși viața în libertate.

Ziua aceea veni mai curînd decît mă așteptam. Am fost chemat la directorul închisorii, care mi-a făcut cunoscut că, din cauza bunei mele comportări, mi s-a scutit o parte din pedeapsă. În trei săptămîni trebuia să fiu un om liber. Cînd m-am întors din nou în celula mea nu știam ce să fac: să mă bucur, sau nu. Era frumos să părăsesc închisoarea; dar încotro să mă îndrept? De ce să mă apuc și unde? În orice caz, un lucru îmi era clar: fiii mei, nu trebuiau să mă mai vadă vreodată, nici măcar să știe unde sînt. Ei au fost luați și crescuți de bunici și știu că s-au făcut niște tineri zdraveni și inteligenți și aveau cele mai bune perspective de viitor. Ei nu trebuiau să fie stingheriți cu numele meu rău și nici împovărați de trecutul meu. Eu am hotărît să fiu mort pentru ei.

Mai departe nu știu nimic. Directorul închisorii s-a oferit să mă ajute pentru a face un nou început, însă am refuzat ajutorul lui deoarece nu vroiam să știe nimeni de urma mea. Cînd sosi ziua de punere în libertate, am ieșit pe

poartă cu mica mea sumă de bani ce-o aveam în buzunar și m-am urcat în primul tren ce ducea la munte.

Am coborât în satul acesta. Ajuns în sat, am văzut un om care avea mari greutatea cu o cireadă de vite care voiau să treacă printr-un gard dărăpănat. Eu i-am ajutat să întoarcă vacile înapoi la drum și l-am întrebat dacă nu cumva are ceva de lucru pentru mine.

De fapt nici nu avea, însă m-a îndrumat spre o cabană sus, la jumătatea muntelui încredințându-mă, că, țăranul de acolo avea urgentă nevoie de un ajutor, deoarece fiul lui s-a mutat la oraș ca să învețe o meserie.

Ziua aceea n-am s-o uit niciodată! Narcisele erau în plină floare pe câmpiile pe care le străbăteam. Am găsit cabana și țăranul; el tăia lemne în fața casei. M-am dus de-a dreptul la el. Eram flămînd, obosit și trist. N-aveam timp de pierdut cu prea multe vorbe: „Am auzit că aveți nevoie de o slugă! Vreți să mă angajați“?

El mă examină din cap pînă în picioare. Avea o față blîndă și ochi blajini. „Nu sînteți de la sat! De unde veniți? Cine sînteți dumneavoastră?“

„Vin de la Geneva“.

„Care este meseria dumneavoastră“?

„N-am nici una!“

„Ce ați făcut pînă acum“?

Îmi băteam capul să găsesc vreun pretext verosimil, însă omul mă privi în față atît de deschis, iar chipul lui părea atît de sincer încît orice minciună mi-a pierit de pe buze. El trebuia să cunoască ceea ce eram de fapt, sau să nu mă mai cunoască de loc!

„Vin tocmai de la închisoare“! am spus eu deschis.

„De ce ați fost închis“?

„Pentru furt“!

„Cum pot să știu eu că nu-mi veți fura și mie banii“!

„Pentru că vreau să fac un nou început de viață și vă rog să aveți încredere în mine. Dacă nu vreți să-mi acordați în-

crederea, mă voi duce mai departe“!

Din nou el mă examinează amănunțit, după care îmi întinse mîna, iar eu m-am așezat pe bancă lîngă el și am început să plîng. Închisoarea îl face pe om fără putere!

Cinci ani la rînd eu am lucrat pentru țăranul acesta din zori pînă în noapte. Nu m-am împrietenit cu nimeni, și nu-mi permiteam o clipă de odihnă. Singura mea bucurie era lucrul pentru omul care mă iubea. El m-a primit în timp ce toți ceilalți oameni m-au alungat. Adesea eu mă miram pentru ce a făcut el aceasta, cînd într-o seară, l-am auzit vorbind cu fiul său care venise acasă pentru sfîrșit de săptămîină.

Tată, spuse băiatul, de ce l-ai primit tu pe deținutul acesta lipsit de caracter? N-a fost aceasta o imprudență din partea ta“?

„Fiul meu, replică bătrînul tată, Isus Cristos a primit pe cei păcătoși, iar noi sîntem ucenicii Săi!“

Vara mînam vacile împreună cu el, sus în Alpi, iar eu locuiam aici în căsuța aceasta. De fiecare dată liniștea munților pătrundea în inima mea, iar eu simțeam o pace adîncă care-mi învăluia întreaga mea ființă. Atît florile de pe coastele munților, minunatele apusuri de soare cît și răsăritul de soare din diminețile fără nori îmi făceau bine și cred că și celui mai sfînt ca mine. Aici nu poate fi nici o deosebire. Astfel, am început să cred în dragostea și îndurarea lui Dumnezeu.

După patru ani, stăpînul meu s-a îmbolnăvit și-i mergea tot mai rău. A chemat doctorul dar acesta nu-l mai putea ajuta. Un an întreg l-am îngrijit eu cu fiul lui care venea des pe acasă. În cele din urmă a murit. Dar, cu o noapte înainte de a muri el a stat de vorbă cu mine, ca și soția mea cu mulți ani în urmă, despre dragostea și harul lui Dumnezeu și despre iertarea păcatelor. Cele spuse de el m-au încredințat pe deplin și eu le-am primit cu drag în inima mea.

În felul acesta mi-am pierdut singurul meu prieten. Fiul

său de altfel era bun cu mine, însă era legat de oraș cu interese de serviciu, de aceea a vîndut vacile, iar mie mi-a lăsat această cabană. Eu mi-am cumpărat o capră și cîteva găini, mi-am adunat tot ce-am avut și m-am mutat aici sus. De atunci eu trăiesc aici!

Singura mea legătură cu lumea din afară este proprietarul prăvăliei din oraș, care-mi vinde sculpturile mele. Din cînd în cînd, el îmi dă vești despre fiii mei. Amîndoi au ajuns cît se poate de bine și sînt plini de succes în profesiile lor. Unul este medic, iar celălalt om de afaceri. Ei nu știu că eu mai sînt în viață și este mai bine așa. Eu n-am nimic să le ofer, iar numele meu ar putea doar să le dăuneze.

Oamenilor, pe care i-am păgubit, nu le pot restitui nimic, căci nu-i cunosc. Cu toate acestea, lucrez ce pot. Pînă acum, am economisit aproape tot atîția bani, cîți am furat cu ani în urmă. Cînd voi aduna toată suma aceea, vreau să găsesc un om, sau o instituție care are nevoie cu adevărat de această sumă de bani, și acelaia vreau să-i plătesc datoria mea.

Tu-mi spui că nu există o cale ca să faci un nou început! Te înșeli! Eu am păcătuit cu mult mai mult decît tine și am suferit cum nu-și poate imagina un copil la vîrsta ta, dar eu cred că Dumnezeu m-a iertat. Acum îmi petrec zilele mele în silința de-a îndrepta nedreptatea și să devin așa cum Dumnezeu dorește ca să fiu. Mai mult, nu pot face! Trecutul trebuie să-l lăsăm pe seama lui Dumnezeu!

Capra se apropie și-și puse capul ei brun pe genunchii bătrînului; apoi trase de haina lui ca să-i aducă aminte că este timpul s-o mulgă. Luca se ridică în picioare pentru a-și lua rîmas bun. Cu pași înceți, el se îndreptă spre casă.

..... „în silința de-a îndrepta nedreptatea și să devin așa cum Dumnezeu dorește ca să fiu“. Aceste cuvinte, îi dădura așa de mult de gîndit, încît durerea pierderii concursului deveni tot mai neînsemnată. El descoperi dintr-o dată că nu-i mai păsa mult pentru aceasta. Picioarul lui Dani nu-l

mai putea repara, însă, într-o zi poate va avea prilejul să facă ceva însemnat pentru el. Între timp, desigur că putea să încerce să devină un băiat mai bun. Mama lui, desigur că era nefericită pentru că lucrarea lui se sfârșise. Ei bine, el voia să fie curat arătându-i că acest fapt nu l-a supărat prea mult; atunci și ea va fi mai veselă.

Pe cînd ieșea din pădure, privi jos spre casa lui părintească, unde văzu lămpile deja aprinse. Amurgul acelei zile era cald și plăcut. Prin pajiști cîntau greierii, iar iarba proaspăt cosită mirosea plăcut și pătrunzător. Luna, în formă de seceră, atîrna deasupra brazilor.

Luca urcă sprinten treptele și o îmbrățișă pe mama lui care-l aștepta stînd pe balcon.

– Mi-e foame mamă, spuse el voios. Mi-ai pus deoparte mîncarea mea de seară?

Mama lui îi zîmbi peste farfuria de supă, iar Luca îi zîmbi la fel. Umbra de tristețe dispăru din ochii ei.

Dani se trezi cînd primele raze ale soarelui pătrundeau prin fereastră. Stătu liniștit cîteva minute, după care încercă să-și amintească ce zi este astăzi. Cînd își aminti, se ridică în capul oaselor și strigă cu glas tare:

– Aneta, vino repede! Astăzi vei cîștiga premiul, iar eu voi fi de față. Adu-mi pantalonii de catifea, bretelele cu flori și ciorapii mei de sărbătoare. Dar repede!

Aneta, se prefăcu că doarme adînc. Abia după ce Dani strigă pentru a patra oară același lucru, ea îi răspunse; însă răspunsul nu suna prietenos.

– Fii liniștit! eu nu cred de loc că voi cîștiga premiul, și afară de asta, este încă mult prea devreme ca să te îmbraci, tata abia acum s-a sculat.

Dani se lăsă din nou pe pernă oftînd, însă era prea emoționat ca să mai poată sta liniștit. O trase sub plapumă pe Albă ca Zăpada, și-i șopti la urechiuse bucuria lui anticipată: „Eu voi merge astăzi cu căruța cu loitre; și o să mă pot uita la toate lucrările ce le-au făcut copiii. Lucrul lui Aneta, este cel mai frumos; să vezi că ea va cîștiga premiul! Atunci eu am să strig: Ura!, și am să bat din palme cît am să pot de tare.“

Albă ca Zăpada căscă și Dani la fel. Era încă prea devreme. Ceva mai tîrziu, cînd Aneta reveni în cameră, găsi două ființe încolăcite dormind adînc. Soarele strălucea pe capetele lor.

Cu o oră și jumătate mai tîrziu, cu toții erau plecați la drum. Dani în costum de sărbătoare făcut din catifea neagră, brodat în culori. Tatăl trăgea căruțul, iar Aneta abătută și indispusă mergea alături de ei.

Ce ar fi putut-o indispune într-o dimineață așa de fru-

moasă? doar soarele strălucea pe cer, iar ea era pe cale de a câștiga premiul. Cei trei, aveau totul pentru a fi fericiți. Dani niciodată nu se simțea abătut sau indispus, în afară de cazul cînd avea dureri la picior.

– Te doare cumva burta, Nete? întrebă el direct.

– Desigur că nu! fu răspunsul ei indispus, de ce aș avea dureri de burtă?

– M-am gîndit numai așa! Uite un fluture albastru s-a așezat pe pantoful meu, schimbă Dani vorba.

Aneta, nici nu-și întoarse măcar capul, ci merse mai departe cu ochii ațintiți în pămînt. „Oare ce să fie cu mine?”

Sala școlii se umplu de oaspeți. Băncile au fost date la o parte, iar lucrările copiilor erau întinse pe mese lungi. Era o expoziție foarte frumoasă! Atît tații cît și mamele mergeau de la o masă la alta, plini de uimire, în timp ce copiii se înghesuiau, se împingeau și pălăvrăgeau ca niște gaițe.

Petru, fiul dirigintelui de poștă, se așeză plin de încredere cît mai aproape de propria lui lucrare: un suport cu un urs înclinat peste călimara cu cerneală. Botul îi era strîmb, iar corpul era bombat mult mai tare într-o parte decît în cealaltă. Oricum, era un urs. Petru era un băiat simpatic, care se înroșea de fiecare dată, uitîndu-se într-o parte cînd vreun prieten îl bătea pe spate lăudîndu-i lucrarea. Și totuși micul ursuleț îi plăcea foarte mult și zîmbea mîndru spre mamă-sa, cînd aceasta se uita la el.

Luca, era și el aici, plimbîndu-se singur ca întotdeauna. Mama avea mult de lucru și nu a putut veni cu el. Se uită melancolic la suportul pentru cerneală și în gînd, făcu comparația ursului greoi, lipsit de suplețe, cu călușul lui grațios! Dacă n-ar fi avut loc nefericita întîmplare, acum toți elevi ar sta în jurul lui și nu în a lui Petru. El simți un acces de gelozie față de Petru, care era îndemînat, avea un fizic plăcut, hazliu la joacă. Desigur acum avea să primească premiul care de drept i se cuvenea lui. Luca se retrase într-un colț, iar de acolo privea cu tristețe mulțimea de oameni.

Aneta era înconjurată de o grupă de prietene gălăgioase. Colegele se întreceau în pronosticuri cine va câștiga premiul. Unele erau pentru Aneta, altele pentru Elisabeta. Ele șoșoteau mergînd încoace și încolo, neputînd sta pe loc măcar o clipă. Aneta însă, care de obicei era plină de viață, astăzi era curios de liniștită.

Dani, se simțea în siguranță în mîna tatălui său; țopăia bine dispus prin sală și privea la tot ce era de văzut. Toți îi făceau loc și aveau un cuvînt prietenos pentru el. Cînd nu mai era nimic de văzut, se duse la locul lui, de la masa lungă unde se afla lucrul de mînă al Anetei. El voia cu orice preț să fie cît mai aproape cînd se va anunța câștigarea premiului. Și pentru că era încă destul de mic, de după masă nu putea vedea nimeni decît un moț de păr blond răvășit și ochisorii rotunzi albaștri care priveau neclintiți și plini de așteptare spre evenimentele ce aveau să urmeze.

Ușa se deschise; o liniște bruscă coborî peste mulțimea gălăgioasă de pînă atunci. Inspectorul școlar începu să examineze lucrările de mînă.

Părinții și copiii stăteau tăcuți de-a lungul pereților în timp ce înaltul domn mergea de la o masă la alta, lua în mînă fiecare lucrare pe care o privea. El lăudă o mulțime de lucrări și vorbe binevoitor despre toate. El spuse că se aștepta să găsească o expoziție frumoasă și că n-a rămas decepționat. A controlat caietele copiilor ce se aflau pe o masă în colțul clasei și își dădu părerea asupra lor. Era un om amabil, răbdător și foarte ceremonios. Singurul lucru pe care-l doreau copiii, era să afle cine a câștigat premiul.

Inspectorul voia să-și dea mai întîi părerea despre lucrările fetelor. Luă în mînă dantela lucrată de Elisabeta și o cercetă amănunțit; apoi se întoarse spre lucrarea împletită a Anetei, învîrtindu-se încoace și încolo. În sală era o liniște de ai fi putut auzi și un ac de gămălie căzînd pe podea.

În această tăcere profundă răsună brusc o voce clară și

limpede de băiat: „Acesta e făcut de sora mea“.

Inspectorul s-a speriat și privi peste ramele ochelarilor. De după masă îl privea o față nerăbdătoare, bronzată de soare.

– A, sora ta e o fată foarte iscusită, spuse inspectorul serios, în timp ce observă și cîrjele băiatului.

– Eu găsesc că lucrarea ei este cea mai frumoasă! Dumnezeuastră nu gîndiți la fel? continuă vocea clară, sigură pe sine. Dani nici nu observă că toate privirile erau îndreptate spre el. Un singur lucru îl stăpînea: numai de-ar cîștiga Aneta premiul!

Realitatea era că inspectorul nu era hotărît asupra premiului, pînă cînd Dani începu să vorbească. El nu-și dădu seama că Dani a hotărît în locul lui.

– Da, desigur, eu găsesc că este cea mai frumoasă lucrare, răspunse marele domn, la care Dani s-a întors și o privi radios pe soră-sa, care se înroșise de tot la față din pricina comportării lui rele.

– Tu ai cîștigat premiul, Aneta! se bucură el. Toți izbucniră într-un rîs răsunător și aplaudară. În felul acesta pe deplin neașteptat și contrar regulii, se făcuse cunoscut numele cîștigătoarei.

Dintre băieți, cîștigătorul fu Petru. Acesta fu anunțat după o cuvîntare potrivit programului, la care nici unul din copii nu luă seama. Apoi avu loc un ospăț grandios al vizitatorilor. Prăjituri din spumă de albuș și migdale cu sirop, împreună cu multe alte sorturi. Petru părăsi sala în mijlocul unui grup de prieteni care-l admirau. În curtea școlii începu jocul de-a capra, iar fiecare dintre ei care avea în buzunar bomboane sau dulciuri, îi ofereau lui în cinstea marelui eveniment al zilei. Cînd se duse acasă, mîncă o mulțime de plăcinte cu miere, pe care mama le pregătise pentru cină. Peste noapte se îmbolnăvi destul de rău.

Luca plecă spre casă; înainte însă se duse pe la brutar ca să ia pîine. Cînd trecu iarăși pe lîngă școală, locul de joacă

era gol. Toți copiii plecaseră acasă. El urcă dealul încet, însă nu din cauza greutateii coșului din spate, el era adînc nefericit, de aceea privirea lui o ținea mereu în pămînt. El nu putea pricepe de ce se putea ca într-o zi să fie bucuros și vesel, iar în ziua următoare să-i fie imposibil de a fi altfel decît gelos și plin de mînie? Ieri în drum spre casă, după vizita făcută bătrînului de pe munte, era convins că n-o să-i pese de loc cînd se va uita la Petru cum o să șterpelească premiul, iar astăzi....astăzi îl ura pe Petru...! Bătrînul spusese că trebuie să-ți dai toată osteneala să devii așa cum Dumnezeu voia să te aibă; îi părea însă imposibil ca această schimbare să dureze multă vreme!

Totuși, bătrînul reușise să devină altfel. Luca se mira cum s-a putut întîmpla așa ceva. El vorbise de Dumnezeu; Dumnezeu poate să-i facă buni pe oamenii răi dacă ei se roagă pentru aceasta? Luca își dădea seama că nu știe prea multe despre Dumnezeu; simțea că Dumnezeu era foarte nemulțumit de el din cauza întîmplării cu Dani; deci putea Dumnezeu să-l iubească și pe el, pe Luca? Un astfel de păcat, pe care l-a săvîrșit el, cu siguranță că Dumnezeu n-o să-l ierte cît ai clipi din ochi. Și chiar de-ar face-o El, oamenii n-o vor face-o niciodată! Tot necazul scurtei sale vieți, năvăli din nou asupra lui. Luca suspină adînc, și lovi cu pantofii lui greoi în toate pietrele din cale.

Ajunsese în dreptul căsuței familiei Brunner, cînd auzi un cîntec de copil. Se uită să vadă de unde vine. Atunci zări pe Dani pe o grămadă de fîn stînd împreună cu Albă ca Zăpada. Amîndoi stăteau ca două păsărele în cuib. Dani ținea capul aplecat spre ceva, în timp ce cînta bine dispus. Cîrjele se găseau jos lîngă el.

Împins de marea lui singurătate, Luca făcu cîțiva pași spre el și privi tabloul acesta pașnic. Dintr-o dată sîngele i se urcă în obraji și cuprins de o bucurie plină de emoție începu să respire adînc. Ce văzuse el? Dani făcuse o gropiță în grămada cu fîn în care aranjase toate animalele cioplite

în lemn de către el, Luca!

„Așa deci, tot i le-a dat Aneta“ zise el cu un simțămînt brusc de fericire. „Acum el se bucură de ele“! Apoi cu glas tare:

– Cu ce te joci tu, Dani?

Dani se sperie, dar cînd își ridică privirea, zări pe băiatul care a încercat să-i omoare pisica. Primul lui impuls a fost acela de a-și apuca pisica și să strige: „pleacă de aici tu răule“! Dar în timp ce se pregătea să spună aceasta, el băiețașul de cinci ani își dădu seama că Luca privea foarte trist, iar inima lui mică și iubitoare nu putea suporta aceasta! De aceea, cu pisica în brațe pe care o strîngea la piept, spuse o clipă mai târziu:

– Eu mă joc cu arca lui Noe, dar Aneta mi-a spus că n-am voie să vorbesc cu tine!

– Dar, eu nu vreau să-ți fac nici un rău, spuse Luca cu glas blînd, și-mi pare rău pentru piciorul tău! De aceea am făcut cu plăcere aceste animale pentru tine.

– Pe acestea tu le-ai făcut? Întrebă Dani bine dispus. Eu le-am găsit în stiva de lemne. Piticii le-au ascuns acolo pentru mine!

Luca tocmai voia să-i răspundă, cînd se auzi vocea Anei răsunînd tăios din casă:

– Dani, vino imediat! Masa este gata!

Luca se întoarse să plece. „Așadar, tot nu i-a spus“ șopti el cu inima plină de amărăciune. Oricum, se bucura acum știind că Dani se joacă cu acele animale făcute de el. Într-o bună zi poate se va ivi prilejul ca să se lămurească chestiunea și atunci vor deveni prieteni.

Binișor mîngîiat, urcă cărarea printre fînețe spre casă.

Dani de partea lui, țopăia prin bucătărie, se urca pe scăunelul lui, își freca nerăbdător burtica goală și apoi sorbi cu plăcere supă de cartofi care-i gîdila nasul cu mireasma ei.

– Aneta, începu el, Luca a zis că el a făcut arca lui Noe

pentru mine; însă așa-i că nu-i adevărat? Piticii au ascuns-o în stiva cu lemne, sau nu?

– Eu ți-am spus să nu vorbești cu Luca, ripostă Aneta supărată, el este un băiat rău și ar putea să-ți facă iarăși ceva și mai rău!

– Da, da. Eu am vorbit puțin cu el! Dar nu el a făcut-o! Nu-i așa Aneta? Spune-mi te rog!

Aneta zăbovea. Ea era o fată sinceră și nu voia să mintă. Dani însă, dacă ar afla adevărul, ar fi așa de recunoscător încât ar fi în stare să-l ierte imediat pe Luca; ba, el ar mai fi în stare să meargă numaidecât la el ca să-i mulțumească. Apoi, este de neînchipuit cum vor merge lucrurile mai departe. Nu va dura multă vreme și amândoi vor deveni prieteni intimi. Ar fi imposibil să-l țină departe de Luca, dacă ar ști adevărul.

– Doar tu însuși ști că le-ai găsit în grămada de lemne, spuse ea privind într-o parte, cum putea să le fi făcut el? Nu fi prostuț, Dani!

– Luca a spus că el le-a făcut, replică Dani. Dar eu am știut că nu este adevărat. Numai piticii au fost! Nu-i așa, Aneta?

– Ah! nu știu! oftă Aneta epuizată. Acum mănâncă-ți repede supa, căci se răcește.

Dani, ascultător, își vîrî nasul în farfurie. Bunica însă, cu ochii ei bătrîni se vedea că pătrundea mai departe ca alții, de aceea o privi pătrunzător pe Aneta. Și ea auzise de povestea cu animalele din stiva de lemne, și și-a făcut gînduri asupra acestui lucru.

Aneta care simțea că bunica ei o observă, se înroși ca focul, se ridică în grabă și merse spre sobă, ca și cînd ar fi vrut să mai aducă supă. Ea scoase puțină supă, căci de fapt nu-i era foame. Ziua de care s-a bucurat atîta vreme, era stricată. Ea cîștigase premiul, însă nu se putea bucura de lucrul acesta. Dimpotrivă era adînc nefericită.

Spală vasele în tăcere, după care îl puse pe Dani în pat. Apoi se furișă afară, în semiîntunericul serii de vară. Îi plăcea mult să fie singură în serile de vară; să fie singură cu munții albaștri tăcuți; să privească la tot ce-i făcea plăcere; să meargă încotro voia; să se gîndească la tot ce-i plăcea.

În seara aceasta însă era altfel. Susurul pîrîiașului, cîntecul greierilor, ba chiar și zăngănitul clopotelor de la gîtul caprelor îi păreau a fi zgomote ciudate și neplăcute. Pajiștile singuratice i se păreau sinistre și neliniștitoare.

Nici nu voia să creadă că nu se putea gîndi la altceva, decît la acel căluț zdrobit și la zîmbetul ce se stinse în ochii lui Dani, cînd se răsti la el neprietenosă.

„Poate că niciodată n-o să-mi mai placă să fiu singură“, gîndi ea, și se îndreptă din nou spre casă. „Numai de-aș putea să spun cuiva! atunci n-ar fi așa de rău. Mi-aș dori ca mama mea să fie în viață! O, de ce am făcut o faptă așa de rea?“

Vara era pe sfîrșite. Vacile au fost aduse de pe munți și ultimul fîn fusese strîns. Aneta îl duse pe Dani cu căruțul pînă la tufișul de aluni, unde și-au umplut coșurile cu alune.

Dani creștea văzînd cu ochii. În luna octombrie cizmarul satului trebui să-i ia o nouă măsură pentru o pereche de pantofi. La grădiniță mergea zilnic. Domnul Brunner plătea cîte un franc pe săptămînă la doi băieți, ca să-l aducă în căruță.

Iarna sosi din nou și cu ea și Crăciunul. Zăpada era groasă de un picior pe pămîntul înghețat, și tata trebui să măture zăpada de la ușă pînă la poartă. Aneta și Dani plecau cu săniuța la școală în fiecare dimineață cînd stelele încă mai sclipeau, și se întorceau acasă pe cînd încă mai strălucea soarele și cerul era albastru luminos.

Crăciunul era totdeauna pentru Dani o zi cu totul deosebită. Toate evenimentele mari din viața lui erau legate de sărbătoarea Crăciunului. Mama lui murise în seara de Crăciun, și fiindcă Dani n-a cunoscut-o, nici nu-i simțea lipsa. Pentru tatăl însă, simțea o afecțiune deosebită ca și pentru Aneta. Desigur, Dani primea toată îngrijirea de mamă de care avea trebuință, de la bunica și Aneta. Singurele momente cînd întradevăr se gîndea la mama lui, erau atunci cînd bunica îi citea din Biblie ceva referitor la cer. Atunci privea la fotografiile mamei sale, care atîrnau pe perete, și dus pe gînduri își imagina ce frumos va fi atunci cînd el însuși va intra pe poarta de aur a cerului; acolo va întîlni această față, asemănătoare Anetei. Pentru el, acest lucru era hotărît: mama lui privea așteptîndu-l, iar odată îi va ieși zîmbind în întîmpinare.

De asemeni, Crăciunul era și ziua lui de naștere, iar de data aceasta venise pentru a șasea oară. De multă vreme dorea în gîndul lui, să ajungă la vîrsta de șase ani. El se aștepta ca trezirea lui din acea dimineață să fie cu totul altfel; de aceea era puțin dezamăgit acum cînd se vedea tot în camera sa și nu părea să fie cu nici un pic mai mare, mai puternic, mai impozant decît cu o zi înainte! Apoi își aminti că-i va fi dat să vadă pomul de Crăciun în biserică, iar bunica îi va coace o prăjitură pentru ziua lui de naștere. După ce-și aminti toate acestea în căpșorul lui nu mai rămăsese nici un loc pentru vreun gînd de dezamăgire.

Bineînțeles că după părerea lui Dani, la Crăciun era și ziua de naștere a Albei ca Zăpada. Acest fapt nu putea să fie chiar exact, căci pisicuța avea cel puțin vreo trei săptămîni cînd s-a băgat în pantoful lui Dani, însă el nu s-a gîndit niciodată la aceasta. Pentru Dani, Albă ca Zăpada a început să existe în dimineața aceea de Crăciun. Doar venise de-a dreptul de la sania trasă de ren, ca o minune micuță și albă ce aparținea cumva de stele și zăpadă. De atunci, Aneta cumpăra de fiecare dată de la prăvălie o bucată de

fundă roșie pe care o lega de gîtul pisicuței, iar aceasta mergea țanțoșă prin casă.

În afară de aceasta, Crăciunul era ziua de naștere a Domnului Isus. Cu toate că Dani abia de vorbea vreodată despre aceasta, totuși cugeta mult asupra acestui lucru. El se simțea nespus de fericit la gîndul că are aceiași zi de naștere ca și Copilul ceresc.

– Oare ce-aș putea eu să dăruiesc Copilului Isus de ziua Lui? întrebă el pe bunica privind-o cu seriozitate!

– Tu însuși te poți dărui Lui! îi răspunse bunica. Iar tu poți să-L rogi să te facă cuminte și ascultător.

Acest răspuns îi produse lui Dani mai multă bucurie decît orice altceva.

Așadar, Dani se trudea, în mod deosebit în zilele de Crăciun, să fie cuminte și ascultător. Prin aceasta vrînd să facă bucurie Copilului Isus. El făcu ordine în coșul de lucru al bunicii, a șters vasele în locul Anetei, iar înainte de prînz s-a dus în grajd să facă o vizită vacilor și fiecareia în parte i-a șoptit la ureche ceva plăcut. Înainte de a merge la culcare, Dani îngenunchie în fața pătuțului său și se rugă încetișor: „Doamne Isuse, eu sper că Ti-am dăruit o zi frumoasă“!

În felul acesta Dani a petrecut o aniversare foarte fericită a zilei de naștere; copiii cumiști sînt de cele mai multe ori fericiți. Cînd a sosit timpul să se îmbrace cu hainele călduroase ca să meargă la biserică, simțea că paharul fericirii era plin, că abia de ar mai fi avut loc o picătură mai mult.

Ce minunată era călătoria cu sania la vale spre sat! Dani stătea așezat între tatăl și Aneta, iar aerul era așa de rece, încît nasul nici nu mai simțea că-i aparține lui. Luna era aproape plină, iar munții înzăpeziți străluceau de un alb argintiu. În pădure copacii se încovoiau de povara zăpezii. Uneori, cei trei călători în mersul lor la vale, atingeau cîte o creangă, atunci zăpada cădea pe ei. Alunecarea rapidă a saniei pe cărarea înzăpezită, producea o muzică splendidă,

iar strîngerea puternică de brațul Anetei era o stare liniștitoare pentru un băiețaș ce călătorea noaptea într-o lume de basm. Cînd trecură peste podulețul din vale și dădură de cîmp cu zăpadă multă, săniuța luă o viteză uluitoare. Cîrînd ajunseră la bisericuța prin a cărei uși și ferestre se revărsa lumina caldă. O mulțime de trupuri încotoșmănate se înghesuiau la intrare. Dani însă, care se înroșise la față de căldura bruscă dinăuntru, era purtat de brațele puternice ale tatălui. După ce străbătu culoarul de la mijloc, îl așează pe banca cea mai din față în mijlocul camarazilor săi de la grădiniță. Treizeci de obraji roșii priveau cu gurile căscate spre pomul care cu trei zile în urmă se mai afla în pădure acoperit de zăpadă, nu departe de casa lui Dani. Acum era împodobit sărbătorește, cu portocale, mere, și garnisit cu turtă dulce.

Dani era fericit că putea sta în față. Pe de o parte, fiindcă în felul acesta putea vedea bine bradul, pe de altă parte pentru că putea admira nestingherit tabloul său favorit. Acesta atîrna în spatele amvonului și era o reproducere a „Samariteanului milostiv” pictat de un pictor renumit. Dani iubea privirea blîndă a bunului samaritean și iubea și măgărușul; însă cel mai frumos i se părea cîinele bernardin care sta alături de cei doi. Acesta era exact așa ca Barry, cîinele ce trăgea căruțul cu lapte prin sat. Desigur, Barry aparținea lăptarului însă toți copiii mici din sat îl priveau ca proprietate a lor. Ei se cățarau pe spinarea lui lată și-și încolăceau mînuțele în jurul gîtului său stufos. El îi lingea, apoi se repezea după ei ca și cum ar fi vrut să-i prindă. Era răbdător și-i suporta pe toți, de parcă ar fi fost o mică ceață de cățeluși mici. Acesta era un motiv în plus, pentru ca fiecare copil mic din sat să vină cu plăcere la biserică; aici puteau să admire tabloul bunului samaritean cu „Barry” lîngă el.

Copiii de școală cîntară primii o cîntare de Crăciun. În

timp ce Aneta cînta împreună cu ceilalți, gîndurile ei zburau înapoi la acel Crăciun cînd pentru prima oară îl ținuse în brațe pe Dani. Cît de bine venit fusese el în casa lor! Dar copilul Isus trebui să rămînă într-o iesle, pentru că la han nu era loc pentru El!

Cîntarea se termină și copiii se întoarseră la locurile lor. Acum era rîndul copiilor de grădiniță, care se duseseră în față.

Dani rămase la urmă, căci cu cîrje nu te poți mișca ca și cu picioare sănătoase. Ceilalți îl așteptară cu răbdare pînă ce, cu o ultimă săritură el fu în mijlocul lor. Liniștiți și cu fețe radioase îi acordară un zîmbet.

„Noapte liniștită, noapte sfîntă,
totul doarme, singur veghează...”

În mijlocul cîntării, privirile lui Dani fură atrase irezistibil de ursuleții din turtă dulce. El uită cîntecul și se întrebă: care din ursuleți îl va căpăta? Unul din ei, arăta așa de parcă rîdea; brutarul din greșeală, i-a îndoit puțin botul. Dani ar fi dorit să-l primească chiar pe acela și răspunse ursulețului cu un zîmbet.

După ce micuții care nu-și mai puteau lua ochii de la brad se întoarseră la locurile lor, pastorul se urcă la amvon. El slujea de 45 de ani în aceea bisericuță și sătenii l-au îndrăgit mult. Barba lui era lungă și albă, încît Dani, în a cărui cap se încurcase toate, îl confundă pe pastor cu sfîntul Nicolaie și se întrebă de ce acesta poartă haină neagră și nu roșie?

Acum pastorul se uita peste toți oamenii pe care-i cunoștea. El era foarte bătrîn și cine știe dacă aceasta nu va fi ultima lui predică de Crăciun! Stînd așa, se ruga în sine, ca Dumnezeu să-i dea cuvinte pentru ca nimeni să nu le mai poată uita. Aneta asculta binecuvîntata istorioară fără prea multă atenție. Era cam somnoroasă, iar gîndurile îi zburau

în altă parte. Deodată, bătrînul pastor repetă cuvintele, ce-au urmărit-o pe ea însăși în acea noapte de Crăciun cînd pentru prima dată și-a putut da seama cu adevărat ce însemnau cuvintele:

„Nu era loc pentru El în han,
nici un loc pentru El...”

După obiceiul oamenilor bătrîni, pastorul repetă acele cuvinte de trei ori și de fiecare dată Anetei i se părea că, ele sunau tot mai trist. Cît de repede ar fi deschis ea ușa pentru El!

Și vedeți, continuă pastorul, Mîntuitorul stă și astăzi în fața ușilor închise! Există printre noi, oameni care încă nu l-au făcut loc! Ascultați ce spune El: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, Eu voi intra la el...” cum vrei să-l răspunzi astăzi? Vrei să-l deschizi ușa, sau vrei să-l lași să rămînă afară? Să fie valabile și pentru tine aceste cuvinte triste: ...„n-a fost loc pentru El...”?

„Eu doresc mult să-l invit în inima mea” gîndi Aneta, privind în juru-i ca să vadă dacă și alți oameni au aceleași gînduri ca și ea. Privirile ei se opriră asupra lui Luca, care stătea cu mama și sora lui de cealaltă parte.

În aceeași clipă însă, își dădu seama că nu putea să-l invite pe Mîntuitorul să vină în inima ei, atîta vreme cît ea era plină de ură față de Luca. Mîntuitorul nu va voi să locuiască într-o inimă neîmpăciuitoare, setoasă de răzbunare. Ori trebuia să ia hotărîrea de a ierta, ori Mîntuitorul trebuia să rămînă afară.

Însă ea nu voia să ierte! Încă nu!

Apoi mai era încă ceva: ea distrusese sculptura lui Luca lăsîndu-l să creadă că făptașul era pisica. Dacă Domnul Isus s-ar muta în inima ei, El va avea de spus ceva la aceasta, lucru de care Aneta nu voia să audă.

Predica se terminase. Aneta nu auzi prea mult din ea căci era ocupată de grijile ei. Era așa de ocupată, încât colegele de lângă ea trebuiră s-o ghiontească pentru ca să-i dea de înțeles că a sosit timpul de-a lua în primire ursuleții de turtă dulce.

În timp ce copilașii se înghesuiau spre brad, în biserică se auzea un murmur ușor. Cristian, tăietorul de lemne, împărțea ursuleții de turtă dulce. Dani îl trase energic de mînecă și-i arătă ursulețul cel mai de sus care zîmbea către steaua din vârful bradului.

– Eu l-aș dori pe cel de sus! Vă rog; tare mult mi l-aș dori pe acela de acolo! șopti el.

Și pentru că era crăciunul, iar Dani mergea în cîrje, bunul Cristian îi dădu pe copii la o parte, stinse lumînările de la poalele pomului, aduse scara și cu mare greutate coborî jos ursulețul pe care Dani și-l dorise.

Dani se întoarse acasă cu săniuța trasă de tatăl său prin zăpadă, sub un cer înstelat; ursulețul ales de el îl strîngea la piept. De fiecare dată cînd privea spre botul ursulețului strîmbat în sus, Dani rîdea înfundat plin de bucurie, de parcă el împreună cu ursulețul luau parte la o distracție deosebită pe care dealtfel numai el o cunoștea.

Trecură și sărbătorile Crăciunului! Era seară și Dani dormea fericit în pătuțul lui. Tatăl era dus în grajd, iar Aneta încă mai stătea lângă soba caldă, împreună cu bunica ei. Bunica împlotea niște ciorapi de iarnă pentru nepoții ei în timp ce Aneta se apucă să cîrpească un șorț dusă pe gînduri.

– Aneta, zise bunica fără să-și ridice capul de la lucrul ei, ai avut un Crăciun frumos?

– Da, bunico, mulțumesc! răspunse Aneta fără convingere știind că trebuie să dea un răspuns mai sigur, apoi întrebă direct:

– Bunico, ce vrea să spună Biblia cînd zice că Isus bate la ușa inimii noastre?

Bunica dădu lucrul de mîna la o parte pentru a-i acorda Anetei toată atenția.

– Aceasta înseamnă că Mîntuitorul cunoaște inima noastră și vede ce este în ea. El a venit pe pămînt și a fost răstignit pe cruce, purtînd pedeapsa în locul meu și al tău, pentru toate faptele și gîndurile noastre rele. El a înviat din morți pentru ca să trăiască în tine ca să alunge gîndurile tale rele și să așeze în locul lor gîndurile sale bune și iubitoare. Este ca și cum un om ar bate la ușa unei case întunecate și ar spune: „Dacă mă lăsați să intru înăuntru, voi alunga întunericul și totul va fi frumos și luminos“. Însă tu știi că, Mîntuitorul nu forțează niciodată ușa nimănui. El întreabă numai dacă poate intra. Aceasta înseamnă a bate la ușă! Tu trebuie numai să spui: „Da, Doamne Isuse, eu am nevoie de Tine și doresc ca Tu să vii înăuntru și să locuiești în mine“. Aceasta înseamnă ca tu să-I deschizi ușa! Ochii Anetei se opriră pe buzele bunicii; ea cugetă multă

vreme, după care își apropie scăunelul și zise:

– Bunico, dacă tu ai urî pe cineva, n-ai putea să-L rogi pe domnul Isus să vină înăuntru! Nu-i așa?

– Când urăști pe cineva, atunci aceasta este dovada cât de mare trebuință ai de Domnul Isus. Cu cât mai întunecată este camera, cu atât mai mare este nevoia de lumină.

– Dar, nu pot înceta să-l uăsc pe Luca! murmură Aneta răsucindu-și cozile.

– Aceasta o cred. Nici unul dintre noi nu poate să înceteze de a mai avea gânduri rele, cu de la sine putere. Ascultă Aneta: când tu vii dimineța în camera aceasta și găsești că este întuneric din cauza obloanelor închise, atunci tu spui: „Mai întâi eu trebuie să alung întunericul, iar după aceea voi deschide obloanele ca soarele să pătrundă înăuntru?”

– Desigur că nu! strigă Aneta.

– Atunci, cum scapi de întuneric?

– Deschid doar obloanele, după care lumina pătrunde din abundență!

– Dar ce se întâmplă cu întunericul?

– Eu nu știu! El a dispărut îndată ce lumina a intrat înăuntru!

– Exact așa este când îl rogi pe Domnul Isus să vină înăuntru, explică bunica. El este dragoste și când dragostea intră în inimă, ura, egoismul și lipsa de amabilitate trebuie să dispară, așa cum dispăre întunericul când lumina pătrunde înăuntru. Dar ca să încerci tu însuși să alungi întunericul dintr-o cameră, este un lucru nechipzuit și pierdere de timp.

Aneta nu răspunse. Ea stătea nemișcată, apoi după un timp se aplecă după șorțul ei, care-i căzuze jos și începu să lucreze mai departe în tăcere. După o vreme se ridică de pe scaun și o sărută pe bunica, spunându-i „noapte bună” după care plecă în camera ei.

Multă vreme nu putu dormi. Se întorcea de pe o parte pe alta, iar gândurile ei se învîrteau mereu în jurul aceluiași

lucru. „Este adevărat“, își zise în sinea ei. Dacă vereau să-L invit pe Isus să vină în inima mea, atunci trebuie să mă împac cu Luca, și aceasta eu nu vreau! Desigur că va trebui să-i spun că eu i-am distrus căluțul sculptat, dar acest lucru n-aș putea să-l fac niciodată! Pur și simplu, trebuie să văd cum pot uita „bătutul la ușă“! Ah, și totuși sînt așa de nefericită!

Aneta nu știa că un copil care aude pe Domnul Isus bătînd la ușa inimii lui și totuși nu-I deschide, atunci și fericirea va rămîne pe afară. Ea credea că va uita totuși toată povestea și cumva va fi fericită. De aceea se răsuci pe perna transpirată și se sili să numere în gînd caprele ce merg la pășune pînă ce, în cele din urmă adormi.

În somn visă o casă întunecoasă, fără ferestre și lumină, cu o ușă zăvorîtă. Era noapte și cineva se apropia de casă pășind greoi prin zăpadă. Vizitatorul bătu la ușă multă vreme, cu răbdare, dar nimeni nu-i deschise. El căută mînerul, însă ușa nu avea mîner. El bătea și iar bătea. Bătu atîta vreme pînă ce Aneta se trezi. Totuși nimeni nu răspunse, și nici nu se vedeau lumini la geamuri.

„Poate că nu este nimeni acasă“, gîndi Aneta buimăcită de somn. Totuși era sigură că era cineva acasă, numai că oamenii aceia nu voiau să deschidă ușa.

Cînd se trezi dimineața, se simți împovărată de greutatea visului. Se îmbracă și coborî la micul dejun destul de deprimată. În camera de jos domnea mare agitație, căci Dani o pierduse pe Albă ca Zăpada și refuza să mănînce pînă nu-și găsește pisica. „Doar Albă ca Zăpada mă trezea întotdeauna“, explică el agitat. „Ea venea lîngă mine și torcea pînă mă trezea, însă astăzi n-a venit! Jeri seară înainte ca să dorm, a ieșit afară și nu s-a mai întors“.

Necazul lui Dani a întristat pe toți din casă, întorcîndu-i pe dos. Tatăl dădu o raită prin grajduri și șoproane, iar Dani căută pisica în locuri cu totul imposibile. Totul fu însă în zadar căci pisica nu era de găsit nicăieri. Tatăl o văzuse

ultima dată cum se ducea spre șopru cu pași mărunți prin zăpada moale. De atunci nu se mai arătă.

Urmă o zi nefericită! La masa de prînz Dani își pierdu cumpătul explicînd printre lacrimi și suspine, că el nu poate mânca nimic atîta vreme cît Albă ca Zăpada îndură foame. Lacrimile îi picurau în farfuria cu supă, și nimeni nu era în stare să-l mîngîie. Cu toate acestea, nici tatăl nici bunica nu păreau să fie îngrijorați.

– Dani, Albă ca Zăpada vine iarăși, îl asigură tatăl, ea se ascunde doar pentru ziua de astăzi!

Soarele se ascunse. Nori plumburii învăluiau munții, după care începu să cadă o zăpadă proaspătă și moale. La noapte sigur va îngheța, iar mîine dimineață drumurile vor fi periculos de alunecoase. Tatăl își îndesă căciula pe urechi și scoase din șopru sania mare ca să aducă lemne din pădure. Bunica moțăia, iar Dani veni și se alipi de Aneta.

– Neto, se jălui el, vreau să mă duc la culcare!

– De ce așa de devreme? Se miră Aneta. Abia s-a înserat și tu nici n-ai mîncat de cină!

– Dar eu vreau să merg la culcare! repetă stăruitor Dani. Și mai vreau...pentru că este timpul de rugăciune!

Aneta începu să rîdă.

– Dar nu trebuie să mergi la culcare, ca să te poți ruga! spuse ea. Tu te poți ruga tot așa de bine acum; apoi să mănînci împreună cu noi și la timpul obișnuit să mergi la culcare.

Dani însă, clătină din căpșoru-i buclat:

– Nu, eu vreau să mă rog cu adevărat în cămașa de noapte! Te rog, Aneta, du-mă la culcare!

– Ei bine, se învoi Aneta și începu să-i descheie nasturii de la cămașă, să ști însă că n-are importanță dacă tu ești în cămașa de noapte. Și pentru că îl vedea foarte trist iar trăsăturile din colțul gurii îl trădau, Aneta îl sărută în grabă și-l urmări să vadă ce face.

După ce Dani fu îmbrăcat în cămașa lui albă de noapte,

îngenuchie și se rugă pentru pisicuța lui: „Bunule Dumnezeu, te rog s-o binecuvintezi pe Albă ca Zăpada. Te rog s-o găsești și s-o aduci acasă foarte curînd. Păzește-o de frig și nu îngădui să sufere de foame, sau să aibă frică. Arată-i Tu în seara aceasta drumul spre casă“!

– Nu vrei să te mai rogi pentru nimeni altul? întrebă Aneta aproape uimită.

– Nu! spuse Dani ridicîndu-se grăbit de pe genunchi. Astăzi, nu! Nu doresc ca bunul Dumnezeu să se gîndească în seara aceasta la altcineva decît la Albă ca Zăpada!

Și pentru că i se păruse că fusese un pic cam neprietenos, mai adăugă: „Mai tîrziu, tu, te poți ruga pentru ceilalți“.

Acum cînd o știa pe Albă ca Zăpada predată în mîinile iubitoare ale Tatălui ceresc, Dani se sui în pat plin de încredere și-și puse capul pe braț. Cu o voce somnoroasă mai spuse:

– Nete!

– Da:

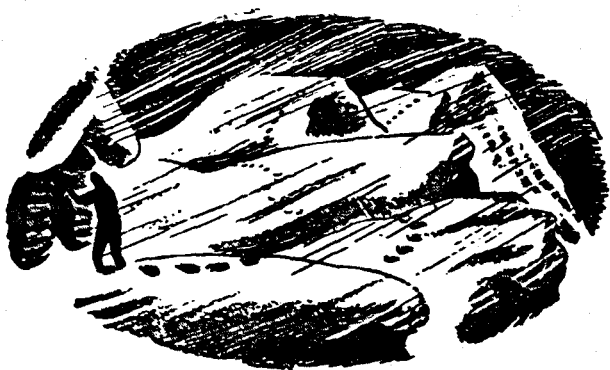
– Așa-i că tu o să mă trezești cînd va veni Alba ca Zăpada? Și spunînd aceasta, adormi.

Aneta se plimba prin cameră fără astîmpăr. Obrajii îi ardeau și pentru că astăzi nu fusese afară la aer, deschise ușa balconului și ieși afară pe balcon.

Ninsoarea încetase. Un vînt puternic dinspre apus străbătea valea, îngrămădind zăpada proaspătă peste cea veche. Totul răsuna ca un ușor vuiet al mării. Zăpada viscolită se depusese deja în straturi pe lîngă pereții caselor. Însă acesta nu era un vînt prea rece, dinpotrivă chiar foarte plăcut, cînd aveai niște obraji înfierbîntați ca cei ai Anetei. Așa că se hotărî să facă o plimbare afară de-a lungul pîrîului. Poate că o va întîlni pe Albă ca Zăpada!

Se îmbracă cu pelerina și porni la drum. Luna plină se ivi dintre nori, luminînd așa de tare încît aproape că se putea citi. Cînd Aneta ajunse la marginea de sus a pajiștei,

privi în urmă pe zăpadă și-și recunoscua urma pașilor ei; ele arătau exact ca urmele pașilor acelui bărbat din visul ei, afară de faptul că acelea se întindeau pe o distanță mai lungă. Așa de îndepărtate se vedeau acele urme, încît se părea că el străbătuse toată lumea ca să ajungă la acea căsuță întunecoasă. Însă toată osteneala lui fu în zadar.

Aneta merse destul de departe. În cele din urmă ajunse la podețul ce traversa pîrîiașul. Ambele părți ale balustradei erau acoperite cu țurțuri de ghiață. Din torentul de apă nu se vedea nimic. Doar un susur ușor se distingea de substraturile albe de zăpadă care trăda că el este în viață.

Se făcuse o liniște adîncă. Vîntul se liniștise și începuse a îngheța. Micul podeț era foarte înzăpezit. Aneta care se gîndea cu totul în altă parte, nu băgă de seamă și alunecă brusc căzînd jos cu un strigăt de durere. O clipă i se făcu rău, apoi încercă să se ridice; căzu însă din nou, țipînd de durere. Își scrîntise piciorul în așa fel că nu putea pași pe el. O cuprinse o mare frică. Era singură în acest loc pustiu și era îndoielnic pînă dimineața următoare dacă va mai trece cineva pe acest drum singuratic de pădure. Dacă nu găsea cît mai curînd pe undeva un adăpost, atunci cu siguranță că va trebui să degere de frig. Își aminti atunci că puțin mai sus, după prima cotitură, se găsea o căsuță în care locuia un tînăr tăietor de lemne împreună cu soția sa. Dacă ar fi reușit să se tîrască cumva pînă înaintea ușii lor, atunci în mod sigur că ei o vor duce o cu sania pînă acasă.

Aneta, se tîrî cu greu prin zăpadă cu piciorul aproape țeapăn și umflat. De fiecare dată cînd se lovea de ceva, simțea o durere violentă. Nu trecu mult și Aneta se simți foarte obosită, căci mergînd de-a bușilea mîinile se afundau mereu în zăpadă. Ochii i se umplură de lacrimi. Oare va ajunge la căsuța de lemn?

Cînd ajunse la cotitura drumului, spre ușurarea ei, putea să zărească căsuța. Nu mai era departe, iar în fereastră li cărea o lumină slabă. Aneta trebui să se odihnească puțin, căci nu mai putea merge mai departe. Curînd însă, frigul o

sili să se scoale în grabă și să se pună în mișcare. Înainta încetul cu încetul. I se păru că trecuseră ore în șir pînă ajunsese la treptele căsuței. Ea strigă numele femeii și spera că aceasta va ieși afară și o va ajuta să urce treptele. Însă nu veni nimeni. Atunci se osteni singură să urce treptele, după care căzu epuizată pe pragul ușii.

În cele din urmă, întinse mîna și bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. Căsuța era așa de liniștită ca și pădurea și zăpada din ea. Aneta ridică mîna și bătu din nou mai tare. Tot nu primi nici un răspuns. În căsuță nu se mișca nimeni; nu se auzi nici urmă de pași. Copleșită de frică, Aneta se ridică clătînîndu-se și bătu cu pumnii în ușă pînă ce sîngerară, iar apoi strigă cît o ținu gura scuturînd de mînerul ușii. Cînd în sfîrșit își dădu seama de realitate, se înfioră și se prăbuși pe trepte și începu să plîngă plină de spaimă. Casa era goală iar ușa era închisă. Lumina ardea doar ca să țină hoții la distanță. Înăuntru însă nu era absolut nimeni.

Atunci o cuprinse o teamă neputincioasă. Fiind o fată crescută la munte, auzise adesea despre oameni care degeraseră în zăpadă; totuși se liniști repede și începu să reflecteze asupra situației.

„Locuitorii casei au lăsat lumina aprinsă; aceasta înseamnă că, probabil ei se vor întoarce acasă în aceeași seară. Dacă au plecat însă jos în vale atunci nu se vor putea întoarce mai devreme de miezul nopții; iar frigul deja îi cuprinse degetele de la picioare și de la mîini!”

Poate dacă s-ar odihni puțin, ar putea încerca să coboare drumul pînă acasă. Numai că, următoarea căsuță, în mod nefericit, se afla foarte departe în jos, iar zăpada proaspăt căzută era înaltă; cărarea fiind acoperită era greu de recunoscut. Oricum, nu-i rămăsese nimic altceva de făcut, decît să mai aștepte puțin după care să mai încerce.

Privirile îi rătăciră neputincioase peste întinderea imaculată din fața ei. În dreapta era pădurea și pîrîiașul, iar în stînga coborau cîmpiile în linie neîntreruptă pînă jos în

vale; toate zidurile, gardurile și movilele erau nivelate de zăpadă.

Din nou își aminti de visul din noaptea trecută; visul în care urmele pașilor mergeau pînă la ușa casei încuiate. În timp ce Aneta stătea așa și aștepta, își dădu seama de încă un lucru: pentru prima dată înțelese acum, ce înseamna să bați la o ușă închisă și să nu primești nici un răspuns! Ea bătuse doar cîteva minute! Însă Domnul Isus bătea de multă vreme. Ea știa bine acest lucru!

Fiindcă casa era goală, ea încetă de a mai bate.

Cum ar fi fost însă, dacă domnul și doamna Werner ar fi stat liniștiți înăuntru, în timp ce ar fi auzit bătaile la ușă și ar fi știut că afară stă cineva în întuneric? Cum ar fi fost dacă s-ar fi uitat unul la altul și ar fi spus: „Bate cineva, dar noi nu vrem să-i deschidem; vrem să ne facem că nu am auzit nimic!”

Cît de revoltată ar fi fost Aneta pe acești oameni! Cum i-ar fi urît din pricina neomeniei!

Și totuși, ea însăși se comporta așa față de Domnul Isus, cu toate că El o iubea din toată inima. Altfel n-ar mai continua să bată. Din cauza aceasta, Aneta era așa de adîncită în gîndurile ei, încît aproape că uitase de teamă în singurătatea aceea. Dintr-o dată ridică capul și ascultă cu atenție în tăcerea nopții. Nu era o iluzie, ci, cu siguranță se auzise ceva!

Era un zgomot ușor, însă unul care-i era familiar oricărui copil de la munte: zgomotul schiurilor care alunecau pe zăpada moale! Acuma însă, glasul ce se auzea nu era a unui copil care cîntă? Cineva cobora cu schiurile prin pădure. În cîteva secunde avea să ajungă la cotitură trecînd foarte aproape de casușă. Dacă schiorul era în mare viteză, probabil nici n-o va putea observa.

Învăluit într-un nor de pulbere de zăpadă, o siluetă zveltă se ivi de după cotitură. Cu inima bătîndu-i cu putere, Aneta se ridică în genunchi, făcu mîinile pîlnie în fața gurii

și strigă cu putere: „Ajutor! Oprește! Ajutor!“

Dintr-o dată, schiorul frână brusc schiurile și se opri. Se desfăcu de legături și urcă grăbit treptele din fața căsuței.

– Ce este? strigă el. Cine este aici? Sînteți rănit?

Era Luca. El se întorcea de la bătrînul lui prieten de pe munte și întîrziase. Strigătul Anetei îl speriasse, iar acum cînd o văzu la lumina lunei cum sta pe genunchi în zăpadă, o privi uimit de parcă ar fi văzut o stafie!

Însă Aneta fu atît de bucuroasă cînd văzu o ființă ome-nească încît nici n-o interesa cine era. În primele clipe, uitase totul, afară de faptul că fusese salvată. În ochii ei, Luca putea să fie tot așa de binevenit ca și un înger din cer. Ea întinse mîna și se apucă de pelerina lui, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să dispară.

O, Luca! strigă ea cu voce tremurîndă, sînt așa de ferici-tă că ai venit! Eu mi-am scrîntit piciorul și nu mai pot merge. Am crezut că trebuie să deger de frig aici, pînă ce dom-nul și doamna Werner se vor întoarce. Poți să mă duci aca-să, Luca? Îmi este așa de frig!

Cît ai clipi din ochi, Luca o învălui în pelerina lui caldă de iarnă; apoi se ghemui jos lîngă ea și-i frecționă mîinile reci.

– Nu te pot lua pe schiuri, Aneta, spuse el prietenos iar ca să te duc pe sus, ești prea grea pentru mine. Însă, pot să ajung acasă în cinci minute și să mă întorc înapoi cu sania cea mare și cu o pătură de lînă. În mai puțin de o jumătate de oră, ai să fi acasă!

În inima lui Luca, izbucni brusc o bucurie așa de mare, încît îi venea să cînte și să fugă în acelaș timp. Dorința ini-mii lui era împlinită. El putea face ceva pentru Aneta; ea avea trebuință de ajutorul lui. Poate că acum îl va ierta și va uita neplăcuta ceartă!

– Nu-ți este prea frig fără pelerină? șopti epuizată Ane-ta, la care Luca își dezbracă prompt jerseul de lînă punîndu-l pe capul și umerii Anetei. Ar fi fost gata să-i dea și căma-

șă dacă aceasta iar fi folosit la ceva. El simțea acum înțepătura frigului de aceea fugi repede înapoi la drum. Își întinse brațele și respiră adînc aerul rece al nopții; dorea parcă ca necazul pricinuit de frig să fie ca o plată pentru marea lui vină.

Cît ai bate din palme își fixă schiurile și se repezi ca o săgeată la vale. Bucuria din inima lui era așa de arzătoare încît aproape că nu-și mai simțea trupul pe jumătate înghețat. Ajuns acasă, urcă în fugă treptele și intră în casă la mama lui, care, la vederea lui vînat de frig, scoase un strigăt de spaimă.

Cînd Aneta rămase din nou singură, se vîrî și mai tare în căldura plăcută a pelerinei lui Luca. În circa douăzeci de minute el se va întoarce; în acest timp ea își va lămuri multe lucruri.

În primul rînd, ea era salvată. Luca venise din pădure tocmai la timpul potrivit, și auzise glasul ei de ajutor. Prin urmare, Mîntuitorul s-a ocupat de ea tot timpul cît s-a simțit atît de părăsită. El l-a trimis pe Luca ca s-o ajute!

În al doilea rînd, ea se lămuri asupra problemei cu ușa încuiată. Ce-i drept nu era sigură de tot ce avea să se întîmple cînd își va deschide ușa inimii, însă un lucru îi era clar de tot: n-avea voie ca să-L mai lase pe Mîntuitorul să mai aștepte afară! Își rezemă capul de balustrada înzăpezită a treptelor, închise ochii și se rugă:

„O, Doamne Isuse, eu îți deschid acum ușa inimii mele. Îmi pare rău că am ținut-o închisă așa multă vreme, iar Tu ai trebuit să aștepți așa de mult. Te rog intră acum. Îmi pare rău că l-am urît pe Luca. Te rog să mă ajuți ca să-l pot iubi. Și dacă trebuie să-i spun despre problema cu căluțul sculptat, atunci Te rog să-mi dai curaj! Îți mulțumesc că l-ai trimis pe Luca ca să mă găsească! Amin.

Domul Isus care aștepta de atîta vreme, păși în inima și-n viața Anetei, pentru ca să-i ierte păcatele și să facă din ea o ființă nouă. Nu era nimeni de față ca să vadă minunea.

ce se petrecu în această clipă, dar Aneta însăși, la drept vorbind nu se simțea mai altfel ca înainte. Însă sus în cer, în acea noapte, în Cartea Vieții fu scris numele Anetei, iar îngerii se bucurau pentru că pe pământ un copil a deschis ușa dîndu-i loc Mîntuitorului.

„Așa“, își zise Aneta. „Acum am făcut-o, și de asemenea știi ce se va întâmpla mai departe“!

Înima-i bătea cu putere iar ea privea mereu spre munții înalți și spre cerul înstelat, care-i inspira curaj. Cît de măreți erau! Cît de maestuoși și neschimbători! Ea însăși împreună cu grijile ei, erau așa de mici și neînsemnați în comparație cu aceștia! În definitiv foarte curînd va trece totul și va fi dat uitării! Însă munții și stelele, vor dăinui mai departe!

O siluetă mică se ivi în noaptea întunecată. Ea apărură cu pași alergători de după curbă, trăgînd după ea o sanie. Luca se grăbise așa de tare încît își pierduse aproape răsuflarea și abia mai putu să vorbească.

– Vino, Aneta! spuse el gîfîind. eu am adus sania cea mare, ca tu să poți sta cu picioarele întinse. În cîteva minute sîntem acasă!

El îi întinse mîna ca s-o ajute, însă ea refuză.

– O clipă, Luca! spuse grăbită, cu o voce tremurîndă; trebuie să-ți spun ceva înainte de a pleca spre casă: să ști Luca, că nu pisica a fost aceea care ți-a aruncat jos căluțul, ci eu. Eu am făcut-o intenționat, pentru că nu voiam ca tu să cîștigi premiul, din cauza suferinței ce i-ai produs-o lui Dani. Îmi pare rău Luca, de ceea ce am făcut!

Luca sta nemișcat și privea țintă la ea. Era prea fericit ca să poată vorbi. În loc să devină furios, se simți nespus de ușurat. Aneta făcuse ceva rău ca și el; așadar, dacă el trebuia s-o ierte pe Aneta, și ei îi va fi mai ușor să-l ierte pe el. Desigur că, un căluț din lemn, zdrobit, nu era nimic în comparație cu un picior schilod. Oricum, între ei era acum o legătură comună. Toate acestea însă, el nu le putea expri-

ma prin cuvinte. De aceea rîse ușor și spuse doar timid:

– Bine, bine, Aneta. Nu-ți bate capul cu acestea. Vino pe sanie!

După ce a învelit-o cu grijă, se așează în spatele ei și coborî cu ea la vale pînă în fața casei ei.

Aneta urcă treptele de-a bușilea, și în cele din urmă se opri într-un picior înaintea ușii. Cînd își întoarse capul, îl văzu pe Luca care se pregătea să plece.

Ea deschisese ușa inimii dragostei Mîntuitorului; aceasta însemna însă că și față de Luca trebuia să-și deschidă inima, căci dragostea lui Isus, nu exclude pe nimeni.

– Vino, Luca! strigă ea, doar trebuie s-o saluți pe bunica!

Aneta deschise ușa larg și intră împreună cu Luca.

Bunica o întîmpină cu un strigăt de bucurie, căci fusese îngrijorată de-a binelea, iar tatăl plecase deja în căutarea ei. Bunica tocmai voia să deschidă gura pentru a o muștra, cînd observă piciorul Anetei, și o ajută să se așeze pe pat. Piciorul necesită imediat comprese cu apă rece. Nesigur și sfios Luca se opri la intrare. Dar cînd bunica se îndreptă spre el, ea citi în trăsăturile feței lui așa de multă părere de rău, o dorință fierbinte, multă speranță și curaj de viață cum nu mai văzuse niciodată pe fața unui copil. Bunica îi puse amîndouă mîinile pe umeri, și-l trase încet lîngă focul din cămin, care răspîndea o căldură plăcută în jur.

– Ești binevenit copilul meu! spuse ea îmbietor. Vino, așează-te vei servi masa cu noi.

Ușa se deschise din nou. Tatăl intră. El și-a închipuit că Aneta este în siguranță, căci observase cum o sanie cu doi copii cobora la vale pe drumul de țară. După ce auzi povestea Anetei și o muștră puțin pentru că plecase așa de departe după apusul soarelui, se așează și el lîngă focul din cămin. Bunica împărți la fiecare cîte o ceașcă de cacao fierbinte și felii de pîine proaspătă unse cu unt galben-auriu. Pe fiecare felie mai puse și cîte o bucată de brînză zemoasă. Fiecare își mîncă gustarea în tăcere.

Era o tăcere mulțumitoare, plăcută. După aerul rece de afară, căldura sobei producea o stare de somnolență. Luca clipea din ochi la lumina flăcărilor și dorea ca aceste momente să dureze la nesfârșit. La un moment dat atenția tuturor se îndreptă spre ușă de unde se auzea o zgîrîietură ciudată.

– Acolo este Albă ca Zăpada! strigă Aneta sărind în sus ca să-i deschidă, însă piciorul scrîntit o reținu pe loc. Bunica, tatăl și Luca, se grăbiră spre ușă și o deschise.

Cu coada ridicată în sus, pisica intră plină de demnitate ținînd în gură un pui de pisică nou născut fără ochișori și cu pete pe el. Pisica nu dădu nici o atenție celor de față, ci păși plină de mîndrie spre patul în care dormea Dani liniștit. Sări pe dună și așeză comoara cît mai aproape de moțul de păr răvășit, apoi se întoarse grăbită spre ușă și miorlăi.

– O să vină îndată cu al doilea, fu de părere tatăl, deschizîndu-i ușa ca să iasă afară.

– Atunci este mai bine să lăsăm ușa întredeschisă, oftă bunica, înfășurîndu-și fularul mai strîns peste umeri. Apoi îl rugă pe Luca să-i aducă blana de căprioară și să i-o pună peste genunchi. În felul acesta toți stăteau în curentul de aer rece pătrunzător pînă ce Albă ca Zăpada apăru iarăși în mare grabă și puse în același loc, o pisicuță dungată la picioare, apoi dispăru în noapte încă odată.

– Să sperăm că următorul va fi ultimul! murmură bunica, cu gîndul la curentul rece și la viața din această casă împreună cu mai mult de trei pisici și Dani în frunte. În rest nimeni nu scoase o vorbă, căci toate privirile erau ațintite spre ușă. Albă ca Zăpada, proprietatea lui Dani, putea face ce poftea.

Apoi se ivi din nou pisica mamă, încet majetuos. Lucrarea ei era terminată. În gură ținea un pușor alb ca zăpada, leit chipului ei. Își adună pușorii între lăbuțele din față, se așeză pe pieptul lui Dani și începu să toarcă lingîndu-și

puii.

– Închide ușa, Luca! îl rugă bunica cu un suspin de ușurare. Apoi îndreptându-se către tatăl: Ar fi mai bine să aduci un coș pentru toate pisicile astea! Copilul se poate sufoca așa.

Tatăl rîse.

– Mîine dimineată, fu răspunsul. În seara aceasta să le lăsăm unde se găsesc. Animalul știe unde este binevenit, și Dani nu se va supăra.

Tatăl se sculă, dădu la o parte o lăbuță de pe barba lui Dani, apoi ieși afară ca să închidă ușa la grajd.

Luca se ridică în picioare. Păși spre bunica îi întinse mîna și-i spuse:

– Acum trebuie să plec. Mulțumesc că am avut voie să intru înăuntru, și sper că piciorul Anetei se va face în curînd bine!

Bunica îl privi în ochi, și-i ținu mîna strîns pentru o clipă.

– Da, trebuie să pleci, spuse ea. Dar gîndește-te la un lucru: tu poți să vii iarăși! Tu ești întotdeauna binevenit!

Aneta nu amintise nimic de promisiunea că-l va trezi pe Dani, căci se temea că bunica nu va fi de acord. Oricum, promisiunea era promisiune! Așteptă pînă bunica se duse să spele vasele în bucătărie, apoi săltă într-un picior pînă la pat.

– Dani, șopti ea mîngîindu-i părul umed de pe frunte.

Dani suspină și-și scoase mîna de sub dună, însă nu se trezi.

– Dani, șopti Aneta ceva mai tare, ciupindu-l în același timp de braț.

El deschise ochii care străluceau la lumină, și se uită țintă.

– Uite, Dani, ea a venit și ți-a adus un cadou!

Dani privi spre legătura de blană de pe patul lui. Era însă prea somnoros ca să se mire, și nici nu era prea sigur

dacă era treaz sau visează.

– Ea a găsit trei șobolani! zise el.

– Nu, nu, Dani! strigă ea. Aceștia nu sînt șobolani! Sînt trei pisicuțe drăgălașe. Ea i-a născut în grajd, iar acum ți i-a adus ție. Sînt ai tăi Dani, un cadou de la Albă ca Zăpada!

Dani clipi din ochi:

– Eu am știut că va veni! murmură el. Eu am rugat pe bunul Dumnezeu pentru aceasta!

Aneta îngenunchie lîngă pătuț și îi cuprinse în brațe pe toți: Dani, Albă ca Zăpada și puișorii ei nou născuți.

– Și eu am rugat pe Domul Isus să intre în inima mea, șopti ea. Și El a intrat. Acestea sînt două rugăciuni ascultate în aceeași seară!

Însă Dani nu mai auzi nimic. El adormi din nou, avînd în gură vîrfurile cozii de la Albă ca Zăpada.

Masajul și compresele reci propuse de bunica au avut efect, încît în dimineața următoare, piciorul scrîntit al Anei mai durea puțin rămînînd doar puțin umflat. Cu toate acestea încă nu putea merge, fapt care nu prezenta nici o nenorocire. Și așa nu era o zi bună de ieșit afară, căci după miezul nopții a căzut din nou zăpadă proaspătă, încît tatăl a trebuit să curețe cărarea pînă la grajd.

Cu toată bunăvoia, pentru bunica era prea mult să stea în bucătărie cu Dani și cu cei trei pui de pisică, așa că propuse să aranjeze familia înmulțită în podul cu fîn. Așa că, Dani aranjă un culcuș în podul cu fîn, făcînd el însuși o tumbă; iar Aneta se așeză comod în fîn și răsfoi paginile din Biblia veche și mare a bunicii.

Dorea mult să găsească și să învețe pe de rost versetul ce-i devenise familiar la serviciul divin de Crăciun, despre Isus care stă și bate la ușă. N-a trebuit să caute prea mult, căci pastorul spusese că versetul se află în ultima carte a Bibliei. Iată deci, aceasta era Apocalipsa 3: 20: „Iată Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.”

Aneta repetă cuvintele, pînă ce învață totul pe dinafară, apoi se întrebă: „Oare ce ar putea să însemne voi cina cu el“. Ea dorea să întrebe despre aceasta pe bunica, la prima ocazie. Își sprijini capul în mîini, privindu-l pe Dani a cărui tumbe arătau de-a dreptul ciudate, pentru că un picior se îndoia, în timp ce celălalt se înălța țeapăn în sus. În timp ce privea, gîndurile îi zburau în altă parte.

Ea îi deschise ușa lui Isus. El a intrat înăuntru, iar acum trăia în inima ei. S-a întîmplat după cum spusese bunica. Duhul de iertare și dragoste a pătruns în inima ei; gîndurile rele și aspre au dispărut ca umbra în fața luminii iar acum nu-i mai venea greu să-l ierte pe Luca. Domnul Isus îi iertase ei totul și îndatăți toată lipsa ei de dragoste și tot egoismul. Acum o preocupa gîndul, dacă Luca ar putea-o ierta pe ea.

Ea îi mărturisise lui fapta ei urîță, iar el, spre mirarea ei nici măcar nu se mîniase. Oricum însă, el pierduse premiul și acum știa că dacă ar fi voit ar fi putut face ceva pentru el.

Ea putea să-i aducă învățătorului arca lui Noe și să-i mărturisească totul. Atunci probabil că Luca ar putea primi premiul chiar și acum!

Anetei însă îi era așa de frică de ceea ce ar putea gîndi învățătorul despre ea și de ce-ar putea spune colegii, încît se hotărî să nu mai facă nimic în această privință. Îndată ce luă această hotărîre, observă că nu mai avea dorința de-a se gîndi la versetul preferat din Biblie. Acesta nu-i mai producea fericire. Începu atunci să se învîrtească în jurul unei grinzi, iar printr-o gaură ce o găsi în perete, începu să hrănească vacile cu fîn.

Cînd tatăl veni să mulgă vacile, ea coborî și începu să pălăvrăgească cu el.

Întunericul se lăsă repede. Copiii se duseră la cină, după care, pentru Dani era timpul de culcare. Curînd însă, se ivi un mic conflict: bunica spunea că pisicile trebuiau să doar-

mă în grajd, iar Dani voia să le aibă în patul lui. Pînă la urmă, toți cedară cîte puțin: pisicile puteau să doarmă sub pat; însă fu nevoie de multă vorbărie pînă ajunseră la această înțelegere. Cînd în sfîrșit toate se liniștiră, biata bunica se simți sleită de puteri; se lăsă în fotoliul ei cu un oftat adînc.

Aneta trase scăunelul lîngă ea. Înainte de a se putea așeza pe el, cineva bătu la ușă. Cînd Aneta deschise, Luca stătea înaintea ei, timid și încurcat, cu privirea în dușumea, ciupind stîngaci din căciulă. Aneta care de fapt voia să fie drăguță față de el, se simțea la fel de sfioasă. Stăteau amîndoi neputincioși față în față; fiecare aștepta ca celălalt să spună ceva.

Surprinsă de lunga tăcere, bunica își ridică ochii și strigă:

– Intră, Luca! Este bine că ai venit. Mai adu un scaun
Aneta și așezați-vă amîndoi.

Ei se așezară ascultători. Luca zise că a venit să se intereseze de piciorul Anetei, apoi căzu iarăși în tăcere. Aneta, după ce răspunse că se simte mai bine, privi persistent în dușumea. Bunica însă îi examinează amănunțit pe amîndoi, peste ramele ochelarilor, apoi spuse dintr-o dată:

– Aneta și Luca, voi trebuie să încetați odată cu acest conflict stupid și să vă purtați rezonabil. Tu Luca, ai făcut ceva îngrozitor, însă eu știu că n-ai făcut-o intenționat și că ai suferit mult din cauza aceasta. N-are nici un rost să mai deplîngem trecutul. Acum tu trebuie să prinzi curaj să faci un nou început. Iar tu Aneta, trebuie să înveți să ierți și să fii amabilă, încetînd a te socoti mai bună decît alți oameni.

– Dar nici nu fac lucrul acesta! răspunse Aneta surprinsă.

– Ba da, tu îl faci, căci altfel nu ți-ar cădea așa de greu să ierți!

– Dar eu l-am iertat doar! Aceasta a fost ieri seară sus în pădure și nici n-a fost așa de greu, pentru că și eu i-am făcut ceva rău. După ce i-am mărturisit lui Luca, el mi-a

spus că și el m-a iertat. Ni-i așa Luca? Așa că, amîndoi sîntem la fel de răi!

– Da, confirmă Luca. Dar tu n-ai făcut o faptă rea ca mine. Eu pot să sculptez un alt căluț, însă nu pot face un picior nou pentru Dani! Și mai ales, toată lumea găsește că tu ești drăguță și te simpatizează; pe mine însă nu mă iubește nimeni!

– Probabil că este așa, pentru că toată lumea știe ce ai făcut tu! spuse Aneta. Însă nimeni nu știe ce am făcut eu. Închipuiește-ți Luca, azi după-amiază m-am gîndit să-i spun învățătorului. Însă, parcă n-aș putea niciodată să fac acest lucru.

În felul acesta intrară în vorbă unul cu altul. Bunica sta alături și-i asculta. Că era și ea de față nu-i deranja cu nimic. Însă ea întrebă:

– Cum s-a întimplat că ai putut să ierți așa dintr-o dată? doar cu două zile în urmă, mi-ai spus că n-ai putea face aceasta niciodată!

– Vezi tu, bunico, eu am deschis doar ușa inimii, după care s-a petrecut totul așa cum mi-ai spus. Dintr-o dată n-a mai fost greu de loc ca să iert!

– Mă bucură aceasta, spuse bunica. Nu-i așa că atunci cînd Isus intră în inimă, pur și simplu, nu mai rămîne loc pentru lipsă de bunăvoință, egoism și gînduri rele? Știi tu, mai este încă ceva. Dragostea Domnului Isus mai alungă și altete. Adu-mi repede Biblia mea, Aneta.

Bunica răsfoi încet paginile pînă la I Ioan cap.4, la versetele 18-19;

– Citește aceste versete, Aneta!

Aneta citi rar și cu claritate:

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvîrșită izgonește frica; ...Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi“...

– Așa este, confirmă bunica. „Dragostea desăvîrșită alungă frica „Cînd Isus cu dragostea Sa desăvîrșită intră în inimă, El alungă nu numai egoismul și lipsa de amabilitate,

ci și teama. Tu trebuie să înțelegi: Cînd noi credem cu adevărat că El ne iubește, nu mai rămîne nimic de temut. În dragostea Lui, El nu va îngădui nimic ce ne-ar putea face rău.

Aneta și Luca rămaseră gînditori, după care se priviră în față unul pe altul, și-și zîmbiră. Aneta deschise dulapul și scoase ursulețul ei de turtă dulce. Ea îl rupse în două și-l împărți cu Luca, ca o ofrandă pentru pace. Cu toate că era destul de uscat, totuși Luca ronțăia satisfăcut din bucata lui. În inima Anetei însă se războiau mereu gînduri contradictorii. Ea vedea mai clar ca totdeauna ce este bine, însă nu era dispusă să facă.

Luca își luă rămas bun. Imediat după ce el ieși pe ușă, Aneta spuse bunicii, „noapte bună“.

– Nu uita, îi recomandă bunica, că Isus n-a venit în inima ta numai ca Mîntuitor ci și ca Stăpîn și Învățător. De acum tu trebuie să faci ce vrea El și nu ce dorești tu!

– Da, bunico! răspunse Aneta destul de abătută, urcînd scările spre dormitor.

Înainte de culcare, îngenunchie la marginea patului: „Doamne Isuse, vreau să fac ceea ce Tu voiești. Dacă într-adevăr trebuie să spun învățătorului, atunci te rog să-mi dai curaj și ajută-mă să nu-mi fie teamă“, se rugă ea.

Cu intima ușurată se furișă în pat și curînd adormi.

Dimineța devreme deschise ochii, dar fiindcă obloanele de la ferestre erau încă închise se întrebă cît să fie ceasul. Somnoroasă cum era, observă o rază de lumină ce pătrundea printr-o crăpătură de la obloane, formînd o dungă luminoasă pe podea.

„Trebuie să fie dimineța“ gîndi Aneta, „vreau să deschid obloanele ca să văd dacă este vreme frumoasă“.

Sări din pat și dădu obloanele la o parte. Văile încă mai zăceau într-o umbră profundă, însă soarele care se ivise printr-o creștătură de munte, își trimitea razele pînă la căsuța de lemn a familiei Brunner. Reflecția zăpezii era orbi-

toare, iar piscul din spate era așa de luminos, de te dureau ochii privind-l. Camera care fusese întunecoasă cu câteva clipe în urmă, se umplu de lumină și răcoarea dimineții.

„Bunica are dreptate“, își zise Aneta. „Nu există nici o altă cale de a alunga întunericul, decît aceea de-a lăsa să pătrundă lumina. A-l urî pe Luca și a avea frică de-a mărturisi adevărul, aceasta înseamnă întuneric. Însă a-L lăsa pe Isus să intre în inimă, este ca atunci cînd deschizi obloanele“.

Gîndul acesta îi plăcu atît de mult, încît pentru a medita la el în continuare se sui în pat unde rămase pînă la timpul de sculare. Încă puțin șchiopătînd, Aneta se îmbracă și coborî la bucătărie, unde bunica tocmai pregătea cafeaua.

– Bunico, spuse ea hotărît, astăzi dimineață vreau să-l vizitez pe învățător.

– Dar cum stai cu piciorul?

– Merg cu sania!

– Însă cum gîndești că te vei întoarce?

– Nu știu. Cred că o să mă întorc șchiopătînd; însă orice s-ar întîmpla bunico, trebuie să merg să vorbesc cu învățătorul, dar imediat, acuma dimineața. Nu mai pot aștepta!

– Ce vrea să însemne toate astea? Se amestecă tatăl în vorbă, care apăru dintr-o dată în prag scuturîndu-și zăpada de pe bocanci. Dacă Aneta vrea să-l vadă pe învățător, atunci poate coborî cu mine. Eu mă duc cu sania ca să duc brînză la gară. Am s-o las pe Aneta la învățător, iar la întoarcere am s-o iau de acolo.

Fața Anetei se luminează. Ea nu mai putea să aștepte! Dacă ar fi amînat chestiunea numai cu douăzeci și patru de ore, era tot ce-i posibil, ca frica îngrozitoare s-o biruie.

Curînd ea se găsea în sanie lîngă tatăl ei. În spatele lor, calupurile de brînză se bălăbăneau. Într-o mîină, Aneta ținea arca lui Noe înfășurată cu grijă într-o batistă curată. Acuma însă, nu se mai simțea așa de încrezătoare. Nici cum nu-și putea închipui cum ar putea să-i spună învățătorului,

nici cum va fi în cazul că el ar fi foarte supărat. Dintr-o dată, tatăl întrebă:

– De ce vrei neapărat să-l vezi pe învățător? Nu mai poți răbda fără lecții pentru acasă?

– Nu, răspunse ea reținut. Trebuie să-i spun ceva. Este o taină, tati.

Ea își lipi capul de umerii săi iar el, bunul tată zîmbi fără să-i mai pună alte întrebări. El era un om foarte ocupat, care de dimineața devreme și pînă seara tîrziu, lucra din greu pentru ca să producă îndeajuns în mica lui gospodărie țărănească, în așa fel ca, copiii să nu ducă lipsă. N-avea timp prea mult ca să discute mai serios cu ei; aceasta o lăsa pe seama bunicii. De cele mai multe ori însă, expresia feței lor, sau conversația spontană trăda cam ce se petrecea cu ei. El se gîndea și se ruga pentru ei, în timp ce lucra în liniștea pădurii, sau în grajd. El știa bine că fiică-sa a trecut printr-o perioadă grea, iar acum s-a întîmplat ceva care-i redase pacea și era destul să știe că acum era fericită.

Călătoriră mai departe tăcuți, pînă ce se ivi casa albă. În timpul verii arăta fără pată, însă acum în timpul iernii părea murdară și vînată în contrast cu albul zăpezii.

– Jos cu tine! glumi tatăl. În circa o jumăte de oră, vin să te iau.

Catîrul o porni la trap mai departe. Aneta, cu inima bătîndu-i cu putere, se îndreptă spre ușa casei, unde o bucată de vreme stătu așa nemișcată. Pur și simplu, nu a avut curajul să bată la ușă. Cine știe dacă n-ar fi rămas acolo în fața ușii pînă ar fi venit tatăl ca s-o ia, dacă învățătorul n-ar fi zărit-o pe fereastră, și fără să mai aștepte ciocănitul ei, n-ar fi deschis ușa.

– Poftim în casă! spuse el prietenos, conducînd-o într-o odaie mică, unde adesea lucraseră ei împreună. El iubea mult pe elevi, iar în timpul vacanței le ducea lipsa. Așa că, se bucura foarte mult cînd vreunul din ei îl vizita.

Aneta merse spre masă, desfăcu batista și așeză în rînd

toate figurile arcăi lui Noe.

– Acestea le-a făcut Luca! explică ea hotărîtă. Nu sînt ele excelente?

Învățătorul luă în mînă fiecare figură în parte și le examină cu interes.

– Ele sînt excepțional de bine sculptate! spuse el. Nu va dura multă vreme și băiatul acesta își va cîștiga pîinea cea de toate zilele. Nici nu mi-am putut închipui că el poate să sculpteze în lemn așa de bine! De ce n-a luat el parte la concurs?

– El ar fi dorit, răspunse Aneta, avînd o voce fermă. Tocmai pentru aceasta am venit astăzi la dumneavoastră: el sculptase un căluș, însă eu i l-am zdrobit, pe cînd el nu era acasă, pentru că eram supărată pe el din pricina lui Dani. Acum însă îmi pare rău, și m-am întrebat dacă totuși n-ar putea încă primi un premiu, acum cînd dumneavoastră știți totul.

Învățătorul o privi dus pe gînduri. Obrajii ei ardeau, în timp ce ținea ochii ațintiți în podea. În cele din urmă, el zise: „Eu nu mai am nici un premiu. Au fost doar numai două premii; unul l-a primit Petru, iar celălalt tu!

– Atunci să primească Luca premiul care l-a obținut Petru. Doar acesta a fost pentru băiatul cel mai priceput, iar Luca a creat ceva mult mai frumos ca Petru!

– Este imposibil, ceea ce te gîndești tu! Petru a cîștigat premiul pe drept, așa că nu i se poate lua. Dacă vrei cu adevărat ca Luca să obțină un premiu, atunci va trebui să i-l dai pe al tău. Doar a fost vina ta că el n-a primit! Nu-i așa?

– Da, acesta este adevărul! recunosc Aneta.

Îi trebui mult timp Anetei pînă să-și biruiască buimăcea-lă. Premiul ei, era o carte minunată cu vederi ale celor mai înalte piscuri de munți din Elveția. Ea se afla în sertarul ei, cu pereții îmbrăcați în foiță subțire. Era comoara ei prețioasă! Desigur că nu putea spune, „nu“. Cu siguranță că,

învățătorul n-o va sili să-i aducă cartea. Bunica a spus însă despre „dragostea desăvârșită“. Domnul Isus cu dragostea Lui desăvârșită, locuia acum în inima ei, și El nu-i mai permitea să țină ceva ce-i aparținea altuia.

– Ei, bine! spuse ea în concluzie.

– Frumos! răspunse învățătorul în a cui privire se vedea o expresie a triumfului. El știa că, în câteva minute Aneta a câștigat o bătălie hotărâtoare. Îndată ce încep cursurile, îmi aduci cartea. Eu voi înmîna lui Luca în fața tuturor colegilor iar aceștia vor putea să-i admire sculpturile.

Aneta fu de acord, însă se uită întrebătoare la învățător. Oare el gîndea acum ceva foarte rău despre ea? El însă zîmbi binevoitor spre ea, iar Aneta îl părăsi cu sentimentul că bătrînul învățător o iubea tot așa de mult ca mai înainte.

Ajunsă acasă, Aneta se opri pe balcon. Dani veni la ea cu pisicuțele în brațe. În bucătărie bunica pregătea cina. Cu inima fericită, Aneta privi spre valea însorită din fața ei, apoi la acoperișurile sclipitoare și la pîrîiașul argintiu. Luă mîna caldă a lui Dani în mîna ei și absorbi mirosul puternic al supei aburinde.

„Dimineață valea era plină de umbre“, se gîndi Aneta. „Acum însă, este plină de soare“.

Ea știa acumă că așa arăta și inima ei: Isus intrase acolo și a umplut-o cu curaj și cu lumina dragostei.

Împreună cu Aneta, de data aceasta și Luca urca cu pas ușor alături de ea. De multă vreme ei nu se mai întorseseră împreună de la școală. Acuma însă, era cu totul altfel.

Ce clipe fericite trăi Luca în această zi! Fără vreo explicație mai detaliată, învățătorul spuse că în timpul vacanței a văzut o sculptură așa de reușită, că se hotărî să acorde un premiu în plus. Spre surprinderea tuturor, Luca fu chemat iar învățătorul îi înmînă premiul. Aneta care se aștepta că învățătorul să istorisească cele întîmplate, de emoție era cît pe aici să cadă din bancă. Apoi copiii s-au adunat de jur împrejurul micilor figuri de lemn, admirîndu-le cu glas tare. Cel mai mult însă admiră Petru care constată cu bucurie că spre norocul lui, figurile au fost predate așa de tîrziu; altminteri el niciodată n-ar fi primit premiul. Apoi toți elevii au vrut să vadă cartea, după care fetele strigară: „Ah, aceasta este exact ca și cartea Anetei“. Aneta se simți stîngherită pentru că se aștepta ca Luca să dea explicații. Însă pe cînd nimeni nu observă, el îi făcu semn Anetei.

Cînd amîndoi erau departe de colegii lor, Luca îi întinse Anetei cartea:

– A fost frumos ca la urmă, să mai primesc un premiu! spuse el. Dar eu nu vreau să-l păstrez, cu adevărat nu, Aneta! Este cartea ta și ar fi îngrozitor să ți-o iau.

Aneta dădu din cap:

– Nu, tu trebuie s-o păstrezi, zise ea; așa a spus învățătorul! Acum este cartea ta!

– Ei bine, spuse Luca, în felul acesta ne aparține la amîndoi. S-o împărțim: ce-ar fi dacă eu aș păstra-o luna aceasta, iar tu luna viitoare, și așa mai departe..?

Fața Anetei se luminează. Ea ținea totuși foarte mult la car-

tea ei!

– Frumos! spuse ea. Dacă-ți convine, atunci facem așa. În prima zi a unei luni, noi facem schimb. În felul acesta deveni obișnuință ca la întâia zi a fiecărei luni, la ora cinei după-amiază, posesorul respectiv ducea cartea la căsuța vecină și o pune pe masă. Era un obicei bun. De fiecare dată când cartea își schimba proprietarul, amîndorora le era amintit în tăcere, că adevărata fericire decurge din iertare, părășie și ajutor reciproc./

– Hai să ne așezăm pe gardul acesta și să ne uităm la poze, propuse Luca. Dădură zăpada la o parte, se urcară pe gard și întoarseră foaie după foaie. Pentru Luca cartea era într-adevăr nouă. El era îndrăgostit de munți și adesea studiasse cărți de ghiduri.

– Aceasta de aici, este cea mai bună ascensiune pe Matterhorn, spuse el frenetic, și arată ruta cu degetul. Aici am să mă urc și eu!

Aneta care stătea lîngă el, bălăbănea din picioare, și ar fi dorit să fie și ea băiat ca să poată lua cu asalt piscul.

Ei stătură multă vreme sub soarele strălucitor de amiază. Era așa de plăcut să privești pozele în doi, încît uitară cum trece timpul pînă ce, brusc, răsună o voce plîngăreață în apropierea lor:

– Aneta, bunica a spus că eu pot să-ți ies în cale. Masa de prînz este de mult pregătită; eu am mîncat deja!

Era Dani care se rezema greoi pe cîrjele lui. Arăta obosit și transpirat. Conștientă de vina sa, Aneta sări jos de pe gard.

– Dani, strigă ea îngrijorată, tu n-ai voie să mergi așa de departe! Cum vrei să ajungi iarăși acasă?

Cu toții porniră încet la drum. Dani era foarte obosit. Niciodată încă nu mersese așa de departe cu cîrjele; însă mereu credea că la cotitura următoare o va zări pe sora lui, așa că merse șchiopătînd tot mai departe.

Lui Luca i se făcu milă de el, și-l luă în spate, în timp ce

Aneta îi ducea cîrjele.

Se apropiară tăcuți de căsuța de lemn. O umbră apărură pe fața Anetei și a lui Luca, căci amîndoi își dădeau seama că, chiar împăcarea lor nu putea schimba cu nimic starea lui Dani și nici să-i redea sănătatea.

– Mă doare piciorul așa de tare, se jăluia Dani, în timp ce Aneta urca treptele cu el în spate. Te rog așează-mă pe pat, Aneta.

Ea îl așează pe pat și-i aduse toată familia de pisici ca să se joace. Apoi se așează lîngă el și-și servi supa rece, în tăcere. Tatăl plecase din nou la lucru, iar bunica o certă pe Aneta pentru întîrzierea ei. Cînd Aneta termină de mîncat, o urmă pe bunica în bucătărie. Aceasta era ocupată cu luarea smîntînei de pe oalele cu lapte care erau așezate pe masă.

– Ce s-a întîmplat, Aneta? întrebă bunica. Arăți așa de nefericită!

– Bunico!

– Da copila mea!

– Bunico, tu ai spus doar, că atunci cînd Isus vine în inima mea, El alungă toate gîndurile rele față de Luca, și mă ajută să-l iubesc. Pînă acum, într adevăr a mers totul bine. Dar cînd îl văd pe Dani cum îl doare piciorul și-mi amintesc cît de puternic era el înainte, atunci iarăși îmi vin în minte gînduri rele.

– Aceasta nu mă surprinde de loc, o asigură bunica. În toate zilele vieții tale, gînduri răutăcioase și egoiste vor veni să pătrundă în inima ta. Numai, nu încerca să le alungi prin propria ta putere. Roagă-l pe Domnul Isus să-ți umple inima ta cu dragostea Lui în așa fel, ca să nu mai rămî-nă loc pentru alte gînduri. Uite ce scrie în Biblie despre iubirea Lui!

– Unde scrie?

– În toată Biblia. În ultima vreme noi am citit Evanghelia după Marcu. Acolo era vorba pe fiecare pagină, de dra-

gostea Lui Isus, nu-i așa? Noi am văzut iubirea Lui față de ucenicii Săi, față de vrăjmașii Săi, față de copii și de toți cei săraci și în suferință. El îți va ajuta și ție, dacă vei citi mereu și cu atenție viața lui Isus și vei cugeta mai mult la felul cum El a iubit pe oameni. Aceiași dragoste vrea El să-ți dăruiască astăzi și ție!

– Da, răspunse Aneta imediat, căci ea tocmai cugeta: „De acum înainte vreau ca în fiecare dimineață, când mă trezesc din somn, să citesc o istorioară care vorbește despre iubirea lui Isus.

De asemeni Luca, în drum spre casă, era adâncit în gânduri. Era mîhnit de tot văzîndu-l pe Dani așa de nenorocit. Pentru Aneta a fost mai ușor ca pentru el: ea a putut îndrepta nedreptatea, dar el? Ce s-o fi întîmplat cu ea de s-a schimbat așa de mult, putînd să ierte totul? Luca se întreba poate pentru a suta oară. La început a crezut că la mijloc este faptul că el a găsit-o acolo sus în pădure, însă cu timpul a observat că mai era ceva la mijloc. Nu vorbise ea oare de o ușă pe care a deschis-o? Iar bunica nu vorbise despre dragostea lui Isus care poate alunga egoismul și cruzimea? Bătrînul de la munte, vorbise de asemeni despre îndurare și iertare! Oare dacă deschizi ușa, s-ar înțelege prin aceasta că, împreună cu îndurarea și iertarea poate intra în inimă în același timp și dragostea?

În orice caz, Aneta s-a schimbat uimitor de cînd și-a deschis ușa inimii. Cît de mîndră și neînduplecată era mai înainte! Acuma însă, a devenit foarte prietenoasă și smerită. Să fi fost posibil ca Isus Cristos, despre care se spune în povestirile biblice să fi fost Cineva care a trăit de mult și care și astăzi este prezent, făcînd minuni?

Cu toate că mergea foarte încet, Luca ajunsese la el acasă. Cu o jumătate de oră mai înainte cînd încă stătea pe gard cu Aneta, cerul era albastru și liniștit. Acuma însă, peste vîrfurile munților se vedeau adunați nori negri și începu să bată un vînt rece.

„Arată a ninsoare“ își zise Luca. „Curînd o să vină o furtună de zăpadă“.

Animalele din grajd băteau din picioare. Luca intră în casă unde o găsi pe mamă-sa la masa de prînz.

– Vino repede la masă, îl invită ea. Ești destul de întîrziat. Sînt bucuroasă că azi după-amiază n-ai școală; Cerul se înnorează și nu m-aș mira dacă s-ar porni un viscol puternic. Dar ce fel de carte ai în mînă?

– Este un premiu. Învățătorul mi l-a dat. El a văzut o lucrare sculptată pe care am făcut-o în vară.

– Ah, ce drăguț din partea lui! A știut ceva despre căluțul zdrobit?

– Da, zise Luca, dar se grăbi să schimbe vorba. El se temea de întrebări nepricepute, căci voia să păstreze taina Anetei.

Mai tîrziu Luca stătea aplecat asupra unui ziar desfăcut și cioplea la o bucată de lemn. Era singur, mama lui fiind ocupată cu călcarea rufelor în bucătărie.

Gîndurile lui se întorceau mereu la Aneta. „Eu am rugat pe Domnul Isus să intre în inima mea“, spusese ea, apoi bunica citise cîteva versete din Biblie. Poate că el le-ar putea găsi pe acestea ca să le citească încă odată.

Luca luă din raft Biblia familiei în care găsi însemnate pe primele foi o mulțime de date: de naștere, căsătorii și decesuri. El o șterse de praf, căci mama lui citea foarte rar din ea. Oare unde s-ar putea găsi versetul bunicii, se întrebă el? Mi se pare că trebuie să fie pe undeva pe la sfîrșitul Bibliei!

Nu putu găsi versetul, însă descoperi cu totul altceva: Evangheliile cu povestirile ei, care îi erau cunoscute de la școală; despre Isus care vindeca bolnavii, dădea vedere orbilor, curăța pe leproși și învia pe morți.

Găsi chiar o povestire despre un olog care a putut să umble din nou pe picioare.

„Scoală-te, ia-ți patul și umblă“ îi spusese El. Dacă Isus

trăiește și astăzi și a schimbat inima Anetei, de ce n-ar putea să-l facă și pe Dani sănătos?

Pe cînd era un copilaș mic, Luca se rugase cîteodată pe genunchii mamei lui; de atunci însă, niciodată. Luca se ridică și se strecură pînă la grajd. Se urcă sprinten pe scară pînă la podul cu fin. În acel loc, mai înainte cu cîteva luni el căzuse jos în genunchi și plînsese cu lacrimi amare.

Nici acum nu înțelegea prea bine ce avea să însemne: „a dechide ușa Domnului Isus“. El credea însă că în acest moment Dumnezeu era de față și asculta rugăciunea lui. Atunci se rugă lui Dumnezeu din toată inima, ca, așa cum vindecase pe oamenii din Biblie, să binevoiască a-l vindeca și pe Dani și să-l ajute să meargă iarăși ca mai înainte.

După puțin timp, coborî în grajd și mulse vacile. Cînd deschise ușa grajdului ca să meargă cu gălețile cu lapte în casă fu cît pe ce să fie răsturnat de puterea vîntului, ce gonea fulgii de zăpadă, aproape orizontal.

La fereastra bucătăriei stătea mama lui și privea neliniștită la viscolul pornit dintr-o dată.

– Acesta este un viscol în toată puterea cuvîntului! strigă ea. Ar trebui să-ți iei lanterna și să mergi în calea sorei tale; s-a întunecat deja de-a binelea!

În momentul acesta ușa se deschise, iar Maria apăru în prag, gîfîind, cu părul și paltonul alb de zăpadă.

– Tot drumul din sat pînă aici sus, a fost o adevărată luptă împotriva furtunii, spuse ea răsufîind din greu în timp ce-și dezbrăca hainele ude și ghetele din picioare. Sînt la capătul puterilor! De ce n-ai venit Luca în calea mea cu lanterna? Sper că mîncarea este gata, căci sînt lihnită de foame!

Maria se așeză la masă și începu a povesti mai departe, cu obrajii înroșiți:

– O, ce zi am avut azi! Neconținut veneau și ieșeau oamenii din hotel. Cum pot ei practica sport de iarnă pe o așa vreme, nu pot pricepe! Aproape că mi-am tocit tălpile

de-atîta alergătură; în schimb, am primit bacșiș frumos. Uite mamă!

Ea scoase o bancnotă și o întinse mamei sale, iar aceasta o luă cu multă plăcere. Ca și toate vecinele ei, doamna Matter răzbea cu greu în viață; însă Maria care era o fată cuminte, aducea acasă în mod regulat tot ce cîștiga.

– Cine ți-a dat așa de mult?

– Ah, un domn foarte cumsecade! Eu cred că el este chiar foarte renumit. Soția directorului mi-a povestit despre el, la masa de prînz. Zicea că ar fi un chirurg formidabil, care poate pune la loc toate oasele rupte și se vindecă. El are o clinică jos la lac, iar oamenii vin de departe ca să fie tratați de el.

De emoție, lui Luca aproape i se opri inima. Se aplecă peste masă:

– Maria, crezi tu că acest doctor ar putea să-l facă sănătos și pe Dani Brunner? Maria se uită mirată la fratele ei. Habar n-avea că el își mai făcea griji din pricina lui Dani.

– Nu știu, răspunse ea amabil. Ar trebui dus odată la clinică, pentru ca doctorul Sutter să-l poată examina. Pentru aceasta însă, familia Brunner nu va avea niciodată atîția bani. Astfel de oameni renumiți, pretind foarte mulți bani; cu siguranță că așa de mulți cît ar prețui toate vacile familiei Brunner!

„O clinică jos la lac!“

Luca care încă nu ieșise din valea lui, aceasta i se părea că ar fi la capătul pămîntului!

– Dar Marie! n-ar putea ei să-l ducă pe Dani într-o dimineață la hotel?

– Doctorul pleacă mâine dimineață cu primul tren; bagajul lui a fost dus chiar de astăzi la gară.

– Marie! n-am putea noi oare ca, chiar în seara aceasta să-l ducem la hotel?

Insistența fratelui, atinse inima Mariei.

– De la sine înțeles că nu! spuse ea liniștită. Ar fi o nebu-

nie curată, ca pe o așa vreme să pornești la drum cu un copil. În afară de aceasta, ultimul tren a plecat, iar trecătoarea este înzăpezită. Deci totul este imposibil. Pe lângă toate acestea, domnul Brunner n-are destui bani. Nu te mai necăji, Luca, din pricina lui Dani! Doar tu nu i-ai făcut un rău intenționat, iar el este pe deplin fericit să țină cu cârjele lui și să se lase alintat de bunică-sa.

Luca amuți, iar sora lui începu să-i descrie pe ceilalți oaspeți și să povestească ce a zis camerista către servitor și directorul către bucătar. Luca nu mai ascultă mai departe. El luase o hotărâre importantă. Trei piedici mari de fapt îi stăteau în cale.

Prima: doctorul pretinde un onorariu mare, iar el n-avea bani. Gîndurile îi zburară la bătrînul de pe munte. Acesta poseda o sumă însemnată. Oare nu l-ar putea convinge să i-o încredințeze lui?

A doua: Trecătoare era înzăpezită; el voia să încerce să treacă dincolo; dacă nu reușea, cel puțin a încercat tot ce i-a stat în putință.

A treia: Va veni doctorul pînă aici sus? Va lăsa el trenul accelerat care avea să-l ducă înapoi la importanta sa lucrare, ca să urce muntele cu trenulețul de munte împreună cu un băiat necunoscut, pe un așa viscol și drum anevoios ca să viziteze un copil de țăran?

Nu era ușor, însă poate exista vreo posibilitate ca el s-o facă! Doar Maria a spus că a fost așa de amabil...!

– Mamă, sînt gata! spuse Luca. Mă duc sus la culcare.

Îndată ce ajunse sus, Luca se mișcă cu mare repeziciune. Își luă pelerina din dulap, își încălță bocancii cei mai solizi pe care-i avea și-și îndesă căciula peste urechi. Scrise apoi în grabă câteva rînduri către mama sa, în care-i făcea cunoscut că se va întoarce abia a doua zi. Coborî cu atenție treptele și merse la cămară unde-și umplu buzunarele cu pîine și brînză. Mai luă o cutie cu chibrituri. Trase apoi ușor zăvorul de la ușa din spate și se furișă afară îndreptîndu-se spre grajd. Acolo pe perete atîrna felinarul de vînt. Îl aprinse. La licărirea acestei luminițe se simți curios de îmbărbătat. Se întreba dacă trebuia să-și ia și schiurile, însă găsi că era prea întuneric ca să se deplaseze cu schiurile. Ieși apoi pe ușa din spate a grajdului, care dădea spre pajiștea înzăpezită unde viscolul bătea așa de tare, încît era să-l răstoarne. Acum porni la drum; marea lui aventură a început.

Dacă aici sufla vîntul așa de tare, atunci cum avea să fie sus la trecătoare? Cu siguranță că-l va trînti la pămînt și-l

va îngropa în zăpadă! Aceasta însă o va vedea când va fi acolo. Între timp, trebuia să ia seama cum să ajungă la bătrîn.

Scăparea de greu va fi atunci când va ajunge în pădure! Cu toate că copacii se clătinau, legănîndu-și ramurile încolo și înapoi trosnind înspăimîntător, totuși aici se simțea mai în siguranță. Afară de aceasta, pe drumul din pădure zăpada era mult mai mică decît la cîmp deschis. Așa că, putea să înainteze mai repede fără să se afunde. La ieșirea din pădure, se îmbărbătă ca să dea din nou piept cu furtuna de zăpadă, luptînd pînă la ușa colibeii și bătu.

– Cine este? Se auzi un glas plin de mirare.

– Eu, Luca!

Într-o clipă ușa fu deschisă, iar bătrînul îl trase în casă.

– Luca, copilul meu! strigă el privindu-l cu surprindere. Pentru Dumnezeu, spune-mi ce te aduce la mine pe o așa vreme, și la această oră? Ce s-a întîmplat?

Luca se lăsă pe bancă trăgîndu-și cu greu răsufierea. Îi venea foarte greu să-l roage pe bătrîn pentru bani, însă nimic nu trebuia să-l rețină de a-și duce planul la bun sfîrșit!

– Dumneavoastră mi-ați spus odată, începu el să vorbească în timp ce se uita la prietenul său, că ați avea o mare sumă de bani pe care vreți s-o dăruiați odată cuiva, care are cu adevărat nevoie! Eu am găsit pe cineva! Dacă mi-ați da mie banii dumneavoastră, eu cred că micul Dani Brunner ar putea fi ajutat.

– În ce fel crezi tu acest lucru?

– La hotelul unde lucrează sora mea, este un doctor care-i poate face sănătoși pe oamenii șchiopi. Eu mă duc acum la el ca să-l rog să vină ca să-l examineze pe Dani. Însă sora mea spune că el pretinde mulți bani.

– Tu vrei să mergi acum pe vremea asta? Unde ți-e gîndul băiete? Pe o așa vreme nu reușești nicicum să treci defileul.

– Eu cred că da! Viscolul a început abia de cîteva ore și

dacă mă grăbesc, zăpada proaspăt căzută nu poate fi prea adîncă. Nu are nici un rost însă, să mă duc, dacă nu am bani.

Bătrînul nu răspunse imediat. Părea a duce o luptă grea cu el însuși.

– Ți i-aș da dacă aș ști în mod sigur că omul acela poate să reușească ceva. N-aș vrea doar să arunc banii pe fereastră. De unde pot eu ști dacă acest doctor este un om cîns-tit? Cum se numește el?

– Îl cheamă doctor Sutter. Sora mea spune că este un specialist renumit.

„Doctor Sutter?”

Bătrînul repetă încet numele, apoi repetă cu voce tare ciudat de schimbată, de parcă credea că se înșeală. Lui Luca, i se păru că el se făcu palid la față. Totuși fără să mai scoată un cuvînt, bătrînul se întoarse, luă o cheie dintr-una din cutiile sculptate și deschise un dulăpior din peretele de la patul lui. De acolo scoase un ciorap care era umplut pînă la refuz cu bancnote.

– Ia-i pe toți! spuse el, și dă-i doctorului Sutter. Spune-i că toți îi aparțin lui, dacă vrea să facă pe copil sănătos. Spune-i... spune-i..., Luca, că aceasta este plata unei vino-vății!

Vocea îi tremura, iar Luca îl privi mirat. Totuși era prea ușurat pentru ca să se mai minuneze multă vreme. Nicioda-tă în viața lui n-a văzut atîția bani laolaltă. Își vîrî toată le-gătura în sîn, își încheie haina și perelina și se îndreptă spre ușă.

– Mulțumesc foarte, foarte mult, spuse Luca grăbit. Am să vin să vă povestesc cum s-a întîmplat mai departe.

Bătrînul veni pînă la ușă și ținu felinarul sus ca să lumi-neze drumul. Luca abia se depărtase cîțiva pași, cînd bă-trînul îl chemă din nou.

– Luca!

Băiatul se întoarse în fugă înapoi.

- Da!

- Tu n-ai să uiți mesajul, nu-i așa?

- Nu, hotărât că nu! Eu trebuie să spun „că este plata unei vinovății.“ La revedere!

Abia că pornise din nou la drum, că bătrînul îl strigă încă odată.

- Luca!

Nerăbdător din pricina întîrzierii, băiatul se întoarce.

- Da!

- Dar, nu-i spui nimic despre mine, nu-i așa? Să nu-i spui nici numele meu, auzi Luca?!

- Eu nici nu cunosc numele dumneavoastră.

- Nu, nu. Îi spui doar că este plata unei vinovății. La revedere!

Mult prea grăbit ca să-și mai pună cine știe ce întrebări, Luca se îndepărtă prin zăpada adîncă și moale temîndu-se doar că bătrînul îl va chema pentru a treia oară. Ajuns la marginea pădurii, se uită înapoi și făcu semn cu felinarul. Prin viscolul de zăpadă nu putea distinge clar siluieta bătrînului din pragul ușii.

Trebuia să se grăbească; ninsoarea se întetea și în scurt timp va fi imposibil să traverseze defileul. Trecînd din nou prin sat, voia să-și ia totuși schiurile.

Din fericire grajdul nu era închis. Luca intră înăuntru cu foarte mare grijă. Tocmai își luase schiurile de pe perete, cînd cealaltă ușă se deschise, iar mama sa și Maria intrară cu un felinar în mînă. Într-o clipă Luca rezemă tălpile schiurilor de perete, stinse felinarul și se întinse pe podeaua murdară ascuns după o vacă.

- Nu-i aici, o auzi pe mama spunînd, cu voce plină de îngrijorare, în timp ce balansa felinarul în toate părțile. Mă tem că ai dreptate Maria, și-a băgat în cap cine știe ce idee nebunească din cauza acelui doctor, iar acum se căznește să treacă trecătoarea. Prostul de el, nu și-a luat măcar schiurile! Oare îl vom putea convinge pe domnul Brunner

să meargă pe urma lui? Doar mergînd pe jos nu poate fi prea departe!

– Cred că acesta este cel mai bun lucru, consimți Maria, în timp ce vocea ei suna agitată. Domnul Brunner cu schiurile lui, va reuși în mod sigur să-l ajungă în preajma trecătorii. Hai să mergem imediat să-l întrebăm.

Cînd ele părăsiră grăbite grajdul, Luca sări în sus. N-avea nici o secundă de pierdut. Lor le va trebui două sau trei minute ca să se îmbrace și să se încălțe, apoi pe vremea aceasta vor face un sfert de oră pînă la domnul Brunner; vor mai trece alte lo minute ca să-i povestească împlinirea și ca domnul Brunner să-și adune felinarul, bocancii și schiurile. Lui, îi rămîne aproximativ o jumătate de oră avans și aceasta ar putea fi suficient. Oricum însă, nu era decît un copil iar domnul Brunner este un bărbat puternic, care are practică la schiat. Deci, putea înainta mult mai repede ca el!

Încet, încet, Luca se furișă din grajd și-și aprinse iarăși felinarul. Își montă schiurile pe bocanci sprijinindu-se cu grijă; în fața lui ținînd felinarul. Plecă adînc capul înainte, pentru ca fulgii de zăpadă care erau purtați de acel vînt violent să nu-l lovească drept în obraji și o croi la drum peste cîmpii. Era bucuros să ajungă cît mai curînd la drumul ce trecea prin pădure, căci acesta era mai protejat și putea privi drept înainte. Apoi calea ieșea iarăși afară din pădure, însă de data aceasta trecea printre pajiști mai joase care înconjurau satul. Aici viscolul era mai puțin furios, iar Luca putea schia mai repede.

Satul părea pustiu. Ce-i drept, Luca privea îngrijorat la dreapta și la stînga, temîndu-se să nu fie văzut de cineva, și să fie reținut. Însă pe o astfel de vreme, nu toți oamenii stau acasă lîngă soba caldă! Un vînt domol sufla peste depresiunea în care era așezat satul, iar bietul băiat, ciufulit, se bucura de această pauză, și se simți încurajat de către luminile din ferestre.

Traversă piața învăluită în tăcere cu fîntînile ei înghețate, și alunecă la vale, pe lîngă lăptărie, pe lîngă gară, apoi peste podul care traversa rîul. De partea cealaltă se opri pentru o clipă ca să mai răsufle puțin, căci de aici încolo trebuia să urce greu pînă la trecătoarea care se afla între munți.

Privi înapoi îngrijorat, să vadă dacă domnul Brunner nu era pe urmele lui. Însă nu se vedea nici țipenie de om. Dintr-o dată se simți îngrozitor de singur. Dorea din nou să simtă satul cu căsuțele lui albite de zăpadă și ferestre luminate!

Pentru o clipă, aproape că și-ar fi dorit ca domnul Brunner să-l ajungă din urmă. Însă acest gînd îl dădu la o parte și începu să urce.

Pe această poțiune drumul nu era așa de periculos. Luca luă schiurile în spinare, așa că putea merge fără greutate. Sus în pădure vîntul încă mai șuiera, însă ninsoarea se mai rărise.

Ajunse iarăși la pădure. Urcă tot mai sus, însă se simțea obosit și chinuit de frică. El nu era doar în pădurile binecunoscute de prin văile lui, ci într-o pădure necunoscută, întunecoasă, amenințătoare. Pe lîngă aceasta, nici nu era convins că era pe drumul cel bun. Dacă nu, din nebagare de seamă putea să dea într-o prăpastie. Pe undeva se auzea vuietul furios al unui torent de munte. Luca își simțea schiurile tot mai grele.

Trei ore în șir urcă în sus prin pădure, plin de frică și groază. Toate poveștile despre pericole în munți, pe care le auzise, precum avalanșele, viscole perfide, crengi căzute, toate se îngrămădeau în amintirea lui. Se mai gîndea și la cîinii bernardini care găseau adesea pe alpiniștii înzăpeziți. În regiunea aceasta nu erau cîinii bernardini. Dacă se afunda era pierdut.

Însă, se mai putea încă întoarce?!

O clipă stătu pe loc, și se miră de ce gîndul acesta nu-i

veni mai înainte! Ce simplu să-ți pui schiurile și cu atenție să cobori drumul la vale, în zig-zag, pînă ajungi acasă!

„Am făcut ce-am putut“ ar fi spus acasă, „însă n-am putut răzbate“. Familia Brunner hotărît că se va mira, numai de faptul că a încercat!

Aproape că ajunsese la marginea de sus a pădurii. Vîntul și brazii cu crengile lor care vuiau îngrozitor, făceau un zgomot sinistru.

Peste puțin, urma să iasă afară din pădure, pe panta abruptă în partea de jos a trecătorii. Acolo vîntul l-ar putea cuprinde aruncîndu-l peste stînci ca pe un fulg de zăpadă. Dintr-o dată se trezi că dinții îi clănțăneau în gură, iar ochii i se umplură de lacrimi.

„Îmi este așa de frică!“ suspină în sinea lui. „Nu pot merge mai departe! Dacă urc pînă acolo, trebuie să mor. De-ar veni numai domnul Brunner!“

În momentul cînd voia să-și fixeze schiurile ca să facă calea întoarsă, își reaminti de acea oră fericită în care el și Aneta stătura lîngă sobă iar bunica le vorbea despre: „a avea frică“.

„Dragostea desăvîrșită alungă frica...“. Dacă credem cu adevărat că Isus ne iubește, nu ne mai rămîne nimic de care să ne mai fie frică... Dacă El ne iubește, niciodată nu va îngădui să ni se întîmple ceva rău!“

Cu degetele pe legăturile schiurilor, Luca făcu o pauză cuprins de gînduri. Deci el nu se afla singur! Bunica spusese că Isus îl iubește; și dacă aceasta era adevărat, atunci El nu-l putea lăsa singur în întuneric și pericol. I se păru că cineva mai puternic decît noaptea, viscolul și groaza, se apropie de el, îl apucă de mînă și-i arată drumul în sus.

Luca își luă schiurile în spinare și o porni la deal.

„Dragostea desăvîrșită, alungă frica“ repetă el de mai multe ori. Și într-adevăr așa era! Din moment ce încetase de a se mai simți singur, încetă și frica care-l chinui.

Cînd ieși din nou la cîmp deschis nu se mai putea gîndi

la nimic altceva, decît: „cum pot înainta“.

Vîntul rece îi sufla în față și se afundă în zăpadă pînă la genunchi. Reuși cu greu să iasă de acolo și se dădu la adăpostul pomilor unde își legă schiurile. Apoi se aplecă cu fața înainte ca să se apere de vîntul grozav de tăios, și înaintă pe cale.

Slavă Domnului că a mai încetat ninsoarea iar cerul părea mai puțin amenințător. Din cînd în cînd, lumina lunii străpungea păturile sfîșiate ale norilor ce treceau în goană nebună. Cînd Luca ridică capul în asemenea momente, putu zări stînci înalte ce se profilau în zare, astfel știa că mergînd înainte, trebuia să ajungă în vîrf.

Apoi, se întîmplă exact lucrul de care se temea: O rafală de vînt de o forță neobișnuită îl aruncă în zăpadă cu fața în sus, unde rămase întins trăgîndu-și cu greu răsufierea.

„De aici, eu nu mai ies afară“ își zise Luca. Era așa de sleit de puteri, încît îi era aproape tot una dacă ieșea sau nu de acolo. Atunci, îi veni iarăși în minte cuvintele despre dragostea desăvîrșită. Și pentru că era un copil și-l simțea pe Mîntuitorul foarte aproape de el, î-l întinse brațele pur și simplu, ca să-l scoată afară de acolo. După cîteva minute prinse din nou putere în mădularele lui epuizate, și reuși să se ridice de acolo. Atunci descoperi că terenul din fața lui se înclină puțin. Aceasta însemna că ajunsese în vîrfurile trecătorii.

Acum era recunoscător pentru furtună, căci picioarele lui, abia că mai aveau putere să conducă schiurile, din cauza frigului și a oboselii. Deci acum cînd trebuia să coboare, ar fi fost foarte periculos dacă vîntul nu i-ar fi suflat din față; ar aluneca prea repede și astfel, iar pune viața în pericol. Așa însă, alunecă ușor cîtva timp, ghemuit pe schiuri care-l duceau la vale ca și o sanie.

În același timp, atît de mult îi pătrunsese frigul în oase, încît nu-și mai simțea picioarele. Acum el aluneca ușor, fără nici un efort însă deveni atît de indiferent că nu-și mai dă-

dea seama ce se petrece cu el.

Dintr-o dată simți o izbitură, și-și veni în fire. Observă că vîntul nu-l mai frîna și că schiurile se împotmoliseră într-un troian de zăpadă.

Își scutură zăpada de pe el și privi în juru-i. Ajunsese iarăși la o pădure, unde vîntul nu bătea așa de tare. Nu mai știa dacă au trecut minute sau ore, însă după cum se pare, Domnul în dragostea Lui desăvîrșită, îl conduse; căci la picioarele lui se deschidea o potecă îngustă printre trunchiurile de copaci. El era pe drumul cel bun.

Luca se urni din loc. Era întuneric de-a binelea, iar cerul de lumină al felinarului său n-ajungea departe. Trebuia să meargă cu atenție, ca să nu greșească la cotituri, lovindu-se de ceva. Cel puțin aici era apărat de vînt. Deocamdată n-avea nevoie de mai mult. Din nou începu să-și simtă măduarele ca fiind ale lui. Tot corpul îl durea.

La vale, tot la vale! În pădure, acum domnea o liniște deplină. Aluneca mereu printr-o vale lungă, uneori pe schiuri, alteori tîrîș pe zăpadă.

Începu să se lumineze de ziuă, iar norii se împrăștiaseră definitiv, în timp ce luna strălucea printre copaci.

În sfîrșit, ieși la cîmp deschis, iar în zare se profila orașul cufundat în întuneric. Într-o jumătate de oră va fi și el acolo, și va bate la ușa hotelului, și apoi...!

„Dacă Isus mă iubește“, cugetă Luca, „nu se poate ca să mă fi adus în zadar pînă aici!“ Totuși era prea obosit ca să poată cugeta în continuare la acest gînd mîngîietor și se mulțumi ca restul puterilor să le întrebuițeze pentru ultima bucată de drum.

Doctorul Sutter se trezi devreme. În primul rînd se gîndi la viscol dacă s-a mai potolit, și dacă s-a liniștit valea. Al doilea gînd era că astăzi va pleca spre casă.

Acest lucru îi producea bucurie. Fusesse bolnav și venise la munte pentru o săptămînă ca să se recreeze. Acum se simțea refăcut și bine dispus. Înainte de prînz, el trebuia să fie acasă, unde se aștepta la o primire călduroasă.

Da, copiii erau pentru el cel mai frumos spectacol! Zîmbi cu gîndul la voinicul de Beat; la sprintena Ursula cu părul ei creț și scrisul dezordonat, și la plinuțul Hans-Peter; nu mai vorbim de scumpa lui mezină Brigitte! Apoi gîndurile lui zburară la mama copiilor. Ea era așa de plină de viață! cu părul creț ca și Ursula, însă așa de epuizată de munca zilnică! Dacă ar putea găsi pe cineva s-o ajute! Îndată ce va ajunge acasă se va îngriji să aranjeze și acest lucru.

Se sculă și se îmbracă. Era în bună dispoziție, așa că în timp ce se bărbiera începu să fluiere. Abia își terminase toaleta de dimineață, cînd cineva bătuse la ușă.

– Intră! strigă el surprins căci era ora doar 5,30 și deci nu era încă timpul micului dejun pe care-l comandase. Ușa se deschise și paznicul de noapte apărură în prag. Arăta de parcă ar fi avut de mijlocit în ceva foarte misterios.

– Iertați-mă, domnule doctor, poate așteptați pe cineva în vizită?

– O vizită? Ce-ți trece prin minte? La această oră și pe o

așa vreme rea?

– Da! vedeți dumneavoastră, uitați-vă cum stau lucrurile: Cu un sfert de oră mai înainte aud pe cineva bătînd la ușă; Cînd am deschis, stătea în fața mea pe schiuri, un băiat de circa 12 ani. Era alb ca varul. Ce să vă spun! Fără măcar să salute, el spuse: „Trebuie să vorbesc cu doctor Sutter“. Se așează pe prag, și-și rezemă capul de blana ușii. „Hm“ făcui eu. „La ora aceasta tu nu poți să mergi la domnul doctor. El este încă în pat“.

„Atunci mai aștept“ zise el și spunînd acestea, capul îi căzu în față pe genunchi.

Acuma ce să fac? N-am putut să mai văd un copil în starea aceasta! I-am desfăcut schiurile, și l-am tras înăuntru în sală, zicîndu-i să se așeze.

„De unde vii?“ L-am întrebat eu.

„Din Bergmatten“

„Ei bine, dar cu ce? Trenul de dimineață n-a plecat încă!“

„Eu am venit peste trecătoare!“ spuse el. Vedeți dumneavoastră domnule doctor, cu cît mai mult l-am privit pe copilul acesta, cu atît mai mult am putut să-l cred. Cum eu am trecut mai înainte pe la ușa dumneavoastră, am observat că aveți lumină; atunci mi-am zis: „Mergi tu înăuntru și-l întrebă pe domnul doctor, dacă nu cumva vrea să-l vadă pe băiat?“

– Desigur, eu vin îndată, răspunse doctorul. Însă povestea cu trecătoarea, nu mă lasă păcălit. Eu cred că nici un ghid de munte n-ar fi reușit să treacă în noaptea aceasta! La înălțimea aceea trebuie să fi fost ceva îngrozitor!

Paznicul dădu din umeri și coborî treptele în fața doctorului. Cînd ajunseră în sală, fugiră amîndoi spre băiat cu un strigăt de groază.

El căzuse de pe scaun și zăcea pe dușumea într-un leșin adînc. Fața lui era ciudat de albă.

Doctorul Sutter luă în brațe copilul leșinat.

– Pe băiat îl duc în camera mea, zise el către paznicul înspăimîntat. Adu-mi cîteva sticle cu apă caldă și cafea fierbinte, dar repede!

Îl așează în patul lui, îl descălță de bocanci și ciorapii uzi learcă, și-i frecionează picioarele înghețate. Apoi îl dezbracă de hainele ude și reci, și-l înfășură în păături de lînă. Între timp veni și portarul cu lucrurile cerute. Pur și simplu gîfția de graba cu care lucra!

Doctorul așează sticlele cum trebuie și duse o linguriță de cafea fierbinte la buzele vinete ale copilului. Luca care ținea ochii închiși, scoase un oftat adînc și înghiți băutura înviorătoare.

– Așa-i bine, băiatul meu! îl încurajă doctorul. Îndată ai să te simți mai bine.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Luca deschise ochii și privi, văzu în fața lui un bărbat cu figura prietenoasă. Nu putea să-și de-a seama unde era. Se simțea doar minunat, bine încălzit și somnoros. Își dorea să rămînă mereu așa. El mai dorea încă un lucru: să afle a cui era fața aceea așa de binevoitoare!

– Cine sînteți dumneavoastră? murmură el.

Doctorul nu răspunse imediat. El sprijini capul lui Luca dîndu-i cafeaua fierbinte pe care băiatul o sorbea încet, pentru că chiar și înghițitul părea să fie un mare efort pe care-l făcea. Luca repetă întrebarea:

– Cine sînteți dumneavoastră, și unde mă aflu?

– Eu sînt doctorul Sutter, eu nu te cunosc, însă pe cît mi se pare, ai dorit să vii la mine!

Luca făcu o grimasă. fusese așa de istovit, că aproape uitase pentru ce venise pînă aici. Sub influența căldurii însă, și a cafelei, începu iarăși să vadă clar lucrurile și în cele din urmă zise:

– Dumneavoastră sînteți un doctor mare și inteligent!

– Nu, eu sînt un simplu doctor.

– Dar, puteți dumneavoastră să faceți sănătoși pe copiii

șchiopi?

– Depinde din ce cauză sînt ei șchiopi.

– El este șchiop pentru că s-a prăbușit într-o prăpastie. El merge în cîrje și are un pantof cu talpa mult mai groasă decît celălalt.

– Cine? Întrebă doctorul mirat.

– Micuțul Dani Brunner. El are șase ani. Locuiește într-o casă vecină cu a noastră. De aceea am venit ca să vă întreb dacă puteți să-l faceți sănătos. Eu am destui bani ca să plătesc pentru aceasta!

– Dar de unde mă cunoști tu?

– Sora mea mi-a povestit aseară de dumneavoastră. Ea este cameristă aici la hotel.

– Și cum ai ajuns tu aici pe așa vreme?

– Cu schiurile peste trecătoare.

– Imposibil, băiatule, pe o așa vreme!

– Dar, este adevărat ce vă spun. Nu există un alt drum!

Aceasta era adevărat. Doctorul Sutter privi fix spre băiat, de parcă ar fi fost o curiozitate de o specie rară. În timpul acesta, Luca pipăi cu mîna sub cămașă și scoase cio-rapul afară.

– Aici, domnule doctor. Aceasta este o sumă suficientă pentru a-l face sănătos?

Cu un strigăt de uimire doctorul scutură conținutul ciora-pului pe masă.

– Băiatule, spuse el blînd, dar hotărît, înainte de toate vreau să știu de unde ai tu atîția bani! Știi tu cîți sînt?

– Nu, răspunse Luca somnoros. Dar sora mea susține că ar costa mulți bani. Este suficient?

– Sînt mult prea mulți! replică doctorul. Dar de unde îi ai?

– Un bătrîn cu care eu sînt prieten mi i-a dat! murmură Luca, care avea sentimentul că nu mai putea ține ochii de-schiși nici o secundă mai mult. Și mai am o solie pe lîngă ei. El a zis că este plata pentru o vinovăție, iar

dumneavoastră trebuie să primiți totul.

– Cine este bătrînul acesta? Spune-mi numai lucrul acesta, apoi poți să dormi. Cum se numește?

– Nu știu!

– Unde locuiește?

– Iertați-mă, însă eu am promis că nu voi spune...! Și cu aceasta pleoapele i se închiseră și capul îi căzu pe pernă. Luca adormi adînc.

Doctorul Sutter se găsea într-o situație de-a dreptul penibilă. Mai avea fix o oră pînă la plecarea trenului. Însă băiatul care se găsea în patul lui își pusese viața în joc ca să ajungă la timp să-l întîlnească. Putea oare să fie inutil acest drum? În nici un caz nu putea să dezamăgească un așa curaj, ca să refuze de a-l vedea pe micuțul șchiop. Pe cît se pare însă, vor trece mai multe ore pînă ce Luca se va trezi.

Încet, doctorul părăsi camera ca să telefoneze soției.

„Îmi pare rău, începu el, dar numai diseară tîrziu voi putea veni acasă. S-a întîmplat ceva foarte ciudat...” Și el îi destăinuî povestea misterioasă.

Cînd doctorul se întorcea de la telefon l-a întîmpinat o fată cu fața palidă și ochii înroșiți care se repezi către el, încît era să-l doboare. Ea îi întinse mîna.

– O, domnule doctor, portarul mi-a spus că fratele meu mai mic, se află sus la dumneavoastră. O, domnule doctor, eu și mama împreună cu mine credeam că este mort undeva în zăpadă. Acum v-a trebui să mă duc imediat acasă, ca s-o anunț pe mama că el este la dumneavoastră.

Doctorul se așeză față în față cu fata în holul hotelului, și-i ceru cîteva explicații. Ea însă nu știa aproape nimic, decît despre ceasurile de groază pe care le petrecuseră ea și mama ei noaptea trecută, veghind. Toată noaptea domnul Brunner a fost în căutarea lui. Însă pentru că ele i-au spus că el plecase pe jos, iar urme de pași se puteau vedea numai pînă la marginea pădurii de sus, el cercetă totul numai pe la poalele pădurii și prin nămeții de zăpadă de acolo.

Era cu totul imposibil ca un copil mergînd pe jos peste cîmpiile acoperite de ninsoare adîncă, să ajungă pînă la trecătoare. Afară de aceasta, viscolul a făcut ca urmele izolate să fie șterse. În zorii zilei se întoarse acasă foarte trist, fără să fi putut rezolva problema.

Despre Dani, Maria nu fu în stare să spună prea multe.

De fapt era așa de emoționată că nici nu mai putea să lucreze, iar de cînd a aflat că Luca este în siguranță, o stăpînea un singur gînd: acela de a-l aduce cît mai repede acasă. Ea voia să telefoneze imediat la poșta din satul ei, pentru ca cei de la oficiu să trimită un copil care să urce dealul neîntîrziat, și să-i spună doamnei Matter vestea cea bună.

Doctorul Sutter, nici nu voia să audă de trimiterea lui acasă. Maria putea să meargă singură. Cînd se va trezi băiatul din somn, el voia să-l însoțească. Între timp, Maria fiind acasă, putea pregăti o sanie și un catîr pentru ca Luca care era epuizat să nu meargă de la gară pe jos acasă.

Maria fu de acord cu toate aceste lucruri și o porni la drum, iar doctorul se duse din nou în camera lui. Luca se afla în aceeași poziție în care îl lăsase cu o jumătate de oră în urmă. O culoare sănătoasă se putea observa pe obrajii lui fierbinți; arăta destul de bine. Doctorul se așează pe scaun și-l examinează pe băiat, mirîndu-se din nou, pe ce cale oare să fi ajuns el în posesia acelei sume de bani! Cine era oare bătrînul care i-a încredințat ciudata solie? „Plata unei vinovății“. Doctorul Sutter se hotărî să cerceteze chestiunea mai îndeaproape.

Pe la timpul prînzului Luca se trezi. Nu-și putea da seama unde era. Toate mădularele îl dureau.

– Ei cum îți merge? se informă doctorul binevoitor.

– Foarte bine, mulțumesc! Și continuă să vorbească sfios: O să aveți timp să-l vedeți pe băiețașul despre care v-am povestit?

– Azi după masă, plecăm la el. Eu comand îndată două porții de mîncare pentru prînz și, în timp ce servim masa,

tu poți să-mi povestești tot ce știi despre băiat și despre bătrîn.

– Despre bătrîn, nu pot să vă povestesc nimic, domnule doctor. Este un fel de taină, și în afară de mine, nimeni nu poate ajunge la el niciodată ca să-l poată vizita. El mi-a spus ca să nu vă spun nimic altceva, decît că, „banii sînt plata pentru o vinovăție“. Iar el a fost așa de binevoitor cu mine, încît eu nu-mi pot călca cuvîntul dat.

– Ei bine, atunci nici nu trebuie să ți-l calci. Nu-ți voi mai pune alte întrebări asupra lui. Povestește-mi despre acest micuț șchiop. Cînd a căzut și cum s-a întîmplat?

Doctorul observă că Luca se făcu roșu ca focul. Nu răspunse imediat. Îi era penibil să povestească unui om necunoscut, toată situația; unui om așa de renumit! Însă, gîndindu-se că tot va afla de la domnul Brunner, era mai bine să afle toată povestea chiar din gura lui. De aceea zise în cele din urmă:

– De fapt, este vina mea. S-a întîmplat în primăvara trecută. Eu l-am tachinat. M-am făcut că vreau să-i arunc pisiuca în torentul de apă și din greșeală am scăpat-o. Atunci Dani a încercat s-o salveze. În felul acesta s-a prăbușit peste stîncă și și-a rupt piciorul. De atunci n-a mai putu merge bine, decît numai în cîrje. Eu m-am gîndit, poate...

Buzele îi tremurau iar vocea șușotea ceva neînțeles... Spusese însă destul, căci doctorul Sutter care iubea și înțelegea copiii, înțelese întreaga poveste din puținele fraze stîlcite. El știa acum că acest băiat obosit din fața lui, a regretat fapta lui necugetată.

– Dar să mergem împreună la Dani. Poate că Dumnezeu vrea să mă folosească ca să-l fac sănătos pe băiat. Luca, tu știi cît de mult îi datorezi lui Dumnezeu? Eu cred că noaptea trecută, El a vegheat asupra ta în mod deosebit, căci altfel niciodată n-ai fi reușit să treci peste defileu și să rămîi în viață!

– Da, știu, răspunse timid Luca, căci ieri m-am rugat ca

Dumnezeu să-l ajute pe Dani; iar cînd am auzit despre dumneavoastră, atunci m-am gîndit că, poate acesta este răspunsul. Însă cînd am ajuns în pădure, am avut o mare frică, și aproape că m-aș fi întors. Apoi mi-am amintit de ceva ce am auzit eu la Crăciun, și m-am hotărît să merg mai departe.

– Ce ți-ai amintit?

– Un verset din Biblie pe care bunica lui Dani l-a citit într-o zi. Nu-l mai știu exact însă acolo se spunea că „dragostea desăvîrșită izgonește frica“. Bunica a spus că dragostea Domnului Isus este desăvîrșită. Atunci nu mi-a mai fost frică și am putut pleca mai departe. Acum, aproape că nu-mi mai amintesc cum a fost acolo sus, însă dintr-o dată am ajuns cu bine pînă jos.

– Da, în mod sigur aceasta a fost dragostea lui Dumnezeu, El a vegheat asupra ta pe viscolul acela îngrozitor. El ți-a alungat frica și te-a condus pe calea dreaptă. Ce zici tu, vrei să-I mulțumim lui Dumnezeu împreună, pînă ne sosește mîncarea?

Renumitul doctor și băiatul de țăran își împreunară mîinile și doctorul Sutter mulțumi lui Dumnezeu pentru dragostea Lui desăvîrșită; ea este mai puternică ca viscolul, frica și moartea. Luca se rugă și el cerînd înțelepciune pentru doctorul Sutter, ca să poată vindeca piciorul lui Dani. Apoi se rugă mai departe, liniștit și zise: „Doamne Isuse, Tu ai fost așa de aproape de mine pe munte, încît eu nu m-am mai temut. Acum Tu nu mai pleci de la mine, nu-i așa? Eu vreau să-Ți deschid ușa inimii mele, ca și Aneta. Te rog intră!“.

Domnul Brunner, cu sania lui proprie așteptă în gară pe domnul doctor Sutter și pe Luca. În timp ce treceau prin sat, locatarii ieșeau pe stradă ca să-l vadă pe doctor, căci auziseră cu toții povestea din noaptea trecută. De fiecare dată când se repeta istorioara, se mărea însemnătatea și reputația doctorului. Copiii aproape credeau că el ținea în mână bagheta magică cu care, într-o clipă avea să-l facă sănătos pe Dani Brunner. Despre Luca se vorbea ca despre o nouă minune a lumii. Păcat că el nu putea auzi toate acestea, deoarece catîrul mergea repede iar clopoștii sunau tare. Era mai bine așa; altfel, fapta lui curajoasă i s-ar fi putut urca la cap.

Luca stătea în față lângă domnul Brunner. Pe picioare nu mai putea merge, chiar dacă s-ar fi forțat. Chiar și din vagonul trenului a trebuit să fie luat pe sus, căci mădularele erau așa de înțepenite, încît nu-și mai făceau datoria. Cu toată oboseala însă, se simțea bine, fericit și plin de speranțe. Inima sa cânta în tact, în sunetul clopoștilor de la gîtul catîrului.

Domnul Brunner stătea tăcut în jilț și nu știa ce să mai creadă. Simțea o mare răspundere cînd se gîndea că duce în sanie un om așa de vestit. Era mereu atent la catîrul lui care arăta așa de vioi, să nu răstoarne sania la vreo cotitură a drumului.

Îl mai preocupa și problema banilor. Bineînțeles că era dispus să dea și ultimul bănuț, dacă Dani putea să fie vindecat. Însă el nu posedea mulți bani, și ce s-ar întîmpla dacă nu i-ar ajunge? Oare vestitul doctor ar fi vrut să ia ca plată un tăuraș?

Din fericire ajunseră acasă fără incidente. Domnul Brun-

ner îl ajută pe doctor să coboare, apoi îl luă în brațe pe sărmanul Luca și-l duse pînă sus în odaie unde îl așeză pe canapea. Și el era ușurat că-l vedea pe Luca, căci doar din cauza lui petrecuse o noapte obositoare și plină de emoții!

În cameră se afla bunica, Dani și Aneta, îmbrăcați în haine de sărbătoare stînd pe cele mai bune scaune. Părea ceva artificial, de parcă în clipa următoare urmau să fie fotografiați. În felul acesta dădeau impresia că așteptau de multă vreme pe distinsul musafir. Cînd acesta intră, Aneta și Dani se uitară la bunica și se sculară în picioare foarte serioși. Bunica, care suferea de reumatism, rămase la locul ei pe scaun, și-l salută înclinînd ușor din cap.

Dani nu era prea încîntat. El se aștepta ca un așa om renumit să apară îmbrăcat într-o mantie roșie, asemănător cu Gessler guvernatorul de provincie din cartea de istorie a Anetei, care l-a constrîns pe Wilhelm Tell să țintească cu săgeata mărul de pe capul fiului său. Se mai aștepta ca el să aibă o barbă blondă în valuri. Acest străin însă, era un om cu totul obișnuit. Dani fu dezamăgit și făcea pe supăratul.

Doctorul luă loc în partea cealaltă a camerei și zîmbi către micul grup stîngaci. El avea un zîmbet cuceritor, așa că, Dani uită îndată dezamăgirea, și-i răspunse tot printr-un zîmbet.

Atunci doctorul Sutter își băgă mîna în buzunar și scoase o bancnotă pe care i-o întinse zicînd:

– Vrei să sugi ceva dulce?

Dani rîse cu toată gura, și dădu din cap în semn de aprobare.

– Atunci vino aici la mine și i-ați banii.

În timp ce copilul țopăia spre doctor, acesta îl privi foarte atent. Apoi îl luă pe genunchi și-i vîrî o bomboană în gură.

Familia Brunner îl fermecă pe doctor. Fiecare avea ceva plăcut. Bunica care stătea aplecată pe scaunul ei, îl privea

pătrunzător pe doctor, parcă ar fi vrut să spună: „Acest copil îmi aparține mie! Aveți grijă ce faceți cu el, căci altfel cu mine aveți de-a face“. Tatăl arăta un om sincer cu fața bronzată de soare; avînd doar umerii încovoiați prea de timpuriu din cauza muncii; Aneta cu codițele ei de culoarea spicului de grîu copt și șorțul vărgat, era captivantă. Cel mai mult îl atrăgea ființa plăpîndă și prietenoasă cu ochii albaștri ce stătea pe genunchii lui și sugea zgomotos bomboana. Un alt lucru care-i bătu la ochi, era lipsa mamei și se mira gîndindu-se, cine păstrează casa într-o așa ordine? Bătrîna femeie sau fetița?

– Te doare piciorul? Întrebă el.

– Nu, răspunse Dani, la care bunica îl corectă:

– Nu, domnule doctor!

– Domnule doctor, completă Dani politicoasă; mă doare numai atunci cînd merg fără cîrje. Doriți să le vedeți?

– Da, cu plăcere, confirmă doctorul. Cînd Dani se îndepărta ținînd ca să aducă cîrjele, doctorul îl mai privi încă odată cu atenție.

– Eu pot face pași uriași cu cîrjile mele! Se lăuda Dani, care nu prea suferea de modestie. Vreți să vedeți ce pas enorm pot face eu?

– Da, cu multă plăcere, răspunse doctorul.

– Fii atent la scaune, zise bunica. Ea îi interzisese să facă pași uriași prin cameră, iar Aneta sări și dădu la o parte două pisicuțe, căci nu se putea ști niciodată unde ar putea ateriza Dani.

Săritura avu un adevărat succes. Doctorul bătu din palme și strigă: bine reușit! Aceasta a fost ca o săritură de cangar pe care l-am văzut în grădina zoologică! Acuma pune-ți la o parte cîrjele și vino la mine, dar fără să ții țopăi!

Dani merse șchiopătînd pînă la el. Ce-i drept zîmbea, însă își țira cu greu piciorul bolnav. Iar doctorul zîmbea ușor privindu-l. Apoi îl luă pe genunchi, oferindu-i a doua bomboană.

Abia acum bunica se întoarse către Aneta și-i spuse:

– Aneta, fă-ne repede un ceai negru și adu cutia cu prăjituri.

Bunica nu era dispusă să trateze cu cinste pe oamenii mari ai lumii înainte de a se convinge că ei merită cu adevărat acest lucru.

În timp ce Aneta pregătea ceaiul, domnul Sutter îl așează pe băiețaș pe pat și-l examinează amănunțit. Când a terminat de făcut acest lucru, bunica îl invită să ia loc la masă împreună cu ei. El se așează, însă căzu pe gânduri. Atunci bunica îl întrebă cu un ton serios:

– Puteți face ceva pentru el?

Toți ochii erau îndreptați spre doctor, într-o așteptare încordată, afară de ochii lui Dani care erau îndreptați spre prăjituri. Ce-i drept, bunica uitase de el, iar el știa că ea s-ar fi supărat dacă s-ar fi servit singur. Prăjiturile bunicii erau deosebit de bune, din cele ce nu se serveau la masă în zilele obișnuite.

În loc de răspuns doctorul Sutter se întoarse spre Dani:

– Dani, ai fi tu bucuros să poți umbla ca toți ceilalți copii?

Dani ezită. Voia el acest lucru, sau nu? Era singurul băiat din sat care poseda cârje cu capete de urs și aceasta îi oferea o poziție specială. Apoi își aminti că se apropie primăvara. Dacă nu putea să meargă bine, atunci nu va putea să se joace nici cu iezi pe pajiște. Aceasta este o distracție teribilă care merită să fii chiar ca și ceilalți copii. De aceea răspunse:

– Da, bucuros! dar, bunico pot să iau o prăjitură?

El însă nu primi nici un răspuns. Toți priveau la buzele doctorului Sutter. Aneta și Luca, uitaseră chiar să-și pună ceștile pe masă; ba arătau chiar palizi de tot la față.

Doctorul întrebă dintr-o dată:

– Dani, unde a dispărut pisica aceea frumoasă care era adinioară aici?

– Probabil că în șopronul cu lemne. Doriți s-o vedeți? Ea are și trei pui!

– Da, am plăcere s-o văd!

Și Dani plecă șchiopătînd s-o caute. În treacăt luă două prăjituri de pe farfurie însă nimeni n-a întors măcar capul după el.

Abia că se închise ușa după Dani și doctorul se întoarse spre tatăl:

– Eu cred că pot să-l ajut, cu toate că nu pot promite nimic pînă nu văd radiografia. Mi se pare că osul n-a fost pus corect și de aceea a crescut greșit. Ar trebui să-l rup din nou, și apoi să-l pun în poziția corectă. Aceasta ar însemna de fapt o operație și o ședere mai lungă în spital. Ați fi de acord să-l lăsați pe micuțul Dani în seama mea?

Tatăl, își frecă mîinile neputincios și privi cînd la bunica, cînd la Aneta. El n-avusese niciodată de-a face cu operații, și cuvîntul acesta îi suna neliniștitor. Afară de aceasta, auzise că operațiile sînt ceva foarte costisitor.

– Cît ar costa așa ceva? Întrebă el în cele din urmă, scărpinîndu-se după cap.

– Nu v-ar costa nimic. Luca deja a plătit pentru aceasta. Mai mult nu pot să explic acum, pentru că băiatul se va întoarce îndată, iar noi trebuie să aranjăm treaba înainte de a veni el. Îmi permiteți să-l iau cu mine?

– Da, spuse hotărît bunica, care de fapt nu fusese întrebată.

– Cînd îl luați? se interesă Aneta.

– Mîine dimineață. Eu voi pleca cu primul tren iar pe Dani îl voi lua cu mine!

– Unde voi călători cu trenul? se auzi un glas limpede de copil. Dani intrase neobservat pe ușa din spate și stătea acum în fața doctorului cu brațele pline de pisici. El arăta foarte bucuros, căci fusese doar o singură dată cu trenul timp de zece minute, și aceasta nu uitase.

Nimeni nu răspunse.

– Încotro, bunico? repetă Dani întrebarea. Doctorul îl privi:

– Dani, tu vii cu mine jos lângă lac, și rămii cu mine un timp, căci vreau să-ți fac piciorul sănătos. Ți-ar place acest lucru?

– Și Aneta? zise Dani nerăbdător. Și bunica și tata și Albă ca zăpada și pisicuțile? Atunci da, domnule doctor, aceasta ne-ar face plăcere la toți!

– Nu, Dani, strigă Aneta care se lupta deja cu lacrimile. Doar noi nu putem merge cu toții. Tu trebuie să fii foarte cuminte și să mergi singur. Domnul doctor se va ocupa de tine și curînd te vei întoarce iarăși acasă!

Reacția acestor cuvinte a fost teribilă. Se aruncă în poalele Anetei și izbucni într-un plîns sfișietor.

Niciodată căsuța familie Brunner nu mai trăise un asemenea moment. Aneta îl îmbrățișă și-l sărută pe creștetul capului iar bunica îl zgîlțîi zdavăn.

Tatăl, îi strînse mîna doctorului în tăcere, și-și șterse sudoarea de pe frunte. Evenimentele se desfășurau de-a dreptul surprinzător; cu toată bunăvoința nu mai putea ține pas cu ele. Un singur lucru începu să priceapă: începînd de mîine, trebuia să trăiască fără Aneta și Dani, în căsuța lui liniștită. Această situație era dezolantă pentru el! Apoi se duse la grajd să mulgă vacile. Acolo își rezemă capul de o vacă, și încercă să-și facă ordine în gîndurile lui împrăștiate.

Bunica însoți pe doctor pînă la ușă unde pentru un moment îi reținu mîna într-a ei.

– Sînteți un om cumsecade, spuse ea. Dumnezeu să vă răsplătească pentru tot ce faceți pentru noi.

Doctorul rămase înduioșat. O privi pe bătrîna femeie cu nepoții ei veseli, căminul curat și plăcut al cărui suflet se înțelegea că era ea, și se gîndi: „Ce bogăție de dragoste și curaj au întărit mîinile ei schiloade și ochii ei pe jumătate fără vedere, în așa fel încît să poată face față sarcinei ce o

depășeau. " El observă altruismul ei, lipsindu-se un timp de ajutorul fetei, spre binele lui Dani. În fața lui era o femeie cu adevărat vrednică și spuse:

– Sînteți o femeie bună! Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Cînd Luca conduse pe doctorul Sutter la casa lui, găsi pe mama lui necăjită:

– Băiat rău ce ești, strigă ea. Să dispari așa dintr-o dată ca să ne faci o spaimă așa de mare! Cum ai fost în stare să faci așa ceva? Meriți o bătaie zdravănă pentru asta!

Chiar dacă vorbele ei au fost brutale, totuși ea îl trase la pieptul ei și-l ajută să urce treptele după care îl duse ea înșasi la culcare. Coborî apoi jos în cameră și se așeză la masă față în față cu doctorul. Își duse la ochi șorțul ei negru și izbucni în plîns.

– Aveți un fiu foarte curajos, doamna Matter, zise doctorul.

– Este un băiat foarte rău, sări ea cu gura, și plînsu-măi cu foc.

De dimineață, ea făcuse împreună cu Maria, o mulțime de prăjituri din cele ce-i plăceau cel mai mult lui Luca. Toată casa era plină de mirosul lor! Doctorul fu invitat la masă, însă el spuse că mai are de rezolvat o serie de probleme importante și timpul era scurt.

– Eu cred că Luca cunoaște pe aici prin apropiere un bătrîn, începu el vorba prevăzător. Puteți să-mi spuneți unde locuiește?

– Un om bătrîn? zise Maria. Ah, cred că o fi bătrînul de la munte care l-a învățat pe Luca să sculpteze. Adesea stau amîndoi ore în șir împreună cu toate că, sinceră să fiu, nu știu ce poate găsi Luca la el. Cei mai mulți oameni cred că el este puțin mărginit la cap!

– Puteți să-mi descrieți drumul spre casa lui?

– Da, de ce nu? Trebuie să mergeți de-a dreptul în sus prin pădure. Însă eu în locul dumneavoastră n-aș merge domnule doctor. După zăpada mare care a căzut, drumul

poate fi foarte greu.

– Eu trebuie să discut ceva cu el, replică scurt doctorul. Puteți să-mi arătați drumul din ușă? La întoarcere am să trec din nou pe la dumneavoastră, ca să-mi iau rămas bun de la Luca.

Pînă acum niciodată lui nu i s-a părut o pădure mai splendidă ca aceasta, căci trăise numai la oraș. Crengile copacilor se plecau sub povara zăpezii, iar peste tot domnea o liniște aproape profundă. „Oare cum se simte acest bătrîn, se gîndea el, trăind de unul singur în această liniște și pace; împărtășind tainele pădurii și observînd tăcuta apariție și trecere a anotimpurilor?“ La apropiata întîlnire, ini-ma îi bătea mai repede ca de obicei, iar ceva ca o bucurie îi umplea sufletul.

După ce ieși din pădure, zări sus pe coastă căsuța lîngă a cărei pereți, zăpada era așezată în straturi. O cărăruie îngustă era croită în sus de parcă bătrînul aștepta vizitatori. Doctorul înainta cu grijă pas cu pas.

Ajunse la ușă și bătu încet. Nu așteptă nici un răspuns, ci intră. Bătrînul sta ghemuit în fața focului din sobă cu o sculptură în mînă.

– Așa! zise el fără să-și ridice privirea. Ai reușit să treci cu bine, Luca?

– Nu sînt Luca, răspunse doctorul cu blîndețe.

Bătrînul se sperie și privi în sus ațintinduși ochii asupra musafirului, de parcă ar fi fost o fantomă, în fața lui.

– Am dorit să aduc înapoi banii, zise doctorul în cele din urmă. Nu vreau nici un ban pentru acest copil. Acest caz, vreau să-l tratez gratis, dacă-mi este posibil să-l ajut!

– Așa! Băiatul și-a călcat cuvîntul! mormăi bătrînul sprijinindu-și barba pe bastonul lui, privind nemișcat pe vizitator.

– Nu, el și-a ținut promisiunea, zise doctorul. El mi-a zis doar că banii i-au fost dați de un bătrîn ca „plată a unei vinovății“. Dar eu nu pot să iau o sumă așa de mare de bani

de la un băiat de țăran, fără ca mai înainte să mă conving că el a ajuns în posesia lor pe o cale cinstită!

Din nou a urmat o lungă tăcere.

– Aceasta este tot ce ați vrut să-mi spuneți? Întrebă bătrînul în cele din urmă. Vocea lui era stinsă și lipsită de speranță.

Atunci doctorul Sutter se apropie de bătrîn și îngenunchie lîngă el.

– Oare trebuie să ne mai înșelăm unul pe altul? spuse el. Cred că amîndoi sîntem foarte siguri cu cine avem de-a face! Nu? Am venit să te iau acasă, tată, și să-ți spun cît de mult ne-ai lipsit în toți acești ani!

În aceeași seară, Aneta stătea pe un scaun lângă patul lui Luca și-l privea nerăbdătoare. Luca sta și el în capul oaselor. Era palid și obosit, în rest se simțea fericit.

– Povestește-mi totul! îl zori Aneta cu ochii mari deschiși și plini de uimire și admirație. Toți spun că ai fost foarte curajos. Povestește-mi totul de la început, Luca, și spune-mi cum a fost sus la trecătoare.

Luca își încreți fruntea. Era frumos cuvântul „curajos“ și el ar fi povestit ceva de-a dreptul captivant, dar în mod ciudat, totul i se părea așa de îndepărtat, greu de povestit, de parcă ar fi fost numai un vis. El nu-și mai aducea aminte, că trupul lui a fost așa de înghețat și epuizat de puteri, iar mintea lui aproape că nu mai reacționa la cele întâmplate!

– Deci, spuse el, mai întâi m-am dus la bătrînul meu și l-am rugat să-mi dea bani. La întoarcere, mi-am luat schiurile și-am coborît la vale. Apoi am urcat pe cealaltă parte prin pădure, iar cînd am ajuns sus de tot s-a pornit un vînt puternic, apoi eu am coborît pe partea cealaltă la vale.

– Clar! îl întrerupse nerăbdătoare Aneta. Altfel n-ai fi ajuns niciodată acolo! Dar, povestește-mi, Luca, cum te-ai simțit: ai avut emoții, ți-a fost frică, cum a fost acolo sus?

Luca tăcea; toată după-amiaza s-a întrebat dacă va avea vreo posibilitate să vorbească cu Aneta! Acum însă cînd aceasta se ivi, nu știa cum să înceapă. Încordat, înfășură un capăt al cearșafului în jurul degetelor și începu să vorbească.

– Da, după o bucată de drum, înainte de a ajunge la trecătoare, mi-a fost foarte frică. Aproape că era să mă întorc din drum; însă Aneta, tu mai ții minte cum mi-ai spus că mă urăști așa de mult, apoi l-ai lăsat pe Domnul Isus să in-

tre în inima ta, și așa s-a făcut că tu m-ai iertat.

– Da, desigur că-mi amintesc. De ce mă întrebi, Luca?

– Pentru că și mie mi s-a întâmplat ceva asemănător, când m-a cuprins teama! Atunci a trebuit să mă gândesc la versetul pe care bunica ta mi l-a spus; versetul despre „Dragostea desăvârșită care alungă frica“. Atunci dintr-o dată a dispărut teama cea grozavă.

– Ei, chiar așa! Eu cred că Isus a intrat în inima ta, tot așa ca și într-a mea și atunci frica a trebuit să te părăsească cum m-a părăsit pe mine ura. Eu cred că totul este cam același lucru. Luca, ori îți este frică ori nu poți suferi pe cineva, ori minți, sau copiezi la școală, sau orice de genul acesta ai face, toate acestea nu-ți mai sînt în inimă când Isus intră în ea.

– Da, și s-ar mai putea adăuga la încheierea acestui verset – frica, sau egoismul, sau minciuna, sau indispoziția, sau lenevia- și să spui că „dragostea desăvârșită alungă toate aceste lucruri“. Când Isus intră în inimă, „dragostea desăvârșită“ intră împreună cu El. Nu-i așa?

– Eu cred că da! spuse hotărît Aneta. Așa discutau aceste lucruri importante. Nici unuia nu-i venea în minte să aprindă lumina. Era așa de frumos să stai de vorbă în semiîntuneric!

Abia după ce Aneta merse un timp prin zăpadă, la lumina stelelor înconjurată de munții înalți, își dădu seama că această seară era ultima petrecută acasă. Gîndind la aceasta, simți o durere bruscă în gît și se năpusti tușind în odaia încălzită.

Tatăl era ocupat cu treaba în grajd, iar bunica cîrpea la o rochie a Anetei. Hainele copiilor erau deja pregătite și împachetate pentru dimineața următoare. Dani dormea liniștit în patul lui. Ca o sărbătoare de despărțire toate pisicile au avut voie să stea în casă și în timpul nopții.

Aneta izbucni în plîns și se aruncă în brațele bunicii.

– Bunico!

Bunica o lăsă să plîngă liniștită, apoi aduse un scăunel și se sprijini de ghenunchii ei, și începu să vorbească. Vorbea despre familia în care Aneta urma să trăiască de acum înainte, despre munca ce-o așteaptă, despre bucuria de a-l vedea pe Dani sănătos. Ea vorbea așa de veselă și cu curaj, încît Aneta deveni și ea veselă. Nici n-avea habar că bunica în adîncul inimii ei se întreba neîncetat: „Ce o să mă fac eu mîine seară și-n serile următoare, cînd scăunelul de la picioarele mele și patul din colț vor fi goale!“

Fiindcă se apropiase vremea de culcare, Aneta aduse Biblia cea mare ca-n fiecare seară și o așeză pe ghenunchii bunicii.

– Astăzi vreau să citim capitolul 13 din I. Corinteni, spuse aceasta. Eu doresc ca tot timpul cît tu ești plecată de acasă, să te gîndești mereu la acest capitol.

Aneta citi capitolul cu glas tare, după care bunica zise:

– Versetul pe care trebuie să-l înveți pe de rost este versetul patru. Citește-l încă odată.

Bunica împreună mîinile deasupra Bibliei și privi spre Aneta peste ramele ochelarilor.

– Aneta spuse, ea, Mîntuitorul a venit în inima ta și-a adus cu El și dragostea Lui. Acesta este felul de dragoste despre care tocmai noi am citit. Aceasta îți va ajuta cînd vei fi printre străini.

Tu vei avea de îngrijit de copii mici, cu toate că tu însuși ești încă un copil. Ei nu vor fi totdeauna cuminți, nici iubitori față de tine, iar tu vei fi adesea ispitită să te necăjești și să devii nerăbdătoare. Iubirea Domnului Isus însă, este îndelung răbdătoare și binevoitoare. Roagă-L ca în astfel de moment să-ți alunge gîndurile supărătoare prin dragostea Lui. În felul acesta, nu se va cuibări nimic rău în inima ta.

Apoi să iei seama că ai să ajungi într-o casă frumoasă, și vei vedea lucruri frumoase, pe care tu nu le vei putea avea niciodată. Astfel poți deveni nemulțumită și invidioasă. Atunci să te gîndești la lucrul acesta: „Cînd inima este pli-

nă de dragostea Domnului Isus nu mai rămîne nici un loc pentru nemulțumire“.

Acuma tu vei fi o „fată de casă“ într-o familie cu copii. Nu mă gîndesc că vei fi prea băgată în seamă. Adesea îți vei dori să fii respectată și lăudată pentru ceea ce faci tu. Dar, gîndește-te: „Dragostea lui Isus care este în tine, nu se umflă de mîndrie“. Această dragoste te poate ajuta să-ți faci lucrul tău mai departe cu credincioșie, fie că ești băgată în seamă, sau nu. Gîndește-te la un singur lucru: „Isus este Stăpînul tău, și prin această slujire vei fi o mărturie“.

Trebuie să lași ca în fiecare zi să ți se umple inima din nou cu dragostea lui Isus. Citește în Noul Testament despre aceasta și cugetă adînc. Iar cînd gînduri rele pun stăpînire pe inima ta, nu încerca tu însuți să le dai afară. Roagă-L pe Domnul Isus să le alunge în locul tău și ele vor trebui să plece.

– Cum fuge întunericul cînd pătrunde lumina, fu de părere Aneta, care se juca cu codițele ei, dusă pe gînduri. Apoi, o îmbrățișă pe bunica și fugi afară la grajd pentru a petrece cu tatăl ei ultimele clipe, înainte de-a merge la culcare.

A doua zi dimineța devreme pe cînd valea era încă sură și întunecată, iar vîrfurile munților aveau o culoare argintie, întreaga familie plecă spre gară cu sania trasă de catîr. Desigur, ajunseră cu o jumătate de oră mai devreme, din cauza grijii să nu piardă trenul. Acum, ei stăteau între o mulțime de bidoane de lapte și priveau cum razele soarelui se strecurau spre pădure. În felul acesta îl așteptară pe doctorul Sutter care apărui nu după multă vreme. Aneta ținea într-o mînă bagajul cu haine și se ținea strîns de tatăl ei.

Dani, băgat în pelerina lui, cu căciula pe cap, era neobișnuit de sfios și retras, ascunzîndu-se după bidoanele cu lapte. Cînd era îmbrățișat, se lăsa fără plăcere, privind temător în jurul lui. Cînd veni clipa de rămas bun, Aneta observă de ce el se comporta așa de ciudat. Dintr-o dată văzu

cum pelerina lui Dani se mișca într-un fel curios, de parcă posesorul ei suferea de lovituri serioase.

– Ce ai tu sub pelerină, Dani? întrebă ea privind plină de uimire ființa agitată ce stătea față în față cu ea.

Dani se făcu roșu ca focul.

– Este doar numai unul, Neto! spuse el nervos.

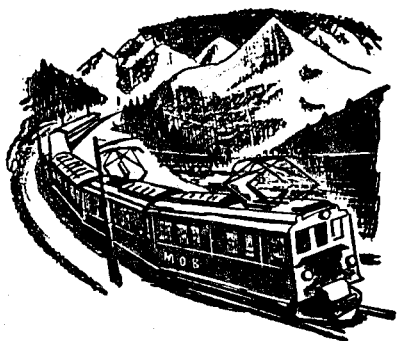
– Un, ce? Voia să știe Aneta, aruncînd o privire îngrijorată doctorului Sutter. Acesta însă era adîncit în citirea ziarului și părea a nu fi auzit nimic.

– Doar cel de aici! explică Dani și desfăcu puțin pelerina. În deschizătură apăru pentru o clipă botișorul unei pisicuțe, apoi se retrase din nou sub protecția învelișului cald.

Aneta sări în sus revoltată.

– Dani tu ești un băiat foarte rău. Tu știi foarte bine că bunica a zis că la spital nu este nevoie de pisici. Eu nu știu ce o să facem cu el!

Dani privea tăcut pe fereastra trenului. Nu-i veni în minte nici măcar o singură scuză, pentru fapta lui rea. Dar sub pelerină, el strînse și mai tare pisicuța albă. Acesta își lipi corpul cald de el și torcea ca o locomotivă cu aburi; și nici unuia dintre ei nu-i păru rău cît de puțin de pozna făcută.

Dani fu dus imediat la spital. El a fost internat într-o cameră mare, plină cu copii șchiopi ca și el. Ei erau îngrijiți de o infirmieră care arăta destul de obosită. Dani privi îndată în jurul lui și găsi cu cale că grupa de copii avea nevoie de puțină distracție, de aceea făcu salturi de cangur prin toată camera, spre mulțumirea lor. Avu mare succes, iar în decurs de o oră, era de acum prieten cu toți copiii. Pisicuța albă primi un coș în bucătărie, iar în timpul orelor de vizită, avea voie să intre în cameră.

Sosirea Anetei decurse într-un mod mai puțin fericit. Cei drept ea fu primită cu amabilitate de către doamna Sutter, o tânără și simpatcă doamnă, și fu condusă în camera ei de la mansardă. Când rămase singură, se duse la geam să privească afară. Nu se putea vedea nimic altceva decît case mari, nori negri care atîrnau deasupra, iar pe străzi zăpadă cleioasă, cenușie.

Aneta privi țință pe geam, apoi se aruncă pe pat și începu să plîngă cu amar pentru a doua oară, după întinderile albe de zăpadă, după vîrfurile înalte ale munților și cerul senin din locurile ei natale.

Așa o găsi doamna Sutter cînd veni la ea peste vreo jumătate de oră ca să vadă cum se simte. Nu zise nimic, ci ieși afară ca să se întoarcă din nou cu micuța Brigitte. Ea o așeză pe fetiță lîngă Aneta pe pat. La ceva mai bun nici nu se putea gîndi. Nu trecură nici trei minute pînă ce Aneta stătea pe pat cu o Brigitte veselă care cînd o luă în brațe dădea din picioare; după cîteva clipe Aneta rîdea de-a binelea.

Din nou era fericită din plin, fiind plăcut ocupată în casa doamnei Sutter. Aneta o ușura pe doamna Sutter în timpul

dimineții iar după masă se ducea la spital la Dani și seara își făcea lecțiile. Copiii nu erau totdeauna drăguți cu ea și la început trebuia mama să intervină ca să restabilească ordinea. Adeseori Aneta fusese ispitită să se supere însă de fiecare dată își dădea toată osteneala să se gîndească la versetele recomandate de bunica: „Dragostea este îndelung răbdătoare și plină de bunătate“. Astfel cînd Beat se împotriva să-și lege șnururile la pantofi, sau Ursula cînd vărșa cerneala pe covor, sau Hans o lua la fugă căzînd în murdărie, dragostea lui Isus o făcea răbdătoare, amabilă și altruistă. Îi venea tot mai puțin greu să-și țină limba în frîu și să se poarte blînd cu copiii.

De o săptămîină Dani stătea culcat pe spate cu piciorul în extensie. Avea febră și era amărît. Aneta îl vizita zilnic, îi citea și-i spunea povești. Ea făcea tot ce-i sta în putință să-l ajute ca să uite că piciorul îl durea așa de rău. A fost o săptămîină grea. Nori posomorîți atîrnau peste lacul monoton în timp ce Dani se tăvălea în așternutul lui și încerca să fie viteaz, dar fără succes.

În timpul acestei săptămîni de chin un singur lucru îl mîngîia. Pe peretele din fața lui atîrna un tablou. Dedesupt stătea ceva scris, însă el nu putea citi. Cînd însă era obosit de durerile lui, sătul de povești, de lacul mohorît și de ceilalți copii din salon, atunci contempla îndelung tabloul „lui“ căci de acesta nu se sătura niciodată să-l privească.

Era un tablou cu Domnul Isus. El stătea în mijlocul unei pajiști cu flori, înconjurat de copii din toată lumea care priveau spre El. La picioarele Lui stătea un băiețaș negru, iar în genunchi, pe iarbă, ol fetiță mică indiană. Brațul Său cuprindea o blondă, îmbrăcată într-o rochiță albastră, în timp ce un mic chinez și un băiețel de prin Marea Sudului se alipise de El.

Aproximativ la o săptămîină după operație, Dani și cu Aneta au vorbit pentru prima oară mai detaliat asupra tabloului. Era o zi monotonă, posomorîtă cînd înserarea se

lăsa mai devreme. Se aprinseseră deja luminile și mulți dintre copii adormiseră. Aneta mai stătea încă la căpătîiul lui Dani. Ultimele cîteva zile, rămăsese la el pînă noaptea tîrziu, pentru că fără ea era neliniștit.

El stătea culcat cu mîinele sub cap, cu părul dat la o parte de pe fruntea fierbinte și ochii deschiși. De fapt se simțea obosit și ar fi dorit să doarmă; însă durerile de la picior îl țineau treaz. Își întoarse puțin capul ca să poată vedea bine tabloul.

– Ce stă scris dedesuptul lui, Aneta? întrebă el.

– Un verset Biblic: „Lăsați copiii să vină la Mine!”

– Cunosce povestea, zise el obosit. Bunica mi-a povestit-o. Sînt copii din Biblie? Ei sînt îmbrăcați în haine așa de ciudate!

– Nu, nu sînt copii din Biblie. Sînt alți copii... copii din toată lumea: indieni, africani, iar fetița de colo, este probabil elvețiană.

– De ce toți copiii sînt așa de diferiți?

– Probabil că ne arată nouă, că, toți copiii pot să vină la Domnul Isus, nu numai cei din Biblie.

– Cum?

– Eu nu știu prea bine să-ți explic acest lucru. Tu spui simplu că poți să vii, și atunci ești acolo. Este cam așa de parcă Mîntuitor te-ar lua în brațe deși tu nu-L poți vedea, ca și copiii din Biblie.

– Aha, zise Dani. Eu înțeleg. O, Aneta, așa mă doare de rău piciorul! Numai de-aș putea adormi!

Începu să se vaite și să lovească cu brațele în jurul lui. Aneta îi aranjă perna sub cap, îi dădu să bea și apoi cu un oftat prelung se lăsă în scaun.

– Spune-mi ceva! spuse el. Aneta îi cîntă încet o cîntare, ca să nu fie auzită de infirmieră:

Eu sînt obosit și la odihnă mă duc

Închide-mi ochii în al meu pătuc.

Lasă ca privirea din ochiul Tău,

Să fie asupra patului meu.

Deja în timpul cîntatului, i se închiseră ochii. Înainte de a adormi, i se păru că din nou vede tabloul înaintea ochilor. Copilul de indian însă dispăruse. În locul lui se afla un băiețuș slab, ars de soare, cu un moț de păr blond, răvășit, care privea spre Mîntuitorul; iar în iarbă la picioarele Lui stătea o pereche de cîrje, avînd la mînere sculptate capete de urși. „Doar acesta sînt eu!“ spuse Dani și de bucurie, căzu într-un somn adînc.

În timp ce el dormea, se întîmplară tot felul de lucruri. Mai întîi veni doctorul Sutter și-i luă greutatea de la picior. Al doilea lucru, îi scăzuse temperatura. Al treilea, un vînt căldușor dinspre sud sufla peste tot și limpezi cerul.

Dani dormea, dormea... dormea. Cînd în sfîrșit se trezi din somn i se păru că a ajuns fără să vrea într-o lume nouă. Mai întîi trebui să se gîndească temeinic, ce s-a întîmplat cu el. Se simțea răcorit, iar piciorul încetase să-l mai doară. Ușa de sticlă de la verandă stătea larg deschisă și pentru prima oară Dani privi apa albastră, sclipitoare, reflectată de un cer albastru, iar de partea cealaltă a lacului, vedea munții aburind. Pe cer mai apărea cîte un nouaș alb, care-l făcea să se gîndească la iezișorii sprinteni ce zburdau pe iarba de pe care abia se topise zăpada și unde brîndușele începeau să se ivească.

„Mă fac sănătos“ își zise Dani, respirînd adînc aerul rece. Briza care pătrundea înăuntru prin ușa deschisă, mirosea a pămînt umed și ploaie caldă. Dani închise ochii. Dintr-o dată își dădu seama, cu un sentiment de bucurie clocotitoare, că se apropie primăvara. În timp ce el mai stătea încă întins o pasăre începu să cînte cu toată puterea, prevestind vești bune „vine, vine, vine!“ „Te vei face sănătos, sănătos, sănătos!“

Ușa se deschise și Aneta cu obrajii înroșiți de vînt, păși înăuntru. De multe ori după micul dejun, ea avea voie să se ducă la spital ca să vadă cum îi merge lui Dani.

– Nu este aceasta o zi minunată? strigă ea. Privește lacul, munții și bărcile cu pînză!

Dani își întoarse capul încet spre ea și șopti:

– Aneta, unde sînt cîrjele mele cu capete de urs?

– Aici Dani, în dulapul tău! De ce?

– Tu îl cunoști pe bietul băiețaș de colo din colț; Cred că i-ar face mare plăcere să le aibă! Dă-i-le lui!

– Dar de ce Dani? Tie-ți plac așa de mult!

– Da, este adevărat. Dar eu nu mai am nevoie de ele. Acuma mă fac sănătos, apoi voi umbla fără cîrje!

Dani avea dreptate. El nu mai avea nevoie de cîrje. Se făcuse pe deplin sănătos.

Primăvara își făcea apariția și în munți. Zăpada începea să se topească, pîrîiașele deveneau torente, iar de-a lungul râului care șerpuia printre pajiști, se iviră primii șofrani. Animalele care stătuseră în grajd atîta vreme, erau dornice de pajiște și de soare. Dinspre sud începu să sufle vîntul spre văi, iar brazii și toți copacii reveneau la viață primindu-și seva. Peste tot era o mireasmă plăcută.

Bunica era ocupată cu curățenia de primăvară, iar tatăl cu vițeei nou născuți. Și era bine așa! Fiind așa de ocupați, dorul după copii era mai puțin simțit. Cu toate acestea, de fiecare dată cînd priveau vițelușul cu nasul roziu, se gîndeau la Dani.

Bunica care era așa de neputincioasă, în timp ce făcea curățenia de primăvară, în timpul lucrului, era nevoită să se așeze pe un scăunel ca să se odihnească pe jumătate vișînd. I se părea că aude troncănitul neregulat al unui pantof și a unei cîrje, care țopăia pe trepte. Pe lîngă acestea, auzea parcă cîntecul vesel al unui băiețel voios! Apoi revenea din nou la trista realitate și se întreba pentru a suta oară: „cît va mai dura oare pînă ce copiii se vor întoarce?”

Și Luca simțea lipsa celor doi! Niciodată nu se întîmpla să facă drumul de întoarcere spre casă, fără ca să nu dorească să fie și Aneta cu el! La școală, acum nu mai era singur și nici nefericit. Prin curajoasa lui călătorie în noaptea, dovedise întregului sat, că el regreta fapta lui din anul trecut, iar elevii îl socoteau din nou ca unul din a-i lor.

Luca însuși s-a schimbat. Din noaptea în care el își deschise inima Domnului Isus, știa că și unele lucruri se vor schimba. Vechea lui pornire spre furie, lenea și nemulțumirea, nu-și mai găsiră loc în inima lui care acum era deschisă

iubirii lui Isus. Curînd află și ce-i era mai de folos: citirea zilnică a Bibliei și rugăciunea îl ajuta să rămînă aproape de Mîntuitor iar dragostea lui Isus biruia irascibilitatea și lenevia lui. Cu timpul el deveni un alt băiat nou, care putea suferi să fie tachinat și care nu se mai supăra atunci cînd îndeplinea și alte munci neplăcute.

Adeseori după terminarea cursurilor școlare, mergea la bunica și o ajuta la curățenie. În felul acesta se atașară unul de altul, încît bunica nu știa cum s-ar fi descurcat fără el. Luca îi tăia lemne, îi făcea cumpărăturile și-i aducea poșta din sat. De fapt, acest lucru îi făcea cu plăcere căci în majoritatea cazurilor scrisorile veneau de la Aneta, iar el le citea imediat. Uneori era și cîte un desen executat de Dani. Bunica păstra desenele lui Dani în Biblie și cîteodată le împrăștia pe masă și privea la ele cu drag. Către sfîrșitul primelor două luni, poseda o colecție întreagă cu inscripția: „Eu în pat! Eu nu mai sînt în pat! Eu și caprele! Eu și medicamentele rele! Eu și infirmiera! Eu și Aneta! Eu și pisicuța albă!...” Bunica găsi aceste desene foarte promițătoare, numai că la ultima, Luca se osteni mult ca să descifreze ce era „Eu” și ce era „pisicuța albă”.

Plecarea vechiului lui prieten de la munte era o mare pierdere pentru Luca. Bătrînul sculptor se pregătea să-și părăsească căsuța și să se mute la fiul său în oraș. În ziua plecării Luca se urcă pînă la el pentru a-i face o vizită de rămas bun. Bătrînul a dăruit caprele, găinile și pisica țărănilor, iar sculpturile le-a vîndut aproape toate. Căsuța însă dorea s-o păstreze; dorea să rămînă închisă și să aștepte mereu după el.

– Eu voi reveni adesea aici, explică el lui Luca. Eu nu voi putea trăi multă vreme departe de munți. Voi rămîne un timp acolo jos însă după aceea voi auzi munții chemîndu-mă și în vacanțele de vară mă voi întoarce înapoi aici.

După ce se uită la rafturile goale din odăița lui, își aruncă o privire plină de duioșie peste valea întinsă.

– Am împachetat cîteva figuri din lemn pentru copii; poate că o să le placă. Una însă am păstrat-o pentru tine, Luca. Este o piesă de care am crezut că n-o să mă pot despărți niciodată. Acum însă, doresc mult să ți-o dau ție, dacă-ți face bucurie!

Luca răspunse nerăbdător:

– Eu aș fi foarte bucuros să am o sculptură de-a dumnea-voastră. Aceasta îmi va aminti totdeauna de cel ce a lucrat-o. Dacă voi reuși, aș dori să fac o copie după ea.

Bătrînul merse la dulap și scoase cadoul pe care-l pregătise pentru Luca. I-l puse în mînă, apoi urmări cu încordare mimica feței lui.

La prima vedere, sculptura părea destul de simplă. Două bucăți de lemn nefinisat, formau o cruce. Piesa transversală cu cea verticală, erau unite între ele printr-o sculptură fină ce scotea în evidență mai multe frînghii în-lănțuite, lucrate în filigram.

Plin de evlavie Luca atinse lucrarea cu degetele și ochii lui radiau de bucurie, uitîndu-se la bătrînul maestru.

– Este minunată! strigă el. Nu pot să-mi închipui cum ați putut sculpta aceste frînghii, fără să rupeți bucata de lemn! Apoi adăugă sfios:

– Este crucea pe care a murit Isus! Nu-i așa?

– Da, răspunse bătrînul cu modestie. În noaptea în care stăpînul meu a murit, eu am sculptat-o. În noaptea în care El mi-a vorbit despre dragostea și îndurarea Lui Dumnezeu. În noaptea în care am crezut că și eu pot fi iertat. Noi am vorbit odată împreună despre iubire. Crucea este locul unde dragostea este desăvîrșită.

Luca asculta cu mare atenție.

– „Dragostea desăvîrșită“ repetă el. Despre aceasta se spune și în versetul bunicii. Aneta și cu mine am vorbit despre acest lucru, în seara dinainte de-a pleca.

– Da, afirmă bătrînul. Te vei lovi mereu de acest lucru. Dragostea desăvîrșită este dragostea care continuă să sufe-

re pînă ce nu mai este nimic de suferit. De aceea Isus a putut striga la cruce: „S-a isprăvit“. Pentru că El a murit, n-a mai rămas nimic, nici un singur păcat, care să nu poată fi iertat, nici un singur păcătos care să nu poată fi salvat. El a iubit în chip desăvîrșit.

Bătrînul părea că a uitat de prezența băiatului și vorbea mai mult ca pentru sine. Cu toate acestea Luca îl asculta foarte atent. Apoi se despărțiră promițîndu-i că a doua zi dimineată va veni mai devreme pe la el ca să-l ajute să ducă bagajele la gară, în drumul lui spre școală.

Luca grăbit, o porni spre casă; se făcuse de-acum noaptea.

Pe cărarea din pădure, picura de peste tot, căci începuse să sufle un vînt călduț peste pădure. Luca era grăbit, căci voia să-i scrie Anetei, ca bătrînul să-i poată duce scrisoarea, pe care i-o va înmîna mîine dimineată. Primul lucru, cînd ajunse acasă fu acela de a fixa pe perete prețioasa cruce, deasupra patului său. Apoi coborî în odaia de jos ca să ia hîrtie și toc. Prin ușa deschisă putea privi în bucătărie. Acolo era mare dezordine. Mama era afară la grajd și n-avusese timp să spele vasele. La aceste treburi de multe ori o ajuta Luca, însă de data aceasta era tare grăbit! Dacă ar putea să dispară cît mai repede în camera lui ca să se apuce de scris! Mama va face ordine și nici nu va ști că el este acasă!

Urcă grăbit treptele și se așează la masă. Tocmai cînd era să se apuce de scris, privirea i se opri pe crucea sculptată de pe perete. În aceeași clipă, aproape fără să vrea, el se gîndi la ce a spus bătrînul: „Dragostea desăvîrșită“. Cui dat, că și el are nevoie de aceste cuvinte. „Dragostea desăvîrșită“, aceasta continuă să facă bine, pînă nu mai rămîne nimic de făcut.

El, Luca, doar voia să urmeze bucuros pe Domnul Isus și să iubească ca și El. Și iată că aici în bucătărie, vasele erau murdare și aștepta ca cineva să le spele...

Luca se înroși de-a binelea și se ridică încet în picioare. Când mama lui intră în bucătărie, peste o jumătate de oră, găsi ordine perfectă iar la masa din bucătărie stătea un Luca, fericit și silitor la scris.

A doua zi dimineată, pe când în pădure mai era încă întuneric, el urca muntele spre bătrînul și prietenul său. Încuia ră împreună ușa căsuței liniștite și coborîră la vale spre sat. Când ieșiră din pădure, ceața începu să se împrăstie, copacii parcă cîntau iar soarele săruta piscurile cele mai înalte ale munților.

Cu același tren cu care plecase și Aneta, pleca acum și vechiul său prieten, cu ochii îndreptați spre munți, plin de nostalgie.

– Când narcisele vor înflori, mă voi întorce. Mîngîindu-l pe Luca zise:

– Tu să-mi scrii îndată ce valea va începe să înflorească! Atunci eu am timp să mă întorc, înainte de-a înflori și în munți. Nu uita aceasta, Luca!

Răspunsul se pierdu în zăngănitul bidoanelor de lapte, când trenul se puse în mișcare; îndată după aceea, el dispăru după cotitură.

Nu mult timp după aceasta, la poștă sosi o scrisoare pentru bunica. Luca radiind de bucurie, urca în mare grabă la deal. Cunoștea scrisul Anetei. Urcă treptele zgomotos, ca să anunțe vestea cea bună. Bunica veni plină de emoție, cu pași mărunți, și-i zise:

– Citește tu, Luca!

În acest timp ea se așeză pe un scăunel la soare, împreună mîinile și închise ochii ca să poată asculta netulburată.

Era o scrisoare foarte scurtă, iar Luca a citit-o dintr-o răsufflare.

„Dragă tată și dragă bunică! Dani și cu mine venim acasă poimîne. Dani este sănătos pe deplin. Ne bucurăm mult la gîndul revederii cu voi, iar Dani vă roagă s-o aduceți la gară și pe Albă ca Zăpada“.

Cu dragoste,
A voastră Aneta.

Erau și câteva cuvinte scrise de doamna Sutter cu datele exacte ale sosirii și o „operă“ de-a lui Dani, intitulată: „Eu în tren la întoarcerea acasă“. Cîteva secunde, bunica lăsă să-i curgă lacrimile pe obraz, încît arăta ca o femeie bolnăvicioasă. Apoi își șterse grăbită lacrimile; de data aceasta arăta ca o femeie în toate puterile, căci doar avea destule de făcut!

– Du-te la șopru și du-i scrisoarea domnului Brunner, porunci ea. Apoi vino și ajută-mă. Avem o mulțime de treburi: de aerisit paturile, de șters geamurile, iar eu trebuie să fac prăjituri. Cînd sosesc copiii, totul trebuie să fie în perfectă ordine!

Cînd tatăl primi știrea, doar spuse: „Hm“ și se scărpină după urechi. Apoi pentru prima oară se împiedică de bido-nul cu lapte pe care-l răsturnă; plecă apoi în pădure unde rămase multă vreme.

Urmă o nouă zi frumoasă de primăvară cu cer senin. Luca se simțea fericit căci azi nu avea școală. Se sculă odată cu răsăritul soarelui și se duse să caute ciuboțica cucului, degetăruși și ghiociei. Le aranjă frumos într-un vas și le așeză pe masa din balcon. Porni apoi spre gară. Mergea încet și gînditor, căci avea multe de cugetat. Domnul Brunner voia s-o ia și pe bunica și pe Albă ca Zăpada, să le ducă cu căruța la gară.

Niciodată n-a mai fost o zi de primăvară ca aceasta! Pajiștile, care pînă acum fuseseră sub zăpadă și îngălbenite, acum străluceau de un verde proaspăt și pline de flori. Văzduhul răsuna de zăngănitul vesel al tălăngilor de la gî-tul vacilor, eliberate din închisoarea iernii. Toate trăiau bucuria primăverii și a libertății redobîndite.

Iezișorii zburdau pe cîmpii iar sturzii cîntau în copaci. Pădurile aveau un farmec atrăgător iar piscurile albe se

profilau puternic pe cerul albastru.

„Timpul se aseamănă cu cel de anul trecut cînd Dani s-a prăbușit“ gîndi Luca; cînd un mănunchi de șofran, îi trezi amintirea.

„O, ce zi întunecoasă a fost aceea!“

Amintirea aceasta, aruncă o umbră peste buna lui dispoziție. Era doar vina lui, că Aneta și Dani au trebuit să plece! Poate, cine știe! Nici nu se vor bucura așa de mult să-l vadă din nou! Cei drept, Aneta a scris că Dani este sănătos, însă lui aproape nu-i venea să creadă.

Luca era foarte emoționat cînd ajunse la gară. Băgă mîinile în buzunare și se retrase la o parte. Se cam temea să-i vadă și și-ar fi dorit să nu fi venit pînă aici. Pe micul peron al gării erau o mulțime de oameni încît era supra aglomerat. Trenul trebuia să apară printre munți; bunica se necăjea cu Albă ca Zăpada care se pregătea să fugă de-a lungul liniei ferate, înaintea trenului.

– Vine! strigă tatăl. Toți cei de față se înghesuiră înainte. Toți în afară de Luca, care se simțea mai fricos ca niciodată.

Trenul sosi, iar Aneta și Dani stăteau la geam înfierbîntați de emoție făcînd semn din mîini. Dani cuprinse cu o privire tot grupul de față bine cunoscut lui, care venise să-l întîmpine. Atunci îl zări pe Luca stînd mai de o parte și se întrebă de ce? El era fericit și inima lui plină de dragoste bătea pentru fiecare în parte din cei de față și era nerăbdător să-i îmbrățișeze pe toți! El sări din tren, își făcu loc prin mulțime și alergă de-a dreptul spre Luca.

– Uite, Luca, strigă el. Eu sînt iarăși sănătos. Doctorul tău m-a făcut sănătos și eu pot să alerg de parcă n-aș fi fost niciodată în prăpastie! Uite bunico! Uite tată! Eu umblu acum fără cîrje. Uite Albă ca Zăpada, aici e pușorul tău. Nu-i așa că s-a făcut mare, bunico? Aproape tot așa de mare ca Albă ca Zăpada!

Albă ca Zăpada și pisicuța, nu se puteau suferi una pe

alta. Dani și bunica cu greu le stăpîneau căci se scui-pau. Mulțimea rîdea; mica gară răsuna de zgomot.

Aneta se agăță de tatăl ei, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Numai Luca se uită în altă parte și-l podidiră lacrimile. El fusese admirat în fața tuturor. Greșeala lui fu iertată și uitată pentru totdeauna. Dani putea merge ca și cum niciodată nu i s-ar fi întîmplat ceva.

Cînd Luca privi în jur observă un pom fructifer caisul, care dădea în floare.

Parcă ieri erau crengile încă goale. Însă puterea primăverii făcu să-i apară splendidele flori în formă de stea de culoare roza-roșu.

Iarna a trecut. Florile proaspăt înflorite înveseleau și parfumau natura, iar păsărelele cu mai mult farmec se desfătau în cîntecele lor.

